

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ПРЕПЛЕТЕНИ СЪРЦА

Част 2 от „Шефърд“

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 2001

chitanka.info

ГЛАВА 1

Англия, 1214 г.

Уолтър де Рогтън чакаше в приемната на краля. Все още не бе изгубил надежда за аудиенцията, която му бе обещана, но минутите се превръщаха в часове, а все още не го бяха повикали. Вече започваше да се съмнява, че тази вечер ще се види с краля. В приемната имаше и други благородници, които като него искаха нещо от крал Джон^[1]. Уолтър бе единственият, който изглеждаше спокоен. Разбира се, вътрешно тръпнеше от тревога, но умееше добре да прикрива чувствата си.

Имаше защо да бъде неспокоен. Джон Плантагенет бе един от най-мразените крале в християнския свят, един от най-измамните и вероломни владетели. Крал, който без да се замисли, взимаше като заложници невинни деца, за да държи в подчинение враговете си. Ала безчестните му деяния имаха обратен ефект и настройваха още по-силно бароните срещу него.

На два пъти се бе опитвал да отнеме короната на брат си Ричард Лъвското сърце, но благодарение на намесата на майка им и двата пъти бе помилван за предателството си. Когато след смъртта на брат му тронът най-после стана негов, той заповяда да убият единствения друг претендент — младия му племенник Артур, а неговата сестра Елинор бе хвърлена в тъмница, където прекара почти половината си живот.

Някои съжеляваха Джон, който бе най-младият от четиримата синове на крал Хенри^[2]. За него не остана нищо, след като кралството бе поделено между по-големите му братя. Затова и стана известен с прозвището Джон Безземни. Ала нямаше много основания да се съжелява мъжът, който по-късно се възкачи на английския престол. По вина на този владетел и заради постоянните му вражди с висшето духовенство, дълги години страната бе отлъчена от църквата — анатемата, тегнеща над Англия, бе отменена съвсем наскоро. Да,

имаше защо този крал да бъде мразен и поданиците му да се страхуват от него.

Мисълта на многобройните злодеяния на крал Джон засилваше нервността на Уолтър, въпреки че външно оставаше спокоен. За хиляден път се питаше дали си струва да се среща с краля. Ами ако плановете му се провалят?

В интерес на истината Уолтър можеше да доживее спокойно края на дните си, без Джон някога да узнае за съществуването му. Той бе дребен барон, комуто не се налагаше да посещава кралския двор. Ала именно това го вбесяваше. Бе си останал незначителен благородник, а всичко можеше да бъде другояче.

Животът му щеше да протече по съвсем друг начин, ако преди много години не бяха отнели под носа му избраната от него невеста. Отмъкна му я един много по-влиятелен благородник. Лейди Ан от Лайдшир щеше да му донесе огромно богатство и власт със зестрата си от обширни имения и замъци. Обаче тя бе дадена на Гай де Торп, граф на Шефърд, чиито владения се удвоиха, превръщайки го в един от най-могъщите благородници на Англия.

Жената, за която накрая Уолтър се ожени, впоследствие се оказа лош избор, което само подлютяваше старата му рана и засилваше омразата му към Де Торп. Нейните земи не бяха малко, но за съжаление се намираха в Ламарш и бяха изгубени от Джон заедно с повечето английски владения във Франция. Уолтър можеше да ги запази, ако се бе заклел във вярност на френския крал, ала в такъв случай щеше да загуби именията си в Англия. А собствеността му тук бе много по-голяма.

На всичко отгоре жена му не му роди син, а само една дъщеря. Наистина се оказа напълно безполезна съпруга. Както и да е, сега поне можеше да се опита да се възползва от дъщеря си Клеър, която вече бе на подходяща възраст за женене.

Посещението на Уолтър при краля имаше две причини — първо, да си отмъсти за отдавнашната обида, когато бе пренебрегнат като кандидат за съпруг на лейди Ан, и второ, за да сложи ръка върху богатството на Шефърд, като омъжи дъщеря си Клеър за единствения син и наследник на Де Тори.

Планът му бе изключителен, а и времето за осъществяването му бе напълно подходящо. Носеха се слухове, че Джон ще се опита да си

възвърне земите в Анжевен, изгубени преди толкова години. А Уолтър разполагаше с примамка, която можеше да му осигури съдействието на краля.

Най-после вратата, водеща към кралските покои, се отвори и Честър, един от малцината графове, на които Джон все още се доверяваше, покани Уолтър да влезе. Той коленичи пред краля, но Джон нетърпеливо му махна с ръка да се изправи.

Не бяха сами, както Уолтър се бе надявал. В стаята бе и Изабела, съпругата на Джон, както и една от придворните ѝ дами. Уолтър никога досега не бе виждал кралицата отблизо и за миг застина като омагьосан. Слуховете, които се носеха за нея, бяха истина. Дори и да не бе най-красивата жена на земята, със сигурност бе най-красивата в Англия.

Джон бе почти два пъти по-възрастен от нея беше се оженил за Изабела, когато тя бе едва на дванадесет години. И въпреки че тази възраст се смяташе за подходяща за женене, повечето благородници, които си избираха толкова млади невести, предпочитаха да изчакат няколко години, преди да консумират брака си. Но не и Джон — Изабела бе зряла за възрастта си и бе твърде красива, за да ѝ устои един мъж, известен с безбройните си любовни похождения.

Не толкова висок, колкото брат си Ричард, на четиридесет и две години Джон все още бе красив мъж. Той бе мургав, с черни коси, леко посребрени по слепоочията, зелени очи и набита фигура.

Кралят забеляза възхищението на Уолтър и се усмихна снизходително. Отдавна бе свикнал с подобни мъжки реакции и се чувстваше горд с красотата на младата си жена. Ала усмивката му бързо се стопи — вече бе станало късно, а и той не си спомняше да е виждал някога посетителя. Секретарят му бе съобщил, че един от бароните му има спешни новини за него.

Така че кралят пристъпи направо към въпроса.

— Познавам ли ви?

Уолтър се изчерви. За няколко кратки мига красотата на кралицата на Англия го бе накарала да забрави за целта на посещението си.

— Не, Ваше величество, никога не сме се срещали, тъй като аз рядко идвам в двора. Името ми е Уолтър де Рогтън. Васал съм на граф Пембрук.

— Тогава може би трябва да съобщите новините си на Пембрук. Кой ви изпрати при мен?

— Отнася се за нещо, което не бих могъл да доверя другиму, Ваше величество, а и... не съм вестносец — с усилие призна Уолтър. — Не знаех по какъв друг начин да обясня искането си за аудиенция пред вашия секретар.

Загадъчният отговор събуди любопитството на краля. Самият той бе свикнал с изкуското лукавство и с умелите интриги.

— Значи не носите вести, а искате да ми съобщите нещо, което би трябвало да знам, но не е подходящо за ушите на граф Пембрук, така ли? — усмихна се Джон. — Наистина ме заинтригувахте. Казвайте за какво сте дошли и не ме дръжте повече в напрежение.

— Мога ли да говоря с вас насаме, Ваше величество? — прошепна Уолтър и хвърли поглед към кралицата.

Джон не каза нищо, но поведе Уолтър към прозорците, разположени в другия край на стаята. Той споделяше много неща с красивата си млада съпруга, но знаеше, че не всичко трябва да стига до женските уши.

Джон държеше в ръка чаша вино, но не предложи на Уолтър. Нетърпението на краля бе очевидно и затова баронът побърза да заговори веднага щом се приближиха до прозореца.

— Вие навярно сте осведомен за един годеж, станал преди много години с благословията на брат ви Ричард, между наследника на Шефърд и дъщерята на Криспин?

— Да, струва ми се, че съм чувал за това — съюз, основан по-скоро на приятелство, отколкото на изгода.

— Не е точно така, Ваше величество — предпазливо възрази Уолтър. — Може би не знаете, но Найджъл Криспин се завърна от Светите земи с истинско богатство, а нали голяма част от него се дава на булката като зестра?

— Богатство?

Сега вече Джон бе истински заинтригуван. Непрекъснато се нуждаеше от пари, за да управлява страната, след като брат му Ричард бе изпразнил кралската хазна заради проклетите си кръстоносни походи. Но представите за богатство на един дребен барон като Уолтър едва ли се доближаваха до тези на владетеля на Англия.

Така че реши да изясни нещата.

— Какво означава богатство за вас? Няколкостотин жълтици и три-четири златни чаши?

— Не, Ваше величество. По-скоро няколко пъти повече от един кралски откуп.

Думите му накараха Джон да подскочи от изумление. Единственият кралски откуп, за който знаеше, бе този, поискан за брат му Ричард, когато бе заловен от враговете си на връщане от Светите земи^[3].

— Повече от сто хиляди жълтици?

— Поне два пъти повече.

— И как така вие знаете за това богатство, а аз дори не съм чувал за него?

— Това не е тайна за близките приятели на лорд Найджъл. Дори се разказват легенди как е бил възнаграден с наистина кралска щедрост, защото е спасил живота на вашия брат. Обаче за подобни неща не е прието да се говори надлъж и нашир. И с право. Нали навсякъде дебнат крадци и разбойници. Аз самият чух да се говори за това по една случайност, когато се поинтересувах колко голяма ще е зестрата на дъщеря му.

— И колко е голяма?

— Седемдесет и пет хиляди жълтици.

— Нечувано! — възкликна Джон.

— Но напълно разбираемо, тъй като за разлика от Шефърд, Криспин не притежава много земи. Разбира се, ако пожелае, може да си купи, но той е скромен човек, който изглежда си живее щастливо в малкия си замък и се задоволява с не много обширните си имения. Естествено, малцина осъзнават колко силен би могъл да бъде Криспин с подобно богатство — с толкова пари може да си наеме цяла армия.

На крал Джон не му бе необходимо да слуша по-нататък.

— И ако тези две семейства се съюзят чрез брак, те ще станат много по-силни от Пембрук и Честър.

Кралят не добави, че ще станат по-силни и от самия него, тъй като повечето от бароните не се отзоваваха, когато изискваше подкрепата им, дори някои открито се опълчваха срещу него. Но Уолтър прекрасно знаеше това, както впрочем и кралят.

— В такъв случай сигурно разбирате, че този съюз не бива да се осъществи, нали? — осмели се да попита Уолтър.

— Не мога да пренебрегна обстоятелството, че Гай де Тори никога не ми е отказвал помощта си, когато съм я искал от него, напротив — винаги е подкрепял военните ми походи, много често е изпращал сина си да се бие за мен, начело на добре обучени и въоръжени рицари. От друга страна, този Найджъл Криспин ще трябва да плати подобаващите за подобно богатство данъци. Но това, което в крайна сметка осъзнавам, е, че ако забраня планирания брак, тези двама *приятели* — последната дума бе изречена с голяма доза неприязън — въпреки всичко ще се съюзят, но този път против мен!

— А ако нещо или някой осуети този съюз? — лукаво подхвърли Уолтър.

Крал Джон избухна в смях, с което привлече любопитния поглед на жена си от другия край на стаята.

— Е, едва ли ще съжалявам чак толкова.

Уолтър доволно се усмихна — точно това искаше.

— Може да има и допълнителна изгода, Ваше величество. След като Шефърд бъде принуден да потърси друга жена за сина си, вие можете да му предложите невеста, която ще получи като зестра доста обширни владения отвъд Ламанша. Вярно е, че Де Торп изпраща своите рицари в битките ви в Англия и Уелс, но винаги предпочита да прати наемници във войните ви с Франция, тъй като няма интереси в тази страна. Но ако съпругата на сина му притежава земи във Франция, да речем в областта Ламарш, тогава ще бъде лично заинтересован графът на Ламарш да не ви причинява повече безпокойства. А триста рицари струват много повече от хиляда наемници, чиято вярност всеки може да купи с пари. Ще се съгласите с мен, нали, сир?

Крал Джон се усмихна. Това бе самата истина. Един верен и добре обучен рицар струваше много повече дори от шестима наемници. А тристата опитни рицари, калени в безчет битки, които би могъл да свика Шефърд, щяха да му осигурят победи в много важни сражения.

— Предполагам, че имате дъщеря, чиято зестра се състои от земи в Ламарш? — попита крал Джон, макар че отлично знаеше отговора.

— Точно така, Ваше величество.

— Тогава не виждам причина да не я предложи на Шефърд... ако му се наложи да търси нова съпруга за сина си.

Това не беше точно обещание, а и крал Джон не се славеше като човек, който спазва обещанията си. Въпреки всичко Уолтър бе доволен от изхода на аудиенцията си при краля.

---

[1] Джон Плантагенет (1167–1216) навестен още като Джон Безземни, крал на Англия от 1199 г. През 1189 г. — по време на Третия кръстоносен поход — замества на престола брат си Ричард I Лъвското сърце. Изгубва Нормандия и почти всички останали английски владения във Франция. Потисническата му политика и прекомерните данъци настройват бароните срещу него и през 1215 г. той е принуден да подпише Магна Харта („Великата харта на свободите“). По късно се отказва от документа и това слага началото на Първата война на бароните (1215–1217 г.), по време на която той умира.

Магна Харта — документ, гарантиращ правата на хората срещу абсолютната власт на краля. В нея се определят задълженията на бароните към монархията, потвърждават се правата на английската църква и се ограничават своеволията при раздаване на правосъдие. След упадъка на феодализма загубва значението си и е напълно забравена по време на властването на Тюдорите. Възстановена е от Парламента през 17-ти век. — Б.пр. ↑

[2] Хенри II Плантагенет (1133–1189), крал на Англия от 1154 г. Ограничава властта на бароните, но не успява да подчини английската църква. По време на царуването му започва завладяването на Ирландия. Господар на Шотландия, Ирландия, Уелс и граф на Анжу, Бретан, Поату, Нормандия, Мен, Гаскония и Аквитания. Негова съпруга е била Елинор Аквитанска. — Б.пр. ↑

[3] Ричард Лъвското сърце на връщане от Палестина (1192 г.) е заловен в Австрия и затворен. По-късно е освободен от германския император Хенрих VI срещу изключително голям за времето си откуп. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 2

— Много добре знаеш какво мисля за това, татко. Мога да ти изброя не една или две наследнички, подходящи за нашето семейство, а някои от тях аз дори харесвам, но въпреки всичко ти настояваш да се свържа с дъщерята на твоя приятел. И защо? Защото тя ще ни донесе още пари, от които изобщо не се нуждаем.

Гай де Торп се вгледа в сина си и въздъхна. Улфрик се бе появил доста късно на бял свят — вече бе изгубил надеждата, че ще има син. Двете му по-големи дъщери се бяха омъжили, преди брат им да се роди. Гай дори имаше внуци, които бяха по-големи от сина му. Но като единствен син — поне единственият законен — Гай не можеше да го упрекне в нищо, напротив, дори имаше с какво да се гордее — само да не беше толкова упорит и непокорен към всяка власт, дори и бащината.

Също като Гай и Улфрик бе едър и мускулест мъж, закален в битки и двубои. И двамата имаха гъсти черни коси, макар на Гай да бяха вече посребрени, и сини очи — наследство от рода Де Торп. Квадратната и твърда брадичка на Улфрик бе характерна за предците на Ан, както и правият патрициански нос. Въпреки това Улфрик приличаше повече на баща си — всъщност бе доста по-красив от него или поне така твърдяха дамите.

— Затова ли се втурваш във всяка битка, след като момичето порасна и стана на възраст за женене? За да избегнеш сватбата?

Лицето на младия мъж пламна, тъй като тъкмо това бе истината. Все пак се опита да се защити.

— Единствения път, когато я видях, тя пусна сокола си срещу мен. Все още имам белег.

Баща му се смая.

— И затова ли никога не пожела да ме придружиш, когато посещавах Дънбър Касъл? Господи, Улф, та тя е била само едно малко дете. Как можеш толкова години да таиш яд към едно дете?

Улфрик отново се изчерви, но този път от гняв, а не от смущение.

— Тя бе наистина зла, татко. Държеше се повече като момче, отколкото като момиче — предизвикателно и дръзко, от устата ѝ се сипеха ругатни, нахвърляше се срещу всеки, който се осмеляваше да ѝ противоречи, независимо от възрастта или ранга му. Но не заради това не я искам. Предпочитам да се ожена за Агнес от Йорк.

— Защо?

Неочакваният въпрос на баща му изненада Улфрик.

— Защо ли?

— Да, защо? Обичаш ли я?

— Знам, че бих искал да я отведа в леглото си, но да я обичам? Не, съмнявам се, че изпитвам такива чувства.

Гай облекчено се засмя.

— В страстта няма нищо лошо. Дори е чудесна, независимо какво приказват набожните свещеници. Всеки мъж, който получава страст в брака си, е щастливец, но ще бъде много по-щастлив обаче, ако заедно с нея открие и любовта. Но за да се сключи един брак, не са необходими нито любов, нито страст.

— Лично аз предпочитам да желая собствената си съпруга, а не да се задоволявам със слугините ѝ — упорито заяви Улфрик.

Сега бе ред на баща му да се изчерви. Не беше тайна, че не изпитваше голяма любов към съпругата си. Но той бе привързан към нея и я уважаваше достатъчно, за да държи любовниците си настрана от нейното царство. За разлика от приятеля си Найджъл, който силно бе обичал съпругата си и до ден днешен оплакваше загубата ѝ, Гай никога не бе познал любовта към жена, нито пък се чувстваше ощетен от тази липса. Но страстта бе друго нещо — през годините бе имал много любовници, твърде много, за да знае броя им, и ако Ан не бе чувала за тях, то синът му със сигурност знаеше.

Въпреки това в погледа на Улфрик нямаше укор. Той самият от доста ранна възраст тичаше след жените, така че нямаше право да съди баща си. Гай не сметна за необходимо да обяснява, че страстта се задоволява еднакво добре.

— Просто искам да ти кажа, Улф, че твоята съпруга ще ни донесе...

— Тя все още не ми е съпруга! — избухна младият мъж. Баща му продължи, сякаш не бе чул нищо:

— Твоята съпруга ще ни донесе точно това, от което се нуждаем в настоящия момент — натъртено изрече той. — Силни съюзници имаме в изобилие. Всичките ти пет сестри са добре задомени. Земи също притежаваме достатъчно, въпреки че след като се ожениш, може да се наложи да купим още. Трябва да се построят още замъци, а и да се направят подобрения... Господи, Улф, тя ще ни донесе цяло състояние и няма защо да се мръщиш — изобщо не е важно дали се нуждаем от него или не.

Преди да каже най-силния си аргумент, Гай отпи голяма глътка вино.

— Освен това ти я накара да чака твърде дълго и ще и нанесеш смъртна обида, ако сега се откажеш. Защото тя вече е минала най-добрата възраст за женитба, и то благодарение на твоето прекалено дълго протакане. Този път ще трябва да я вземеш и да приключиш с тази работа. Другата седмица ще потеглиш за Дънбър.

— Това заповед ли е? — сковано попита Улфрик.

— Щом се налага, да! Няма да разваля годежа, Улф! Вече е твърде късно, след като момичето е навършило осемнадесет години. Ще ме посрамиш ли, като ме принудиш да го направя?

— Не, ще я взема! — вбесено отвърна синът. — Ще се оженя за нея, но не съм сигурен, че ще мога да живея с нея!

С тези думи той излезе от залата. Гай го проследи с поглед, после се обърна и се втренчи в пламъците в огнището. Ставаше късно. Бе изчакал лейди Ан и дамите ѝ да се оттеглят в покоите си, преди да повика Улфрик. Може би трябваше да помоли Ан да му помогне.

Улфрик никога не възразяваше на майка си, не спореше с нея, както с баща си. По-скоро обратното — с радост изпълняваше всички нейни желания, защото много я обичаше. Ан бе не по-малко нетърпелива от съпруга си да види сина си задомен. Тъкмо тя настоя Гай да поговори с Улфрик, преди да е заминал на друга война. Не се съмняваше, че ѝ се иска по-скоро да напълни празните си ковчезета с част от парите на невястата. Гай бе сигурен, че Ан щеше да успее много лесно да получи съгласието на сина си, независимо от нежеланието му, както със собствената, така и с чужда жена. А и всеки мъж обичаше предизвикателството на новите завоевания. Но какво да се прави, такъв беше животът. Вместо това сви вежди и рече:

— Няма да посрамя честта на семейството си, като поискам разваляне на годежа. Ти знаеш, че Найджъл Криспин е най-близкият ми приятел. Освен това ти е добре известно, че той спаси живота ми навремето. Тогава конят ми падна върху мен, затисна ме така, че да не мога да се измъкна, а проклетият сарацински ятаган бе на косъм от главата ми. Тогава нямах с какво да му се отблагодаря. Но когато се родиха дъщерите му, вече можех да му предложа най-скъпото си — теб. Съюзът между семействата ни е от второстепенно значение. Поне така беше на времето.

— Това означава ли, че сега е важен? — троснато попита Улфрик.

Баща му отново въздъхна.

— Ако кралят искаше само четиридесет дни служба, нямаше да има голямо значение, но той иска много повече. Ти самият му служи вярно много по-дълго време. Ето и сега се връщаш от битка, а вече говориш, че ще участваш заедно с краля в следващата му кампания отвъд Ламанша. Вече е време да се сложи край на това, Улф. Ние не можем да си позволим да издържаме и нашите хора, и кралската армия.

— Никога не си ми казвал, че не ни достигат средства — укорително го изгледа Улфрик.

— Не исках да те тревожа, докато ти се биеше във войните на краля. Пък и положението ни не е чак толкова отчайващо, просто имаме някои неприятности. През последните десет години се случиха доста неща, които изчерпаха резервите ни. Посещението на краля миналата година заедно с целия двор — знаеш, че винаги пътува така — а и онези кампании срещу Уелс ни донесоха повече вреда, отколкото полза. Наоколо не остана ферма, която да храни хората ни, а самите уелсци изоставиха домовете си и се изпокриха вдън земя...

Гай замълча. Лицето на Улфрик се изкриви от раздразнение, когато си припомни безплодните битки срещу уелсите, които предпочитаха да нападат от засада, а не да се бият открито на бойното поле. Улфрик бе загубил много от хората си в Уелс.

Господарят на Шефърд въздъхна отново, питайки се дали като настоява за този брак, не прави лоша услуга на дъщерята на Найджъл.

ГЛАВА 3

До Дънбър обикновено се пътуваше за ден и половина. Отряд войници, както и неколцина рицари придружаваха Улфрик. Те бяха необходими не толкова за него, колкото за дамата и свитата ѝ по обратния път, тъй като кралството на Джон Плантагенет гъмжеше от въоръжени банди и разбойници.

Някои от бароните на Джон, осъдени на изгнание, водеха собствена война по пътищата на страната, нападайки тези, които все още се ползваха с благоволение на краля на Англия. Дори Гай да не бе настоявал да се вземат предпазни мерки, Улфрик щеше сам да го стори. Нямахше намерение да заслужи обвиненията на баща си, че е застрашил живота на бъдещата си съпруга, колкото и нежелана да бе за него тази натрапена му избраница.

Бъдещата му съпруга... Само мисълта за онова мършаво дяволче го накара да изръмжи от недоволство. Неговият незаконен брат повдигна учудено вежди.

Улфрик и хората му току-що бяха вдигнали лагера си и бяха поели по главния път. Не бе много лесно да се намери страноприемница, където да пренощуват толкова много хора, и затова Улфрик бе решил да устрои лагера си близо до пътя. Макар че на връщане трябваше да се погрижи да открие подходящо място за преспиване, тъй като навярно тя щеше да настоява да спи в легло, а не върху неговото наметало, проснато направо на коравата земя.

— Изглежда все още не си се примирил с мисълта, че ще трябва да се ожениш за тази девойка? — попита Реймънд, когато препуснаха един до друг по пътя.

— Не! И ми се струва, че никога няма да се примиря — призна Улфрик. — Чувствам се така, сякаш ме купуват... Доста противно чувство!

Реймънд презрително изсумтя.

— Та нали нашият баща е направил предложението, а не нейният? Ако беше обратното, може би щях да се съглася. Но...

— Пфу! Не искам повече да говоря за това...

— Не, по-добре е отсега да свикнеш с неизбежното, преди да си се срещнал с нея — предупреди го Реймънд. — Какво всъщност имаш против годеницата си, Улф?

— Още когато беше дете, у нея нямаше нищо, което да се хареса някому, но затова пък имаше твърде много отблъскващи неща — въздъхна брат му. — Дълбоко се съмнявам, че няколкото изминали години са я променили. Боя се, че ще мразя съпругата си.

— Е, със сигурност това не е нещо, което ще се случи за пръв път — ухили се Реймънд. — Само крепостните селяни могат сами да си избират брачните си партньорки. На благородниците не им е позволен подобен разкош.

Последното бе казано с известно злорадство, така че Улфрик размаха юмрук към брат си, който се засмя и се дръпна, за да избегне удара.

— Не е нужно да ми напомняш, че сам си избрал съпругата си и безумно я обичаш — озъби се Улфрик и изръмжа още по-силно: — Освен това не си крепостен селянин!

Реймънд му се усмихна с обич. Малцина бяха тези, които като Улфрик признаваха благородния му произход. Майка му бе крепостна селянка, а това го поставяше в незавидното положение да не бъде приет нито от крепостните, нито от благородниците. Но Реймънд бе много по-голям късметлия от повечето незаконни деца, тъй като Гай му бе помогнал да получи рицарско звание. След посвещаването му в рицарски сан, му бе дал малко имение, за да бъде самостоятелен.

Именно поради това Реймънд успя да спечели за съпруга жената, която сам си бе избрал — Елоиз, дъщерята на сър Ричард. Ричард бе безимотен рицар, един от служителите на Гай, и почти не хранеше надежда, че ще намери заможен съпруг за единственото си дете. Предложението на Реймънд бе истинска радост за него. Не, Реймънд не завиждаше на Улфрик, че е единственият законен син на графа. Животът му бе обикновен, но той си го харесаше. А животът на Улфрик бе доста по-сложен и в момента май не особено щастлив.

— Колко време мина, откакто за пръв път си се срещнал с нея? — попита Реймънд.

— Почти дванадесет години.

Младият мъж извърна очи към небето.

— Мили Боже, да не би да си мислиш, че тя не се е променила за всичкото това време? Че не са я научили на добри обноски и държание, подходящи за ранга ѝ? Сигурен съм, че ще те помоли да ѝ простиш това, което те е накарало да я намразиш на времето. Между другото, какво бе то?

— Тогава тя беше на шест години, а аз на тринадесет и знаех, че един ден трябва да ми стане жена, но тя не ме познаваше. Излязох да я потърся и я открих в една от конюшните на Дънбър с две момчета на нейната възраст. Показваше им голям ловен сокол и твърдеше, че е неин. Проклетата птица бе кацнала върху китката ѝ и беше почти толкова голяма, колкото и тя.

Докато разказваше, съвсем ясно си припомни деня, когато за пръв път бе срещнал годеницата си. Момичето бе мръсно, изглеждаше така, сякаш се бе въргало в праха малкото ѝ остро лице бе цялото оплескано с кал и мръсотия. Краката ѝ, твърде дълги за ръста ѝ, биеха на очи, защото тя не бе облечена както би се очаквало от едно малко момиче, а носеше панталони с гамаша и груба туника, също като момчетата, с които играеше.

Всъщност, тогава му бе доста трудно да различи кое от трите деца е неговата годеница, въпреки че го бяха предупредили за облеклото ѝ. Очевидно всички в Дънбър Касъл смятаха за много забавно, че дъщерята на господаря им носи момчешки дрехи.

Някои от крепостните селяни обличаха дъщерите си по този начин, но само ако трябваше да износват дрехите на по-големите им братя. Но коя жена, дама при това, щеше да предпочете да се облича в мъжки дрехи? Обаче това момиче го бе направило. Дългата и кестенява коса, сплъстена от мръсотията, бе вързана отзад и Улфрик никога не би отгатнал, че това е тя, ако някой не бе извикал името ѝ.

Тогава осъзна, че годеницата му държи голямата птица, а соколът дори не бе с качулка. Първата му мисъл бе, че трябва да я предпази от хищната птица. Та това момиче изглежда не осъзнаваше колко опасни могат да бъдат ловните соколи. Освен това бе твърде малка, за да ѝ позволяват да ги приближава, камо ли да ги държи върху китката си. Сигурно тайно се бе промъкнала и бе взела птицата, докато соколарят отсъстваше.

И тогава я чу да се хвали пред младите си и наивни приятели.

— Сега тази птица е моя. Позволява само на мен да я храня!

Нейна? Улфрик не можа да сдържи презрителното си изсумтяване. Звукът я накара да се обърне, но изобщо не ѝ направи впечатление. Тя бе твърде млада, за да разбере, че той бе израз на недоверието му към приказките ѝ. В очите на Улфрик момичето беше една малка лъжкиня.

— Кой си ти? — попита го тя.

— *Аз съм този, за когото ще се омъжиш, когато пораснеш достатъчно... когато станеш мома за женене...*

Той не можа да разбере защо думите му я обидиха. Това си беше самата истина, но тя очевидно се почувства жестоко засегната. Светлозелените ѝ очи заискриха и в тях проблеснаха златни пламъци — недвусмислен знак за гнева, бушуващ в нея.

— Тогава тя побесня, нарече ме лъжец и избълва още десетина обидни имена, които дори не бях чувал — продължи разказа си Улфрик. — После ми заповяда завинаги да изчезна от погледа ѝ.

Реймънд се опита да сподави смеха си, но не особено успешно.

— Господи, и всичко това от едно дете?

— По-скоро от един малък дявол в женски образ — поправи го Улфрик. — Тъй като не си тръгнах — всъщност бях толкова смаян, че не можех да помръдна — очите ѝ се присвиха и тя пусна сокола точно срещу мен. Аз вдигнах ръка, за да се предпазя, но това се оказа грешка. Ключът му се заби между първите две кокалчета на юмрука ми, а ноктите му се вкопчиха в ръката му.

— Имал си късмет, че не си загубил някой от пръстите си! — подсвирна Реймънд.

— Загубих доста голямо парче кожа и още имам белег. Накрая успях да се отърва от проклетата птица и я запратих към стената на конюшнията. Сигурен бях, че не съм я убил, но малката вещица навярно си е помислила, че съм го сторил, и се нахвърли върху мен. Започна да ме удря с малките си юмруци, което обаче бе безполезно — както сам знаеш, бях доста едър за възрастта си, а и тя едва стигаше до кръста ми. Но разбеснялото се зверче ме ухапа, аз изревах от болка и се олюлях, а един от юмруците ѝ попадна там, където най-малко бих желал. Прониза ме остра болка и аз се свлякох на колене.

Реймънд се ухили.

— Е, след като знам, че оттогава си ощастливил доста жени, значи ударът не е бил толкова страшен.

Улфрик го изгледа свирепо.

— Изобщо не беше смешно, братко. Аз се превивах от болка, а тя продължаваше да ме удря, и тъй като сега бях на колене и бяхме се изравнили по ръст, ударите се сипеха по главата ми. Едва не ми изтръгна едното око и остави безброй драскотини по лицето ми.

Беше дори още по-лошо, но Улфрик не искаше да си го признае. Болката в слабините му бе непоносима, от дълбоката рана на ръката му капеше кръв и на пода се бе образувала малка локвичка. Тъй като тя продължаваше да го удря, кръвта бе изцапала и нея. Момичето фучеше като побесняла котка и толкова бързо размахваше малките си юмручета, че Улфрик не можеше да ги улови, за да я накара да спре. Ранената ръка го болеше и не можеше да си служи добре с нея — тя всеки път му се изплъзваше и отново налиташе върху него.

Трябваше да я напердаши здравата, както си го заслужаваше, но никога досега не бе удрял дете или някой по-малък от него, още повече момиче. Най-после успя да я отблъсне по-далеч от себе си, изправи се на крака и тичешком изскочи от конюшнията.

Слава Богу, никога повече не я видя. Погрижи се за това. Скри станалото от баща си, но замина веднага под предлог, че трябва да се върне при сър Едуард, който от седемгодишната му възраст го обучаваше за рицар. Тъкмо при него се сприятели с брат си Реймънд, който също бе изпратен при сър Едуард Фицалън. Когато Найджъл идваше на гости в Шефърд Касъл, Улфрик винаги гледаше да отсъства и никога повече не придружи баща си при посещенията му в Дънбър.

— Сигурно разбираш, че тя вече не е същата — заговори Реймънд. — Навярно някой се е погрижил за възпитанието ѝ и я е научил как да се държи като истинска дама, нали?

— Да, знам. Може би сега няма да се нахвърли с юмруци срещу мен... няма да посмее. Но как може да се научи едно момиче да не бъде зло и опърничаво, когато то си е такова по рождение?

— Може би с гальовни думи и като не ѝ се дават поводи да бъде зла и опърничава?

Улфрик презрително изсумтя.

— Нямах предвид аз да я уча, а някой друг, обаче дълбоко се съмнявам в успеха на подобно начинание. Предполагам, че сега на външен вид изглежда като дама, но се боя, че отвътре ще си е пак

същият дявол, само че облечен в красиви женски дрехи. А ако отново присвие онези котешки зелени очи срещу мен...

— Какво ще направиш?

— И аз бих искал да знам — въздъхна Улфрик.

ГЛАВА 4

— Доколкото си спомням, след час трябва да сме в Дънбър Касъл — отбеляза Улфрик и се огледа. — Замъкът е ей там, зад онзи хълм в далечината. Всъщност, ако минем направо през гората, ще стигнем по-бързо, тъй като пътят доста заобикаля.

Между дърветата се извиваше добре утъпкана пътека — несъмнено и други предпочитаха по-прекия път. По това време на годината листата на дърветата бяха почти окапали и макар че гората бе доста гъста, се откриваше добър изглед към поляната пред тях, а в далечината се виждаше и селото.

— Цели дванадесет години си избягвал това място, а сега май нямаш търпение да пристигнеш в замъка — пошегува се Реймънд.

— По-скоро съм нетърпелив да се сгрея на огъня в огнището — изръмжа Улфрик и хвърли сърдит поглед към брат си.

Реймънд не обърна внимание на недоволството му, но не можеше да не се съгласи с Улфрик. Небето бе ясно, но въздухът бе доста по-студен от сутринта. Наистина имаха нужда да се стоплят.

— Какво ще кажеш, ако продължим по пътя, но се надбягваме през последната левга^[1]?

Улфрик вдигна отчаяно поглед към небето.

— Най-сигурният начин вратите на замъка да се захлопнат пред теб е да препускаш към тях. Нали обитателите не знаят кой се приближава към портите. Не, по този начин няма да се доберем скоро до топлината на огнището. По-добре да минем направо през гората и да излезем откъм задната страна на селото.

Без да дочака отговор, той обърна коня си надолу по горската пътека. Скоро излязоха на поляната и стигнаха до селото, но го заобиколиха. Не искаха да плашат селяните, въпреки че малцина биха излезли в такова студено време да работят на полето.

Замъкът все още не се виждаше, закрит от редица дървета, но кулите му стърчаха над върховете им. От двете страни на пътеката

растяха гъсти храсталаци, чиито листа бяха пожълтели и окапали, издигаха се и високи зелени борове.

Бяха изминали половината път, когато дочуха звън на оръжие. Звукът накара Улфрик да се усмихне. Той бе воин и през по-голямата част от живота си се бе подготвял за участие в битки, така че винаги се радваше, когато му се удадеше сгоден случай да покаже уменията си. Реймънд споделяше напълно чувствата му. Двамата си размениха въодушевени погледи и пришпориха конете.

И наистина се озоваха в разгара на бойна схватка. От начало помислиха, че е военна тренировка, но скоро осъзнаха, че участниците се биеха твърде ожесточено, а сред тях имаше и жена.

Четирима от мъжете бяха на коне, а останалите седмина или може би малко повече бяха заобиколили жената. Всички бяха загърнати в тежки зимни пелерини и бе трудно да се различи кои бяха от замъка Дънбър и кои — нападателите. Именно заради това Улфрик не можеше да се хвърли незабавно в боя и да започне да сече с меч си наляво и надясно.

Даде знак на хората си да спрат, но те не се подчиниха или поне не веднага, така че той препусна напред и извика:

— Кой се нуждае от помощ?

Трябваше да изкрещи два пъти, тъй като гласът му се заглушаваше от звъна на оръжията. Но вторият му вик привлече вниманието на биещите се и особено на конниците. За кратко настъпи тишина и всички с любопитство погледнаха новодошлите.

След миг четиримата конници смушкаха конете си и препуснаха в галоп към гората. Възможно бе да са от замъка и да бягат към Дънбър, смятайки, че нападателите им са получили подкрепление, но това бе малко вероятно, защото жената остана. Тя приближи към тях и леко се поклони.

Наметката ѝ се разтвори и отдолу се показаха богати дрехи — явно тя бе лейди и доста хубава при това, което мигом привлече вниманието на Улфрик. Изглеждаше уплашена, а преbledнялото ѝ лице бавно възвръщаше цвета си. Булото на главата ѝ се бе свлякло, разкривайки гъсти и лъскави кестеняви коси, а когато вдигна поглед към него, той видя две зелени очи — толкова светли и блестящи, че приличаха на бистри скъпоценни камъни...

Зелени очи? Господи, нима това бе тя? Неговата годеница, толкова скромно поднасяща своята благодарност? Не, не би могъл да бъде такъв късметлия! Не би могла да се промени толкова много и да се превърне в тази прекрасна моминска розова пъпка.

А когато заговори, гласът ѝ бе гладък и мек.

— Пристигнахте точно навреме, милорд, и аз с цялото си сърце съм благодарна...

Дамата не можа да довърши, тъй като бе грубо изблъска на настрани от един младеж, който изглежда кръвнишки Улфрик и извика:

— Не стойте тук като пияни глупаци, а препуснете след тях. На всяка цена трябва да ги заловите!

Улфрик замръзна, обиден до дъното на душата си. Това безочливо хлапе, вероятно на не повече от четиринадесет години, бе облечено като прост селянин. Това бе всичко, което младият рицар забеляза, но то бе достатъчно предизвикателство да слезе от коня и да удуши нахалника.

Но преди да освободи крака си от стремето, се разнесе същият подигравателен глас:

— Некадърници, които се смятат за рицари! Предложихте помощта си, така че сега не я оттегляйте!

Улфрик остана на седлото и смушка коня си. Глупавото момче нямаше достатъчно разум, за да побегне, а остана предизвикателно на мястото си, сякаш нарочно подканваше Улфрик да го стъпче. Младият мъж се възхищаваше на смелостта, но не и на глупостта, а този хлапак трябва да бе малоумен, за да говори по този начин на един рицар. И тъкмо това възпря ръката му — той не биеше деца, жени или идиоти, които не осъзнаваха какво вършат и говорят.

— По-доволен ли щеше да бъдеш, ако бяхте изгубили битката? — търпеливо попита той. — Аз сложих край на свадата. Не съм предлагал нищо повече.

— Ти ги остави да избягат! — обвини го момчето.

— Аз не съм упълномощен да преследвам разбойници и ако се осмелиш да ми кажеш още само една дума, господинчо, ще отрежа езика ти и ще накарам да ми го поднесат за вечеря!

При тези думи дамата пристъпи пред момчето и протегна омиротворително ръка към Улфрик.

— Моля ви, нека няма повече насилие.

Навярно момчето бе неин слуга и тя се опитваше да го защити. От своя страна Улфрик бе изключително доволен от промяната в годеницата си и бе готов да ѝ угоди във всичко.

— Както желаете, милейди. Имате ли нещо против да ви придружа до Дънбър? Тъкмо натам съм се запътил.

Тя кимна стеснително и попита:

— Навярно сте дошли, за да се видите с баща ми?

Улфрик я дари с ослепителна усмивка. Ако досега бе имал някакви съмнения, че това е неговата бъдеща съпруга, сега тя напълно ги разсея.

Повдигна я и много внимателно я настани на седлото пред себе си. Девойката не тежеше повече от едно дете и ухаеше на рози. Господи, той наистина бе щастлив мъж!

— Наистина съм тук, за да се видя с лорд Найджъл... и с вас — рече той, когато тя се намести удобно.

Младата дама се извърна и красивите ѝ очи се разшириха от учудване.

— С мен?

— Може би трябваше да се представя по-рано — усмихна се той. — Аз съм Улфрик де Торп и за мен е огромно удоволствие да се срещнем отново, милейди.

Разнесе се смаяно ахване, но не от нея, а някъде откъм земята. Улфрик се огледа, за да види кой бе толкова обезпокоен от самоличността му, но видя само хлапака, който хукна към замъка.

Младият рицар се загледа намръщено след момчето. Ще се наложи да поговори с лорд Найджъл относно поведението на слугите му. Мислите му бяха прекъснати от мекия мелодичен глас.

— Но ние не сме се срещали досега.

Улфрик прикри усмивката си. Чудесно. Тя дори не си спомняше първата им злощастна среща преди толкова години. Той също щеше скоро да я забрави, така че нямаше смисъл да ѝ я припомня.

— Грешката е моя — смутено изрече рицарят, — но няма значение, удоволствието да ви видя е огромно, госпожице. Сигурен съм, че бързате да известите баща си за случилото се тук, затова е по-добре да се отправим към замъка.

Не след дълго приближиха до Дънбър. Мястото на схватката бе достатъчно отдалечено и от селото, и от замъка, така че стражата не бе

чула дрънкането на оръжията. Дали бе нарочно? Сега Улфрик съжали, че не бе изпратил хора та си по дирите на разбойниците. В крайна сметка те бяха нападнали годеницата му, въпреки че го осъзна чак след като негодниците изчезнаха. Но независимо дали нападението бе предварително обмислено, или бе станало случайно, никой не можеше да застрашава това, което му принадлежеше, без да си плати.

Щом стигнаха до двора на замъка, дамата побърза да се извини и припряно влезе вътре. Улфрик остана да поговори с лорд Найджъл и управителя относно настаняването на хората му. Изпрати обратно неколцина от войниците си, за да се опитат да открият някакви следи от нападателите.

Дънбър не бе такъв, какъвто си го спомняше. Сега бе доста по-голям. Имението беше доста обширно за един дребен барон, какъвто бе Найджъл Криспин, но пък и малцина можеха да се похвалят с богатство като неговото, дори и сред графовете в Англия.

За да се укрепи замъка, бе построена допълнителна дебела стена, но старата все още стоеше и между двата зида се виждаха много нови постройки. Изглежда, че имението разполагаше с достатъчно място, за да бъде настане на цяла армия. Двата вътрешни двора, застлани с каменни плочи, бяха удобно място за военни тренировки и обучение по стрелба с лък.

Улфрик с нетърпение очакваше отново да се присъедини към годеницата си и да я опознае по-добре. Още не можеше да повярва на невероятния си късмет, че тя толкова се е променила. Някой наистина се бе заел здраво с нея и бе успял да я научи на обноските, подобаващи на една истинска дама. Не би могъл да си представи по-съвършена съпруга — мила, срамежлива, покорна и толкова красива!

Беше много по-хубава от Агнес де Йорк, кожата ѝ бе много по-гладка, а изящното ѝ лице бе очарователно. Тя не събуждаше у него похотливи желания, както Агнес, но младият мъж не се съмняваше, че много скоро и това ще стане. Той бе толкова изненадан и очарован от промяната в нея, че не бе останало място за други чувства.

Вътрешните стълби, които водеха към голямата зала, бяха добре осветени от факли. В предната част на горния етаж се намираще параклисът, а други стълби продължаваха към третия етаж.

Забързаният Улфрик едва не се сблъска с една дребничка фигурка, която тъкмо излизаше от параклиса. Мигом разпозна хлапака

и космите на врата му настръхнаха. Този слуга навярно съвсем си бе загубил ума — нямаше никакво извинение за начина, по който си бе позволил да говори на един рицар, но явно бе избягнал наказанието.

— Да не би да си дошъл да се молиш за прошка заради непочтителния си дързък тон? — подигравателно запита младият мъж, надявайки се, че хлапакът е осъзнал грешката си и се е уплашил от последствията.

Но момчето дръзко го изгледа и вирна брадичка.

— Молих се да си заминеш, но виждам, че молитвите ми не са били чути.

Това вече бе твърде много. Младежът бе само един слуга. Подобно държание на слуга към благородник се наказваше строго. Този нахалник наистина си просеше боя и Улфрик протегна ръка, за да го сграбчи, но момчето се обърна и влезе в голямата зала. Явно бе свикнало да говори каквото му харесва, без да се бои от наказание.

Вбесен, Улфрик го последва. Ако се наложеше, щеше да преследва хлапака дори до кухнята, но присъстващите в залата го видяха и Найджъл го повика. Трябваше да отложи разправата с момчето и да обърне внимание на домакина си.

Видът на годеницата му, застанала до баща си, смекчи гнева му и той побърза да се присъедини към тях. Голямата зала също бе преустроена, благодарение на богатството на Найджъл Криспин. Вместо един висок стол, запазен обикновено за господаря на замъка, имаше четири. Всичките бяха покрити с дебели кожи за по-голямо удобство. Те заобикаляха ниска резбована маса, върху която бе поставен голям поднос с освежителни напитки. Наоколо бяха подредени други столове и дълги пейки — явно обитателите на замъка доста често се събираха в това помещение.

Огънят в огнището пращеше гостоприемно, разпръсвайки топлина. Въпреки че залата бе просторна, не бе студено и в най-отдалечените ъгли. Големите прозорци бяха закрити с дебели дървени капаци, които предпазваха от студа. По каменните стени висяха големи гоблени, които придаваха допълнителен уют на помещението.

Това бе зала, пригодена да приютява домочадието на замъка, но бе много по-разкошна и удобна, отколкото Улфрик бе виждал другаде. Сам кралят би завидял за стаята, каза си Улфрик, питайки се дали

Джон е гостувал в Дънбър Касъл. Вероятно не, тъй като досега щеше да е намерил някаква причина, за да го конфискува.

На Улфрик не му се нравеше особено, че трябва да служи на един крал, когото никак не харесваше. Но и той разсъждаваше като останалите благородници. Крал Джон бе приятел на малцина от тях и враг на мнозина, но той все пак бе техен крал и те му се бяха заклели във вярност... поне докато станеше невъзможно повече да търпят тиранията му.

Найджъл пресрещна госта си и го поведе към огнището. Изглеждаше радостен да види Улфрик и изключително доволен от посещението му.

— Твоето пристигане зарадва и стопли сърцето ми, Улфрик. Най-после си тук, за да съединим семействата си. Баща ти ми прати известие, че ще дойдеш, но не те очаквахме толкова скоро, иначе щях да предупредя дъщеря си да се приготви. Но виждам, че двамата вече сте се срещнали.

Двамата мъже се приближиха до огнището, където се бе изправила красивата дама и неспокойно ги очакваше. Улфрик побърза да я дари с топла усмивка. Наведе се галантно и поднесе треперещата ѝ ръка към устните си.

— Да, ние се срещнахме, милорд — рече той на Найджъл, но погледът му не се отделяше от младата жена. — Въпреки че все още не сме официално представени.

— Аз не съм вашата годеница, лорд Улфрик.

При тези думи лицето ѝ пламна. Трябваше да му го каже по-рано, още докато бяха в гората. Но вродената ѝ стеснителност, както и страхът, че може да избухне, ѝ бяха попречили да заговори. Той бе едър мъж, а разгневените едри мъже я ужасяваха.

В момента гостът им изглеждаше много смутен и тя искрено съжаляваше за неудобството, което несъзнателно му бе причинила.

— Аз съм сестра ѝ Джоун — побърза да добави младата жена.

Найджъл също се бе изчервил.

— Но ти си се срещнал с Милисът, нали? Току-що влезе заедно с нея.

Улфрик се извърна към вратата. Влезе сам, като се изключи онова момче... Господи, не, моля те, не, това не би могло да бъде тя. Това означаваше, че през всичките тези години тя изобщо не се бе

променила... това означаваше, че в крайна сметка щеше да има за съпруга дявол в женски образ, точно както се бе опасявал.

---

[1] Левга — старинна мярка за дължина. Една сухопътна левга е равна на 4,83 км. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

— Изведи я оттук, Джоун, и се погрижи поне веднъж да се облече прилично.

Това бе заповедта, която лорд Найджъл даде на дъщеря си — дъщерята, която Улфрик погрешно бе взел за своята годеница... преди няколко часа. Беше очевидно, че Милисънт Криспин няма никакво намерение да се връща в залата, независимо дали е облечена подобаващо или не. „Поне веднъж?“ Господи, нима това означаваше, че тази жена никога не се облича и не се държи като дама?

Улфрик не каза нищо, защото не искаше да обиди най-добрия приятел на баща си, но никак не му бе лесно да остане невъзмутим, когато вътрешно кипеше от гняв, че жената, за която ще бъде принуден да се ожени, не притежаваше и капчица женственост. Как е могъл този мъж да остави по-голямата си дъщеря, неговата наследница, да израсне толкова дива... и изобщо да не го е грижа!

Докато чакаха дамите, лорд Найджъл се опита да забавлява госта си с разкази за крал Ричард Лъвското сърце, на когото той се възхищаваше и в чиито многобройни войни бе участвал. Криспин бе възрастен рицар с белязано в многобройни битки лице. Беше с повече от пет години по-млад от бащата на Улфрик и явно е бил съвсем млад, когато двамата бяха взели участие в последния кръстоносен поход. Преди да потегли, Гай бе уредил брачните договори на двете си дъщери, но лорд Найджъл бе оставил само съпруга при заминаването си. Преди да се върне в Англия не бе имал деца.

Улфрик сега смътно си припомни, че баща му бе споменал и за друга дъщеря. Не бе обърнал особено внимание на този факт, тъй като не се интересуваше от другите деца на лорд Найджъл. Знаеше също, че съпругата на Найджъл е умряла наскоро след раждането на Милисънт, но липсата на майка, която да научи дъщеря си на прилично държание и обноски, не бе извинение за това, в което се бе превърнала наследницата на лорд Криспин. Много дами умираха при раждане, но въпреки това дъщерите им израстваха, възпитани като благороднички.

Между лорд Найджъл и госта му се възцари неловко мълчание. В залата влизаха и излизаха слуги, подреждаха върху масите разнообразни блюда, тъй като приближаваше време за вечеря, но от двете жени все още нямаше и следа.

Накрая Найджъл въздъхна и смутено се усмихна.

— Може би трябва да ти обясня за моята по-голяма дъщеря Милисънт. Тя не е това, което се очаква да бъде една млада дама на нейната възраст.

Разбира се, това бе доста снизходително казано, но Улфрик учтиво кимна.

— Забелязах, милорд.

Ала дори този лаконичен отговор накара домакиня да трепне и тъжно да поклати глава.

— Никога не разбрах защо, но тя винаги е искала да бъде по-скоро мой син, отколкото дъщеря. Това няма значение, тъй като тя си остава моя наследница, независимо от пола си, но изглежда Милисънт не смята така. Ако можеше да държи меч в ръцете си, начаса би го грабнала и на драго сърце би станала рицар. Винаги се е вбесявала, че не притежава достатъчно сила. Така че прави много други неща, вместо тези, които би трябвало да върши.

Улфрик се чувстваше неудобно да разпитва бащата на бъдещата си съпруга, но все пак бе длъжен да знае повече за нейния характер.

— Има ли тя други увлечения?

— Да, Милисънт ходи на лов, но не за развлечение, както би сторила една дама, а като истински ловец. Умее от лично да си служи с лък. Честно казано, не познавам мъж, който да е толкова точен стрелец като нея. Ако пожелае, може дори да измисли план за защитата на Дънбър от вражеско нападение. Разбира се, никой няма да го поиска от нея, но тя се гордее с мисълта, че може да го направи. Сприятелява се с диви животни — всъщност има необичаен и странен подход към всяка жива твар. Още от малка винаги с лекота ги е опитомявала.

Последните думи накараха Улфрик да се изчерви. Трябваше да признае, че вероятно малката Милисънт наистина е притежавала онзи сокол, както твърдеше преди толкова много години.

— Значи тя предпочита мъжките занимания. Означава ли това, че презира женските задължения?

— Не само че ги презира, но и не желае да има нищо общо с тях — отвърна Найджъл с дълбока въздишка. — Сигурен съм, че си забелязал как е облечена. Не че не съм се опитвал да я накарам да облича дрехите, които е родена да носи. Немалко пари съм пръснал за изискани дамски тоалети. Но тя ги разменяше със селяните срещу мъжки дрехи. Аз ѝ ги вземах, естествено, но тогава тя разменяше храна срещу нови дрехи. Отново ги вземах... Господи, моите крепостни селяни едва не оголяха през онова лято, когато се опитвах да я излекувам от отвратителния ѝ навик да се облича като мъж!

Щеше да бъде неучтиво от страна на Улфрик да попита защо просто не е било заповядано на момичето да се облича както подобава. Страхуваше се да не открие, че тя храни твърде малко уважение към баща си, щом се осмелява да не му се подчинява. Все пак имаше право да узнае и най-лошото. Пфу! Нима би могло да има и нещо по-лошо?

— Нима тя не осъзнава, че изглежда... смешно и нелепо, облечена като мъж?

— Да не мислиш, че я е грижа? Не, Милисънт изобщо не се интересува от външния си вид. Въобще не е суетна, каквито обикновено са жените.

Сега бе ред на Улфрик да въздъхне. Вече нямаше значение, но все пак се реши да попита:

— Защо е било допуснато да се случи всичко това? Защо не се е сложил край на нейните капризи още преди много години, когато е била достатъчно малка, преди да стане толкова... неженствена.

Както предполагаше, въпросът му смути лорд Найджъл.

— Както може би подозираш, вината е моя. Единственото ми извинение е, че не обръцах внимание на държанието ѝ, докато не стана прекалено късно. Когато моята обожавана съпруга почина, аз... аз почти изгубих представа за света. Дори и когато бях тук, сякаш отсъствах. Не съм сигурен дали можеш да разбереш дълбочината на моята скръб, но не си спомням почти нищо от онези първи години след смъртта на жена ми.

— Баща ми ми каза, че много сте я обичали — неловко се обади Улфрик, тъй като Найджъл придоби толкова скръбен израз, сякаш отново се потапяше в неутешимата си мъка.

— Да, обичах я, но не осъзнавах колко много, докато не си отиде. Брат ми Албърт, Бог да успокои душата му, тогава живееше с нас. Аз

му поверих дъщерите си, за да се грижи за тях, но той самият беше вдовец и... изглежда е смятал за забавно момчешкото държание на Милисънт, така че не се е опитал да я вкара в правия път.

— Но, нали казахте, че сте били тук...

— Да, но рядко бивах трезвен, момчето ми — призна си Найджъл. — А и моите момичета често се разменяха — това бе тяхната игра. Така че, когато съм виждал Джоун, съм смятал, че е Милисънт, и не подозирах, че нещо не е на ред, докато, както вече ти казах, не стана прекалено късно. Когато най-после разбрах в какво се е превърнала Милисънт, тя вече бе поела по своя път и категорично отказа да се променя.

Улфрик едва забележимо се напрегна.

— Отказа?

— Да, тя е истински огън, моята Милисънт, не прилича на сестра си Джоун, която винаги е била тиха и покорна. Наследила е от майка си страстния си и избухлив нрав, както и смелостта си. Точно това бе една от причините, поради която не можех да проявя твърдост към нея. Страхувам се, че тя знае колко ми напомня на майка си и се възползва от слабостта ми.

Наистина не бе работа на бащата да възпитава и направлява дъщерите си, както би сторил със синовете си.

— Никой не би очаквал от вас лично да се занимавате с възпитанието ѝ, но нима в дома ви не е имало дами, които да се погрижат за нея?

Найджъл поклати глава.

— След смъртта на съпругата ми, в замъка нямаше жени е достатъчно висок ранг, освен съпругите на рицарите ми, но нито една от тях не притежаваше достатъчно сила и твърдост, за да се справи с Милисънт. Когато най-после дойдох на себе си и осъзнах, че дъщеря ми не получава възпитанието, което би трябвало, аз я изпратих във Фулбрей Касъл с надеждата, че съпругата на лорд Хю ще я обуздае и ще направи от нея истинска дама. Но тогава вече бе твърде късно — от доста време Милисънт бе живяла както си иска, и след няколко години ми я изпратиха обратно с посланието, че цялата работа е безнадеждна. Опитали са всичко възможно, без да я нараняват сериозно, но помеките наказания не са дали резултат.

Улфрик се питаше дали приятелят на баща му осъзнава, че описва една жена, която изобщо не бе подходяща за съпруга, че никой мъж със здрав разум не би пожелал да свърже съдбата си с подобно създание, което въобще не прилича на жена... Господи, точно това щеше да му помогне да се измъкне от този капан! Найджъл от своя страна ще трябва да се почувства задължен да го освободи от дадената дума и да развалят годежния договор. Нужно е само да му го каже.

— Благодаря ви за откровеността, лорд Найджъл, но след като се вземат предвид всички тези неща, смятате ли, че от дъщеря ви ще излезе добра съпруга?

За негово огромно разочарование Найджъл му се усмихна.

— Да, не се съмнявам в това. Тя обича децата и ще обича и съпруга си, просто някой трябва да заглади остриите ѝ ръбове и да я накара да разбере грешките в държанието си.

— Как бихте могли да сте сигурен в това?

— Защото точно това стана с майка ѝ, а тя е нейна дъщеря. Казах, че съпругата ми притежаваше страстен дух. В интерес на истината не мога да скрия, че когато се запознахме, тя бе истинска фурия, пълна с гняв и гордост, със злостен език, който умееше да наранява дълбоко. Ала въпреки това любовта напълно я промени.

Улфрик едва се сдържа да не изсумти презрително.

— Вие предполагате, че тя ще ме обича. Ами ако не стане така?

Найджъл се ухили, което смути госта му още повече.

— Не виждам нищо у теб, което да не е наред — тъкмо обратното. Да не би да искаш да ми кажеш, че имаш трудности с жените? — Младият мъж се изчерви и лорд Криспин побърза да добави: — Не ми се вярва. И моята дъщеря не е по-различна от коя да е друга жена, само ѝ трябва малко време, след като станеш център на живота ѝ. Сигурен съм, че синът на Гай ще се грижи добре за по-голямата ми дъщеря, защото, ако приличаш на баща си, ти си напълно подходящ за нея.

Това сложи край на надеждите на Улфрик да накара Найджъл да развали уговорката. Щеше да бъде обвързан за цял живот с един дявол в женски образ, и то само защото бе син на баща си, а не някой груб и недодялан рицар, който биеше по-слабите, както правеха мнозина. Просто баща му го бе възпитал по друг начин.

Никак не му се нравеше идеята да бъде възпитател на собствената си съпруга, както явно се очертаваше. Част от горчивината и недоволството, които изпитваше, се прокрадваха в следващата му забележка, макар да се постара да запази спокоен тона си.

— Междувременно ще трябва някак си да се оправям с дъщеря ви, лорд Найджъл, докато тези промени се осъществят. Тя пренебрегва вашите заповеди. Какво ви кара да смятате, че ще се подчинява на моите?

— С мен тя много добре знае докъде може да стигне, без да пострада, а с теб няма да има това предимство. Милисът не е глупава, момчето ми, тъкмо обратното. Тя просто е малко... странна в държанието си. Смята за важни необичайни неща — поне за момента. Но това ще се промени, след като веднъж се омъжи.

Явно бащата бе оптимист. За разлика от Улфрик.

ГЛАВА 6

Джоун се измъчи, докато намери сестра си. Милисът би трябвало да се качи по стълбите, водещи към стаята в северната кула, която двете дяляха, но както Джоун подозираше, тя бе пресякла коридора към стълбите в западната кула, които я бяха извели към задната врата на замъка. Дънбър не бе никак малко място, ако търсиш някого, който не желае да бъде намерен.

Най-после откри непокорната си сестра в конюшната, където се опитваше да се сприятели с черния жребец на Улфрик де Торп. Животното не бе от огромните бойни коне, които се отглеждат и използват в битки заради злия си нрав и насладата, с която тъпчат всичко живо, изпречило се на пътя им. Подобни коне не бяха удобни за пътуване именно поради буйния им и непредвидим характер и затова обикновено рицарите ги пазеха само за сраженията. Но въпреки това конят на Улфрик бе едър и не изглеждаше много приятелски настроен... поне досега.

— Не се опитваш да го настроиш срещу собственика му, нали?
— смутено попита Джоун сестра си, докато приближаваше колебливо към клетката.

— Обмислях тази идея.

Киселият отговор накара Джоун да се усмихне.

— Но промени намерението си?

— Да. Не бих искала да видя наранен този жребец, което несъмнено ще се случи, ако онзи негодник изгуби контрол върху него. Той има навик да бие и да причинява болка — това бе първото нещо, което узнах за него.

— Онова бе много отдавна, Мили — нежно й напомни Джоун. — Тогавата той беше само едно момче, а не истински мъж, какъвто е сега. Не се съмнявам, че се е променил...

Милисът вирна глава, а в очите й лумнаха златисти пламъци.

— Ти сама видя как се държи на пътеката. Та той щеше да ме удари, ако не бе препречила пътя му.

— Но той не знаеше, че си ти.

— Достатъчно по-дребна и по-слаба съм от него, независимо за кого ме е помислил?

Джоун трудно можеше да обори това твърдение и затова побърза да изрече:

— Но аз видях какъв ужас изпита, когато разбра, че си била ти.

— Много добре! — избухна Милисът. — Тогава, като се върна в залата, ще очаквам онзи глупав годежен договор да бъде развален!

— Не съм сигурна в това — рече Джоун и прехапа устни. — Дали той има такава власт? Да развали договор, сключен от баща му?

— Не, предполагам, че не — намръщи се Милисът. — Тогава просто ще трябва да се постарая татко да го развали. И без това смятах да го направя, но не очаквах, че ще е толкова скоро. — Замълча и презрително изсумтя. — А и как бих могла да очаквам? Та той можеше да дойде за мен по всяко време през последните шест години, но не го на прави. Истината е, че аз напълно бях забравила за него.

Последното не бе чиста истина и двете го знаеха. Милисът харесваше друг, но въпреки това не можеше да се омъжи за него, докато не се развали старият годежен договор, който я обвързваше завинаги с Улфрик де Торп. Така че въпреки желанието си, Милисът не можеше да не мисли за отдавнашния си годеник, дори и тези мисли да не бяха никак приятни.

— Дори да е закъснял с пристигането си, сега вече е тук, Мили. Какво ще стане, ако трябва да се омъжиш за него?

— По-скоро бих скочила от онази кула!

— Милисът!

— Не казах, че непременно ще го направя, а че бих се опитала...

Джоун се облегна на дъсчената преграда, чудейки се как да успокои сестра си. Беше жестоко от страна на Де Торп да чака толкова дълго, без да ги посети нито веднъж, за да могат двамата с Милисът да се опознаят и да свикнат един с друг, преди завинаги да се обвържат в брак. Не слагаше в сметката онази първа среща преди много години, за която бе разговаряла със сестра си.

След толкова време, без да получава никакви вести от Улфрик де Торп, никак не бе чудно, че Милисът бе насочила мислите и сърцето си към друг млад рицар, когото много харесваше и който нямаше нищо против, че тя не е като другите момичета. Двамата бяха добри

приятели. Джоун от собствен опит бе научила, че е много важно да се сприятелиш с бъдещия си съпруг. Близостта и взаимното разбирателство успокояваха до голяма степен страховете на една девойка, на която предстоеше да се омъжи.

Преди две години Джоун се бе омъжила за един млад мъж, който много често преди това бе посещавал замъка на баща ѝ. Сгодиха се още когато тя бе само на десет. Имаше на разположение шест години, за да го опознае и да започне да го обича. Все още скърбеше за ранната му ненавременна смърт.

Но тя бе по-младата и понякога се чувстваше неловко, че бе изпреварила сестра си. От друга страна разбираше, че Милисънт се страхува да се омъжи, а и си имаше причини да мрази годеника си.

— Наистина ли мислиш, че татко ще развали договора, сега, след като най-последно е дошъл? Вече не можеш да използваш отсъствието му, за да го убедиш да се откаже от този съюз.

Милисънт обезкуражено облегна глава на дървената преграда.

— Ще го направи — толкова тихо изрече тя, че Джоун едва я чу. После вдигна глава и добави по-силно. — Трябва да го направи. Аз не мога, Джоун, да се омъжа за този... този жесток човек! Той ще ме задуши, ще се опита да ме пречупи. А след като татко узнае, че обичам друг, той ще се съгласи да развали годежа. Само защото Улфрик де Торп най-последно е благоволил да се появи, не е причина да извиним закъснението му. Именно неговото отсъствие ме е накарало да потърся бъдещия си съпруг другаде.

Думите ѝ звучаха убедително и разумно, а и бяха истина. До преди две години Милисънт не бе мислила за анулиране на годежния договор, сключен още от деня на раждането ѝ. Тя го мразеше, мразеше и годеника си, но се бе примирила със съдбата си. Ала годините минаваха, а Улфрик не се появи нито веднъж, нито пък изпрати някаква вест или извинение за дългото си мълчание. А баща им винаги отстъпваше пред желанията на Милисънт.

Ала поради някаква причина сега Джоун имаше лошото предчувствие, че този път сестра ѝ няма да успее да се наложи. Годешните договори бяха нещо свещено и мъжете ги спазваха, а жените нямаха право да ги обсъждат или да се опитват да ги отменят. Знаеше, че Милисънт също много добре разбира това и именно затова е толкова ядосана. Джоун усещаше гнева ѝ.

Другата причина, без съмнение, бе нападението на пътеката. Първото, което бе изпитала сестра ѝ, бе страх, но много скоро той се бе превърнал в ярост. Кой би очаквал да бъдат нападнати толкова близо до Дънбър? Милисънт дори не бе взела оръжие, защото двете отиваха само до селото.

— Казах на татко какво се случи на пътеката — рече Джоун. — Той изпрати сър Майлоу да се опита да проследи онези мъже.

— Добре — кимна Милисънт. — Майлоу е опитен рицар... не като някои други — добави сърдито.

Джоун реши да не обсъжда кои са тези „някои други“.

— Не мога да си представя кои бяха нападателите и защо се опитваха да се доберат до теб.

— Значи и ти си го забелязала? — замислено се намръщи Милисънт. — Помислих си... или поне така ми се стори, че... че целта на нападението съм аз...

Джоун поклати глава.

— Наистина бе ти, но защо?

Сестра ѝ сви рамене.

— Заради откупа, за какво друго? За никого не е тайна, особено след всички нововъведения през последните години и обновлението на Дънбър, че сандъците на татко са препълнени със златни монети. Пък аз съм неговата наследница.

Джоун се изкиска.

— Да, но едва ли някой би разбрал, че си неговата наследница, като те погледне.

— Права си — засмя се Милисънт. — Все пак покрай Дънбър минават доста търговци и пътуващи музиканти, а често и наемни войници, които търсят работа. Всеки от тях много лесно би могъл да узнае коя съм. Нищо чудно да са някои от наемниците — ако са им отказали работа, те може да са решили, че като ме отвлекат, ще напълнят кесииите си.

Джоун замислено кимна.

— Да, възможно е да си права. Трябва да бъдеш много внимателна занапред. Не бива да излизаш сама на лов, както си свикнала.

— Ако бях взела лъка си, Джоун, те никога нямаше да се доближат толкова близо — възрази Милисънт. — И ти много добре го

знаеш.

Въпреки това Джоун не бе напълно убедена, че предпазливостта е излишна.

— Те бяха само четирима. Следващия път може да бъдат повече. Няма да ти навреди, ако за известно време се въздържаш от лова или взимаш неколцина пазачи със себе си... поне докато онези разбойници бъдат заловени.

— Ще видим — бе всичко, което Милисът обеща, а това далеч не бе задоволително.

Но Джоун достатъчно добре познаваше сестра си, за да знае, че не бива да я насилва. Към Милисът трябваше да се прилага далеч по-фина и изтънчена тактика на убеждаване. Засега нямаше да каже нищо повече по този въпрос, а и в момента ѝ предстоеше по-важна задача. Все още не бе постигнала това, заради което бе тръгнала да търси Милисът, и не знаеше как да го стори, без да рискува да получи твърдоглавия отказ на сестра си.

— Стомпер сигурно ще започне да ревнува, че обръщаш толкова голямо внимание на този жребец — реши да започне по-отдалеч Джоун.

Милисът се усмихна и погледна към доста по-едрия кон, който търпеливо очакваше тя да му обърне внимание.

— Не, той знае, че дори да харесвам и друг кон, това не означава, че го пренебрегвам.

Излезе от клетката и се запъти към коня си. Жребецът на Улфрик понечи да я последва. Тя спря и му каза няколко гальовни и успокоителни думи. Когато се обърна, за да напусне клетката му, жребецът не направи опит да тръгне след нея.

Джоун бе виждала подобни неща да се случват много пъти досега. Милисът притежаваше някакво особено родство с животните. Сякаш я разбираха, когато им говореше. Като че ли тя усещаше, с невидими и тайнствени сетива, болката и страха им — все едно, че бяха нейни собствени. Това успокояваше животните и ги караше да ѝ се доверяват. Разбира се, едва ли бе така, глупаво би било да вярва, че е така. Не, по-скоро Милисът просто обичаше и разбираше животните. Тези, с които се сприятеляваше, не се чувстваха заплашени в нейно присъствие. Но дори и онези, за които бе тръгнала на лов, бяха молени за прошка, че трябва да отнеме живота им, макар много по-често да ги

оставяше да избягат от стрелите ѝ. Милисънт ловуваше само за да осигури храна и никога за удоволствие или заради спортна суета.

Джоун също се чувстваше свързана, но не с животните, а с хората. Умееше много по-силно от останалите да усеща различните чувства и настроения. Това бе причината, поради която толкова се ужасяваше от гнева на мъжете. Сякаш бе насочен към самата нея, а това я плашеше.

Именно заради това бе обичала силно съпруга си Уилям и дори бе помолила баща си да отклонява всички предложения за женитба с извинението, че все още не е готова да се омъжи повторно. Уилям никога не бе изпитвал гняв. Имаше лек и безгрижен характер, никога не взимаше нищо на сериозно и не се ядосваше. Освен това я обичаше безумно, нещо, което тя усещаше с цялото си сърце. Едва ли би намерила мъж като Уилям и затова не искаше никой друг.

След като изрече няколко думи и нежно потупа Стомпер, Милисънт се обърна, за да излезе от конюшната.

— Татко ме изпрати, за да те намеря и заведа в залата... прилично облечена — осмели се да каже най-после Джоун.

Милисънт спря и презрително изсумтя.

— Да се гиздя заради него? Освен ако не ми дадеш да облека някоя рокля, ушита от коприва.

Джоун бързо закри устата си, но не и преди Милисънт да зърне усмивката ѝ.

— Е, нямам точно такава, но имам други, които не съм обличала... много добре знам, че ти, в пристъп на гняв, изгори последната рокля, която татко ти поръча.

— Ами тогава облечи едната от тях и се представи за мен. Нямам никакво желание доброволно да разговарям с онзи грубиян!

Молбата ѝ не бе невъзможна за изпълнение. Много често в миналото се представяха една за друга. Това бе игра, с която се забавляваха, когато бяха малки деца. Джоун го правеше с удоволствие, защото ѝ се струваше, че докато се прави на Милисънт, по някакъв начин придобива смелостта и дързостта на сестра си — качества, които ѝ липсваха, когато си бе самата тя. Но от няколко години не си бяха разменяли местата, а да го направи сега, и то пред Де Торп не, не би могла! Той я плашеше твърде много.

— Мили, не мога. В негово присъствие се разтрепервам и ме обзема плахост, а ти не би искала той да остане с подобно впечатление за теб, нали? Освен това... нали татко ще разбере...

Милисът се намръщи.

— Тогава кажи на татко, че не си ме намерила, че съм напуснала замъка, каквото искаш. Нямам никаква причина да общувам с лорд Де Торп, след като договорът за женитбата ми е него и без това ще бъде развален... и то веднага след като успея да поговоря с татко насаме.

— Татко ще се ядоса, ако се върна без теб — заяви Джоун.

— Той много често ми се сърди, но гневът му не трае дълго.

Джоун не бе сигурна, че и този път ще бъде така. В крайна сметка Улфрик де Торп не беше обикновен гост. Баща им би искал да го почете, така както се полагаше на графски син, да го приеме със същото уважение, с което би посрещнал и един граф, както и самия крал. Господи, тя още не бе успяла да му приготви стаята!

Мисълта я накара да пребледнее и тя бързо се обърна към сестра си.

— Ще му кажа, но това няма да му хареса. Така че не отлагай за дълго разговора си с татко, Мили, и се опитай да го успокоиш.

След тези думи изтича от конюшната, оставяйки Милисът да се мръщи загрижено.

— Да го успокоя? — промърмори младото момиче. — Как бих могла да го сторя, след като досега само съм го карала да избухва? Ти си тази, която може да го успокои, а не аз! — извика тя след сестра си, но Джоун вече се бе отдалечи ла и не я чу.

ГЛАВА 7

Милисът отиде в оръжейната, за да си вземе лъка. Не възнамеряваше да рискува да я хванат, затова се измъкна през страничната врата и бързо изчезна между дърветата. В душата ѝ бушуваха различни чувства, но нито едно от тях не бе приятно.

Един заек се приближи да я поздрави и девойката спря, за да го погали зад ушите. В тази гора и в околните ливади имаше много приятели, с които се бе сближила през годините. Някои от тях бе отвела в замъка, но повечето не можеше да вземе. Просто бяха твърде много.

Животното усети лошото ѝ настроение и бързо се скри в шубраците. Милисът въздъхна и продължи с безшумни стъпки. Навлезе навътре в гората, избра дърво, на което се покатери, и се настани удобно на един дебел клон. Пред очите ѝ се разкри цялата околна местност. Така отлично виждаше животните, които още не си бяха намерили топло местенце, където да презимуват. Беше в настроение да убива, но нямаше да го направи. Когато бе ядосана, никога не ловуваше. Беше взела лъка по-скоро за собствена защита, тъй като нападателите ѝ бяха изчезнали в тази гора.

Искаше да избяга от спомените, събудени благодарение на появата на Улфрик. Може би изобщо нямаше да си припомни онзи ден — всичко се бе случило толкова отдавна — ако не бе свързан с твърде много болка и страдание.

С голяма гордост показваше най-новия си приятел — сокола Риска, който бе опитомила. Соколарят се бе отказал от Риска, защото птицата не бе отгледана от съвсем малка и изглежда не можеше да свикне с хората. Всъщност дори бе казал, че ще я даде на готвачките. Доста по-късно Милисът разбра, че само се е шегувал. Но тогава част от гордостта ѝ, че бе опитомила сокола, идваше и от мисълта, че му е спасила живота.

И точно в този момент се бе появил той, бе привлякъл вниманието ѝ с някакъв странен звук. Гледаше я така, сякаш бе сторила нещо лошо. А след като бе опитомила птицата без знанието на соколяра, промъквайки се в неговото царство, където ѝ бе забранено да припарва, тя много добре знаеше, че наистина бе извършила нещо лошо. Не можеше обаче да си обясни как това непознато момче бе разбрало.

Но думите му: „Аз съм този, за когото ще се омъжиш, когато пораснеш, когато станеш мома за женене!“, бяха най-неприятното нещо, което би могъл да изрече. Не че не бе красив. Някое друго момиче сигурно щеше да се разтрепери от щастие при подобно предложение. Но тъкмо тази седмица Милисът бе решила, че никога няма да се омъжи.

Преди няколко дни един от крепостните селяни бе набил жена си толкова жестоко, че тя бе умряла от побоя. Приказките, които последваха нещастната случка, изплашиха Милисът и я изпълниха с ужас към брака. Хората говореха: „Тя си го заслужаваше“ и „Негово право е да се оправя със собствената си жена“, както и: „Е, не е трябвало да я удря толкова силно. Кой ще му готви сега?“ или пък: „Една съпруга трябва да има достатъчно разум в главата си и да не ядосва мъжа си.“

Тогава малката Милисът реши, че единственият начин да се избегне този ужас, е никога да не се омъжва. Толкова лесно решение, че тя се чудеше как другите жени не се бяха сетили преди нея. И тъкмо в този момент ли трябваше да научи, че вече е предопределена да се омъжи за Улфрик де Торп. А тя си мислеше, че се е спасила от тежките ръце на един бъдещ съпруг! Но не, той се бе изправил пред нея и най-уверено бе заявил, че тя ще стане негова жена!

Разбира се, той беше лъжец и тя му го каза, ала думите му я изплашиха, защото той изглеждаше толкова сигурен в себе си. За нея това бе една лоша година. По това време разбра, че никога няма да има възможност да прави повечето от нещата, които ѝ се искаше. Освен това откри — или по-скоро близките ѝ откриха, че тя има много лош и спривав характер и че трябва да се научи как да контролира и да обуздава чувствата си.

Проклетият лъжец изпита избухливия ѝ нрав на гърба си, но когато тя му заповяда да се маха, той продължи да стои неподвижно и

да я зяпа с немигащ поглед. Това преля чашата. Щеше да го изхвърли от замъка и здраво да залости портите след него.

Пристъпи настрана, за да постави Риска обратно на пръта — трябваше да освободи ръката си, преди да излезе от конюшната и да повика стражата на замъка да изгони този нахален непознат. Та тя бе дъщерята на господаря, а той бе чужденец. Но Риска усети гнева ѝ и реагира, като полетя право срещу него.

Милисът бе изненадана, но това бе нищо в сравнение със стъписването, което я обхвана, когато глупавото момче се опита да се предпази с ръка, и то без ръкавица за лов. Соколът не бе обучаван да ловува, нито да се подчинява, когато го повикат да се върне. Но всички соколи си бяха ловци по природа, макар обикновено да не нападаха хора. Обаче Риска се спусна към момчето и заби клюна си дълбоко в ръката му. Милисът се приближи, за да извика птицата, но Улфрик бе по-бърз и се отърси от нея, като я захвърли към стената.

Риска умря почти мигновено. Не ѝ бе нужно да я огледа, за да разбере, че птицата е мъртва. Полудяла от мъка, тя се нахвърли върху момчето така, както и Риска бе направил. Искеше да го убие, задето бе умъртвил любимия ѝ сокол.

Не осъзнаваше какво прави. Беше побесняла от скръб и пред очите ѝ сякаш се бе спуснала пелена. Дойде на себе си чак след като полетя назад и с всичка сила се стовари върху един от прътите. Момчето я бе отблъснало, така както бе запратило и сокола. Милисът падна, чу как глезенът ѝ изпука и я прониза невероятна болка. Но ужасът, че си е счупила крака бе много по-голям от болката, защото тя знаеше, че счупеното не може се поправи и че сигурно ще остане куца до края на живота си. А сакатите не ги съжаляваха, просто не ги забелязваха и ги смятаха за низши същества, по-низши дори от крепостните селяни и накрая те ставаха просяци.

Милисът не извика, не издаде нито звук — навярно сетивата ѝ бяха притъпени от ужас. И до ден днешен не можеше да си обясни как бе издържала болката, когато със сетни сили намести обратно костта. Не осъзнаваше, че го е направила. Помнеше единствено смразяващата мисъл, че може да остане саката до края на живота си.

Двамата ѝ приятели веднага хукнаха да доведат слуги, за да я пренесат в замъка. Непознатият изчезна безследно, веднага след като бе сторил непоправимото. Надяваше се, че никога повече няма да го

види. Но най-лошото бе, че тъй като тя не бе издала нито звук, не сметнаха, че раната ѝ е сериозна, а решиха, че просто си е изкълчила глезена и че скоро всичко ще се оправи.

Единствено Джоун знаеше истината и страдаше заедно със сестра си. Лечителят на замъка заяви, че няма нищо страшно и предложи да донесе пиявиците си. Кръвопускането бе единствения лек, който той познаваше, и го използваше за всички болести. По този начин пиявиците му бяха винаги нахранени.

Ала дори след като болката премина напълно, Милисънт се боеше да стъпи на крака си. И само защото Джоун на края се оплака, че сестра и постоянно я ритат с този крак, докато спят, Милисънт най-после се осмели да го огледа и да отпусне тежестта си на него. Така се увери, че в крайна сметка няма да остане саката.

През онзи незабравим ден в параклиса на замъка Милисънт отправи горещата си благодарност, че кракът ѝ бе зараснал съвсем правилно и тя няма да окуцее. Чак след две години узна кой е бил непознатият и разбра, че наистина е обещана да му стане жена. Той не бе излъгал, но пък тя не можеше да изпитва топли чувства към един човек, който бе убил Риска и едва не я бе осакатил за цял живот. Презираше го и мразеше самата мисъл, че ще бъде принудена да се омъжи за него.

Цели шест години след като научи истината, тя се тревожеше за предстоящата сватба. Но когато стана на четиринадесет, престана да се безпокои. Улфрик не бе дошъл отново в Дънбър и изглежда никога нямаше да се завърне. Така че Милисънт реши да се омъжи за приятеля си Роланд веднага щом той стане достатъчно голям.

Баща ѝ просто ще трябва да се съгласи с нея. С Роланд щеше да бъде щастлива, беше сигурна в това, защото му се възхищаваше и двамата бяха близки приятели. Докато с Улфрик... Не ѝ се искаше дори да си помисли колко нещастен би бил животът ѝ с жесток мъж като него.

Той бе красив още като момче, а сега като мъж бе още по-привлекателен. Обаче не можеше да се сравнява с Роланд, с неговото лице на ангел и тяло на гигант — също като баща му, с когото Милисънт се бе срещнала веднъж, когато бе дошъл да види Роланд във Фулбрей.

Тя и Роланд бяха изпратени във Фулбрей, за да ги възпитават. Повечето от момчетата се обучаваха за рицари извън домовете си, тъй като се смяташе, че близките им няма да проявят достатъчно строгост. Доста момичета също бяха изпращани да бъдат възпитавани от някоя благородна лейди, защото такъв бе обичаят. Ала повечето си оставаха у дома, с изключение на тези, чиито майки бяха починали или прекарваха по-голямата част от времето си в кралския двор, поради което нямаша възможност да възпитават дъщерите си.

Роланд я очарова още от самото начало, защото Милисът знаеше, че е почти на нейната възраст (на осем години по онова време), но беше доста едър и стърчеше с няколко глави над останалите момчета. Учеше се бързо и бе много сръчен във всичко, с което се заловеше. Отначало Милисът му завиждаше за лекотата, с която усвояваше уменията, които и тя самата би искала да овладее.

Това бе и причината малкото момиче да се запознае с него. Нямахше никакво желание да стои в замъка заедно с другите дами и да се учи да шие и бродира или как да се държи в обществото — все неща, които изобщо не я интересуваха. Това, което я влечеше, бе навън, на двора за упражнения и сред арената за турнири — полетът на точно насочената стрела, уменията да боравиш с копието, смъртоносният размах на меча. Това бе красотата на бойните схватки, вълнуващото усещане за предизвикателство, за границата между живота и смъртта.

Цели две години тя успяваше да се измъкна от опеката на господарката Маргарет, чиито усилия да я задържи в салона на горния етаж останаха напразни. Младото момиче се научи как да изработва лък и стрели от наставника по стрелба, който я мислеше за един от младите пажове, нетърпеливи да усвоят бойното изкуство.

Двамата с Роланд имаха много общи черти и затова бързо се сприятелиха. И двамата бяха различни от останалите деца на тяхната възраст: Милисът — с презрението си към женските занимания, а Роланд — с невероятния си ръст и изключителните си качества.

Преди няколко години се видя с Роланд за последен път, когато той се отби в Дънбър на път за Клайдън, където щеше да прекара ваканцията си. За разлика от нея, той все още се обучаваше в замъка Фулбрей и щеше да остане там, докато получи рицарски сан.

Двамата си пишеха, но не редовно, защото бе доста трудно и скъпо да се доставят съобщенията. Напоследък тя спря да му пише — искаше да му предложи да се оженят, ала не знаеше как да пристъпи към въпроса.

Тъкмо обмисляше как ли баща ѝ ще погледне на желанието ѝ веднага след като получи съгласието му да анулира годишния договор с Де Торп, когато чу тропота на препускащ кон. Вгледа се и видя един конник бавно да приближава към дървото, сред чиито клони се бе настанила. Той едва ли щеше да я забележи, тъй като бе забол очи в земята. Милисът го позна — това бе един от рицарите, дошли с Де Торп.

Остана изненадана, когато непознатият спря точно под дървото.

— Сигурен ли си, че клонът на който си седнал, няма да се счупи? — разнесе се гласът му.

Милисът застина. Никога досега не бяха я откривали в скривалището ѝ. Не я бе забелязвал дори и соколарят, който тренираше ловните птици и често поглеждаше нагоре. А този рицар дори не гледаше към нея. Сега вдигна глава и тя видя тъмносините му очи — не толкова тъмни като на годеника ѝ, но много подобни.

— Ти не си брат на Де Торп, тъй като той е единствен син — каза девойката. — Може би си негов братовчед?

Рицарят се усмихна.

— Повечето хора, които ни познават, не забелязват приликата. Ти как разбра?

Наистина двамата с Улфрик не си приличаха много. Реймънд бе доста по-нисък и много по-слаб. Освен това косата му бе светлокестенява, докато тази на Улфрик бе черна. Структурата на костите им също бе различна — този мъж имаше по-мека брадичка, по-дебел нос, а веждите му бяха рунтави и прави, докато тези на Улфрик бяха тънки и извити.

Въпреки това Милисът бе сигурна, че двамата са роднини.

— Имаш неговите очи, не са толкова тъмни, но все пак са същите.

Мъжът замислено кимна.

— Истина е. Двамата имаме един и същ баща, въпреки че аз съм роден в селото.

Значи бе незаконен син — често срещано явление. По някога някои от тях дори наследяваха бащите си — когато нямаше законен наследник. И все пак бе брат на Улфрик и Милисът се запита защо не изпитва към него същата омраза, както към наследника на Шефърд. Навярно защото то този изглеждаше добър и мил с открития си поглед и засмяното си лице. От него не лъхаше никаква заплаха и може би в крайна сметка двамата полубратя никак не си приличаха.

— Какво правиш в гората? — попита Милисът.

— Търся мъжете, които бяха достатъчно нагли, за да нападнат дама.

Очевидно дамата, за която говореше, бе Джоун, а мъжете — разбойниците, които ги причакаха на онази пътека. Дали сър Майлоу е помолил за помощта му? Не разбираше защо ще го прави, след като в Дънбър имаше достатъчно рицари и над петдесетина войници.

— Защо не слезеш долу, преди този клон да се е счупил? — предложи мъжът.

— Не тежа чак толкова, че да го счупя.

— Да, дребничък си — съгласи се той и добави загадъчно: — Но май си по-голям, отколкото изглеждаш.

— Защо мислиш така?

— Твърде си умен за крепостен селянин, поне за такова младо момче, каквото изглеждаш.

Явно и той като брат си не знаеше коя е. Мъжът замислено продължи:

— Твърде си дързък за обикновено селско момче. Какъв си, приятелю? Свободен селянин?

— Наистина предпочитам да бях свободен селянин. Не, сър, аз съм дъщерята на Найджъл Криспин.

Той трепна и измърмори нещо като „горкият Улф“, което явно не бе предназначено за ушите ѝ, тъй като прозвуча доста обидно. Значи той съжаляваше брат си, задето бе сгоден за нея? Не изпитваше жал към нея, която бе принудена да се омъжи за онзи коравосърдечен грубиян! Но кога ли пък някой мъж се е замислял за чувствата и желанията на жените?

Милисът внимателно се спусна от дървото и скочи точно пред коня. Животното страхливо се отдръпна. Тя го потупа по врата и му

каза няколко успокоителни думи на старовремски саксонски. Конят кротко се приближи и проточи врат, за да я подуши.

Рицарят примигна. Девојката вирна глава и сърдито заяви:

— Да, брат ти заслужава да бъде съжаливан, защото няма да има нито ден спокойствие, ако ме принудят да се омъжа за него.

Извърна се и понечи да изчезне сред дърветата, когато го чу да казва:

— За прикритие ли използваш тази мръсотия, или смяташ, че къпането не е здравословно?

Милисът рязко се извъртя. Като че ли бе негова работа как е облечена и...

— Каква мръсотия? — гневно попита девојката.

Той се усмихна и очите му дружелюбно се присвиха.

— По лицето и ръцете ти, госпожице. Тя покрива това, което би трябвало да бъде нежна женска кожа. Много добро прикритие, ако не искаш някой да забележи, че си жена. Значи нарочно си се разкрасила по този начин? Или може би доста отдавна не си се оглеждала?

Милисът стисна зъби.

— Зяпането в огледала е губене на време, а макар че не е твоя работа, ще ти кажа, че се къпя доста често — почти един път седмично!

Този път той избухна и смях.

— В такъв случай наистина имаш нужда от една хубава баня!

Милисът знаеше, че ако избърше с ръкава на ризата лицето си, платът ще почернее от мръсотия. Джоун винаги се опитваше да изтрие петната по кожата ѝ — в случай, че Милисът останеше достатъчно дълго на едно място. Но не бе свикнала други да ѝ казват, че е мръсна. Сякаш я бе грижа, презрително сви рамене тя. Колко глупаво и типично женско — да се безпокоиш за външния си вид!

А дори и да имаше нужда от баня, нямаше да се изкъпе — поне докато Улфрик не си замине от Дънбър. След като брат му забеляза, че е мръсна, и той щеше да го установи, а нищо чудно това да го накара да развали годежния договор.

— По-добре се тревожи за собствената си баня, сър, защото тук едва ли ще намериш вана с топла вода — усмихна се тя на раздяла.

С тези думи се шмугна сред дърветата и скоро изчезна от погледа му.

ГЛАВА 8

През този ден Милисът бе пропуснала и обяда, и вечерята, така че сега стомахът ѝ се свиваше от глад, но бе прекалено развълнувана, за да яде. Искаше първо да открие баща си насаме и да поговори с него. Той бе човек с установени навици и всяка вечер се оттегляше в стаята си в точно определено време, независимо дали имаше гости или не. Милисът смяташе да го издебне тъкмо тогава.

Промъкна се тихо в преддверието пред спалнята му, където спяха оръженосците, и ги изчака да излязат от вътрешната стая, след като приготвеха леглото на баща ѝ. Не се наложи да чака дълго. Скоро двамата оръженосци се появиха и я изгледаха любопитно, когато тя мина покрай тях, влезе в спалнята и затвори вратата зад себе си.

Дебелите завеси около леглото бяха спуснати, за да предпазват от течението. Тя се изкашля, за да даде на баща си да разбере, че не е сам. Не се страхуваше, че той може да си има компания.

Никога не бе имал любовница, поне тя не бе чувала за такава. Все още го владееха спомените за онази, която бе оставила такава празнина в живота му. Милисът много съжаляваше, че не познаваше майка си — една жена, толкова обичана дори и след смъртта ѝ. Беше само на три години, когато майка ѝ умря и не си спомняше почти нищо за нея, освен кротката ѝ усмивка и нежния глас, който можеше да прогони всякакъв страх.

— Очаквах те — рече баща ѝ, дръпна завесите и потупа мястото до себе си.

Тя бавно приближи. Не можеше да отгатне по тона му колко ѝ е сърдит. Знаеше, че освен Джоун, баща ѝ бе изпратил и други слуги да я търсят, но тя успя да се укрие през целия ден.

— Не си много изморен, за да говорим, нали? — предпазливо попита младото момиче, докато седнаше до него.

— Разговорите с теб винаги са много интересни, Мили, може би защото не се преструваш и не се стараяш да се харесаш. Не, никога не съм твърде уморен, за да разговарям с теб.

Девојката се намръщи.

— Значи ме намираш за интересна, така ли? Обаче трябва да ти кажа, че другите съвсем не мислят така.

— Ако очакваш да ти възразя, ще останеш разочарована. Другите те намират... по-скоро за странна. Радвам се, че не се самозалъгваш и не се обиждаш от отношението им. След като съзнателно се опитваш да бъдеш това, което не си, дъще, ще трябва да се примириш с последиците. Човешката природа е такава, че предпочита нормалните и традиционните неща и гледа с недоумение, а понякога и със страх на всичко, което е твърде различно.

— Никой не се страхува от мен — възрази Милисът.

— Тези, които те познават, не се боят от теб, защото отдавна са свикнали с твоите чудачества и те приемат такава, каквата си. Именно това отношение те е заблудило и те е накарало да си въобразиш, че можеш да се държиш както ти харесва, без да се съобразяваш с никого. Само че това не може да продължава така, Мили.

Тя усети тъжната нотка в гласа му. Но нямаше да позволи да се размекне и да вземе думите му присърце. Нямаше да се промени само защото останалите намират поведението ѝ странно... за една жена. През целия си живот се бе борила срещу тези ограничения. Защо трябва да спре точно сега? Ала младото момиче много добре знаеше защо баща ѝ иска да се промени — заради Де Торп.

— Вече си достатъчно голяма — продължи той със същия спокоен и малко тъжен тон, — и със сигурност достатъчно умна, за да разбереш, че е дошло време за някои отстъпки.

Тя застина.

— Какво искаш да кажеш?

— Нямаше да ти струва кой знае колко да се облечеш в подходящи дрехи и да се опиташ да направиш добро впечатление на бъдещия си съпруг. Да го накараш да те хареса и да остане доволен от държанието ти... Тъкмо това би било от полза най-вече за теб. А ти какво направи? Не се появи през целия ден. Необходимо ли бе да ме засрамваш по този начин пред сина на най-добрия ми приятел?

— Татко, знаеш, че не исках да стане така! — възрази Милисът.

— Да, но точно така се получи. Толкова ли ти бе трудно да се опиташ да покажеш повече уважение към нашия гост?

— Но той се държа без всякакво уважение към мен — промърмори тя.

Найджъл се намръщи.

— Ти му дължиш уважение. Той е твой годеник и много скоро ще ти стане съпруг.

— Но аз не го искам.

— Как така не го искаш?

Точно за това бе дошла и Милисът побърза да каже всичко, преди баща ѝ да я спре.

— Не искам да се омъжвам за него, татко. Самата мисъл за това ме плаши. Бих искала...

— Нормално е девойките да се притесняват...

— Не, не е, защото причината е в него. Тази сутрин, на пътеката, той щеше да ме удари, ако Джоун не бе застана ла между нас. И то защо? Аз само го попитах защо не е тръгнал след нападателите, преди да избягат в гората.

— Той те е помислил за момче, Мили, и то за крепостен селянин. Сама знаеш, че крепостните могат да получат много жестоко наказание, ако се осмелят да се държат непочтително с господарите си. Някои са били обесвани дори и за по-малко. Смятам, че е проявил небивало снизхождение, като е смятал само да те удари.

Лицето ѝ пламна.

— Значи ти си съгласен той да ме бие?

— Съмнявам се, че някога би го сторил — изсумтя баща ѝ. — Опитай се да бъдеш честна, дъще. Ти сама си го предизвикала, така че изборът си е твой — дали ще живееш в разбирателство с него или не.

— Изобщо не желая да живея с него! Искам да се омъжа за Роланд Фиц Хю от Клайдън. Познавам го добре. Ние сме приятели.

— Това да не е синът на лорд Ранулф?

— Да.

— А той не е ли един от васалите на Де Торп?

— Да, но...

— Искаш от мен да те омъжа за един от синовете на неговите васали, когато можеш да станеш съпруга на графския син? Не ставай глупава, Мили.

— Ако не беше приятел с графа, ако не беше спасил живота му, аз никога нямаше да бъда сгодена за безценния му наследник! Много

добре го знаеш.

— Още една причина, за да се чувстваш поласкана от годежа. Де Торп сам направи предложението. Да му откажа би било смъртна обида. Трябва да си доволна, че ще бъдеш съпруга на граф.

— Какво ме интересуват титлите, когато знам, че ще бъда нещастна? Това ли искаш за мен? Да ме обречеш на един живот, който ще мразя и който ще ме накара да страдам?

— Не, Мили, разбира се, че искам да бъдеш щастлива, И съм убеден, че ще бъдеш, след като веднъж превъзмogneш глупавата мисъл, че не можеш да обичаш Улфрик. Няма никакви причини да не го обикнеш.

На върха на езика ѝ бе да му каже поне една такава причина — че за няколко мига Улфрик не само бе убил един от любимците ѝ, но и едва не я бе осакатил за цял живот. Но баща ѝ не знаеше нищо за счупения ѝ крак. През онези три месеца, когато бе останала в стаята си, докато се възстанови, Джоун се бе представяла за нея. Пък и тогава баща ѝ често отсъстваше от замъка. Така че сега нямаше да ѝ повярва. А дори и да го стореше, той нямаше да го сметне за достатъчно основание, тъй като тогава Улфрик е бил само едно момче, а на момчетата обикновено се прощаваха детските им лудории. Затова тя изтъкна друга причина.

— Не мога да обикна Улфрик де Торп, защото сърцето ми вече принадлежи на Роланд и знам, че ще бъда много щастлива с него. Сигурна съм, че той ще бъде добър и търпелив съпруг, така както ти винаги си бил добър, снизходителен и всепрощаващ баща.

Найджъл бавно поклати глава.

— Говориш за чувства, които си изпитвала като дете. Това не е любов...

— Любов е!

— Та ти дори не си го виждала от две години... спомням си, когато за последен път бе тук. Чудесно момче. Бях много впечатлен от обноските и държанието му. Не се съмнявам, че ще бъде добър и търпелив съпруг. Но аз не съм бил добър баща за теб, щом през всичките тези години съм търпял капризите ти. Сега не се нуждаеш от търпимост и снизхождение. Крайно време е да приемеш това, което си — една жена, която скоро ще стане съпруга, а след това и майка. Трябва да се държиш подобаващо на положението си и да се

подготвиш за бъдещето, което те очаква. Нима искаш да се срамувам през остатъка от дните си, както толкова пъти досега си ме принуждавала да се червя заради теб?

Милисът преbledня. Никога не бе чувала баща си да ѝ говори по този начин — всъщност не беше съвсем вярно. Много пъти ѝ бе споменавал, че с ненормалното си държание го кара да се срамува, но Милисът не вярваше, че го казва сериозно. Ала сега...

— Ти се срамуваш от мен? — отпаднало попита тя.

— Не, дете, не се срамувам, само съм много разочарован, че не можеш да приемеш участта, която Бог ти е предопределил. И съм уморен от нежеланието ти да се вслушваш в думите и напътствията ми. Не осъзнаваш колко непочтително е да пренебрегваш заповедите на баща си, нито пък как възприемат този факт останалите, които също губят уважение към мен...

— Не, не е вярно!

— За съжаление е вярно, Мили. Ако един мъж не може да обуздае собствената си дъщеря, как би могъл да заповядва на хората си и да изисква уважение и послушание от тях? Ти нито веднъж не си изпълнила това, което съм ти нареждал. Е, сега за последен път, преди да напуснеш дома ми, те моля за нещо. Зачети този договор, който е сключен за твое добро. Направи го заради мен.

Как можеше да му откаже? И в същото време как да се съгласи доброволно да се омъжи за един мъж, когото наистина не харесваше?

Колебанието ѝ явно се бе изписало на лицето ѝ, защото Найджъл добави:

— Не е нужно да се омъжваш още утре. По-добре е да имаш малко време да го опознаеш? Може би месец, през който ще се убедиш, че той наистина ще ти бъде добър съпруг?

— А ако се убедя в обратното? — попита девойката.

— Познавам те, дъще — въздъхна Найджъл. — Ти си изключително упорита и твърдоглава. Но не можеш ли поне веднъж да се опиташ да проявиш разбиране и да съдиш без предубеждения? Да бъдеш достатъчно честна и наистина да му дадеш възможност да промени мнението ти за него?

Дали наистина можеше? Трудно бе да се пренебрегват чувствата, особено когато бяха толкова силни.

— Не знам — честно отвърна Милисът.

Баща ѝ леко се усмихна.

— Е, това е по-добре, отколкото категорично „не“.

— А ако никога не го харесам?

— Ако знам, че си се опитала, наистина си се опитала... е, ще видим.

Това бе малка надежда, но Милисът се боеше, че е единствената, която ѝ остава. Явно баща ѝ нямаше никакво намерение да разваля годежния договор... поне засега.

ГЛАВА 9

След разговора с баща си, Милисънт слезе в кухнята, въпреки че вече въобще не чувстваше глад. От притеснение стомахът ѝ се бе свил на топка.

Девојката стоеше в средата на помещението, без да има представа защо се е озовала там. Дори не си спомняше кога е влязла, тъй като умът ѝ бе зает с даденото пред баща ѝ обещание.

Да бъде мила и без предубеждения? Нима наистина се бе съгласила с това? След като много добре знаеше какво представлява Улфрик де Торп? Дори и когато поотраснат, момчетата не променят природата и нрава си. Тази сутрин бе станала свидетел как той бе готов да използва силата си срещу неравностоен противник, в случая самата тя.

— Значи тук се криеш през целия ден?

Милисънт подскочи стреснато и се обърна. Той стоеше на прага застрашителен като огромна канара. В стаята цареше полумрак и той приличаше на зловеща сянка — широкоплещест, с черна, дълга до раменете коса и с очи, които изглеждаха почти маслиночерни.

Роланд бе по-висок с половин глава от Улфрик, истински гигант като баща си, ала въпреки това не събуждаше страх у нея. Мразеше факта, че този мъж я плаши, тъй като обикновено бе доста дръзка и смела. Сигурно бе заради болката, която ѝ бе причинил като малко момиче. Споменът бе толкова жив и ярък, че я караше да се напруга и разтреперва в негово присъствие.

И тя трябваше да даде възможност на този жесток мъж да ѝ докаже, че заслужава нейното уважение? Света Дево, как би могла да го направи? Та той я караше да замръзва от ужас. Единственият път, когато не бе изпитала страх от него, бе тази сутрин. Тогава му се разкрещя, защото бе вбесена, че не се впусна да преследва онези разбойници. Гневът бе единствената ѝ защита срещу него. Но не можеше да го използва сега, не и след това, което обеща на баща си.

— Да добавим ли към списъка, че чуваш какво се говори само когато ти изнася? — наруши той настъпилата ти шина.

Милисът настръхна.

— Правиш списък с недостатъците ми? Да, добави го, звучи ми добре. Аз не се крия. Но какво правиш ти тук? Да не би да си останал гладен?

— По-рано не ми се ядеше, но сега огладнях. Попитай ме защо нямам апетит.

Милисът се намръщи. Усещаше гнева му и разбираше, че той я обвинява. Това я обърка. Във всеки случай той бе отговорен за липсата ѝ на апетит през целия ден.

— Ще те разбере, ако и ти не по-малко от мен си разстроен от нашия бъдещ съюз — подхвърли тя.

— Така е — кимна той в отговор.

Вместо да се почувства обидена, Милисът се изпълни с надежда. Ако и той е недоволен от женитбата си с нея, може би ще повдигне въпроса пред баща си. От разговора с нейния не бе излязло нищо, но може би той щеше има повече късмет. А нищо чудно двамата заедно да измислят начин да избягнат нежелания брак. Затова най-добре бе да бъде откровена с него и направо да му заяви мнението си още сега.

— Сигурно си разбрал, че не желая да се омъжвам за теб. — Реши, за да не го обиди, да добави една малка лъжа. — Не че имам нещо против теб, но аз вече обичам друг.

Ала това явно не смекчи удара, тъй като лицето му стана още по-мрачно.

— Аз също, но какво значение има? Значи ще имаме обичайния брак.

— Бракът на моите родители не е бил такъв — остро възрази тя. — И аз очаквам нещо по-добро.

Младият мъж презрително изсумтя.

— Твоите родители са били рядко изключение, а не правило. Знаеш не по-зле от мен, че браковете между благородниците са политически съюзи и нищо повече. В тях няма място за любов.

— Не би трябвало да е така!

— Да, но е така. Наивно е от твоя страна да си въобразяваш, че би могло да бъде другояче.

— Наивно! На теб ти харесва не повече, отколкото на мен — изтъкна младото момиче. — Защо тогава се примиряваш? Защо не говориш с баща си да се анулира годишният договор?

— Мислиш ли, че вече не съм го сторил?

Тя усети как надеждите ѝ се стопяват. Той вече бе разговарял с баща си и по тона му разбра, че не бе имал по-голям успех от нея.

— Ако питаш мен, много лесно се предаваш — горчиво измърмори Милисът, осъзнавайки, че тя също бе постъпила така.

— Не те питам, момиче, нито пък ще го направя, след като по поведението ти си личи, че си още дете. А мнението на едно дете няма значение за мен.

И това бе мъжът, на когото трябваше да даде възможност? Възможност да я обижда и подценява? Да, няма що, от него със сигурност ще излезе достоен съпруг — колкото свински изпражнения!

Лицето ѝ пламна, а очите ѝ засвяткаха от гняв.

— А ти изобщо би ли чул нечие мнение? Хора като теб обикновено се вслушват само в собствените си мисли.

Думите и улучиха в целта. Сега лицето му бе не по-малко зачервено от нейното. Той пристъпи няколко крачки напред. Милисът бе забравила как се справя този мъж с това, което не му харесва да чуе — с юмруците си.

Но девойката не се отдръпна, нито се сви от страх, защото гневът ѝ бе прекалено силен. Не трепна и когато ръката му се вдигна и я хвана за брадичката. Не я заболя, но не можеше да се измъкне, нито да избегне заплашителния му поглед.

— Ще се научиш да говориш мило, момиче, или ще мълчиш! — изрече през стиснати зъби Улфрик.

— Така ли?

Гласът ѝ потрепери и това го накара да се усмихне. Това не бе приятна усмивка, а зла и едновременно с тона самодоволна. Почувства, че ѝ се повдига.

Беше прекалено близо до него. Никога досега не се бе чувствала толкова малка и незначителна, дори когато бе близо до Роланд, а той бе по-висок от този мъж.

Той се наведе още по-близо, сякаш искаше да изпита смелостта ѝ.

— Да, ще се научиш, защото много скоро ще разбереш, че аз не съм баща ти. Не си въобразявай, че ще продължиш да правиш каквото си искаш, както досега.

— Ти не знаеш какво ми е било позволявано!

— Много добре виждам какво ти е било позволявано и то никак не ми харесва. Следващия път, когато те видя, очаквам да бъдеш прилично облечена. Все още не знам как изглежда бъдещата ми съпруга, тъй като приличаш на същински просяк.

Милисът потрепери от възмущение. Бутна го настрани и се спусна към вратата. Зад гърба ѝ се разнесе подигравателен смях.

— Нима няма да приготвиш на бъдещия си съпруг нещо за хапване?

Чак когато стигна до стълбите, водещи към горния етаж, Милисът се обърна и извика:

— Само ако мога да ти поднеса на тепсия собствения ти език!

ГЛАВА 10

— Време е, милейди.

— Така ли? — измърмори във възглавницата Милисът.

— Да, погледнете през прозореца — рече слугинята. — Слънцето вече изгря.

— Ти погледни, Ина, а аз ще поспя още малко.

— Но вие никога не сте спали толкова до късно.

Момичето отметна завивката, но Милисът я придърпа обратно и недоволно изръмжа.

— Досега винаги съм се напивала, но тъй като през изминалата нощ не успях, сега ще си наваксам. Върви си, Ина, и се върни след час... или два... или три. Да, три часа ми звучи добре.

Прислужницата цъкна неодобрително с език, но излезе и затвори вратата зад себе си. Милисът въздъхна и отново потъна в сън. Но не след дълго завивката ѝ отново се отметна.

— Ако не станете веднага, ще пропуснете обяда — разнесе се предупредителен глас.

Милисът смаяно ахна и седна в леглото.

— Обяда? И ти си ме оставила да спя толкова до късно?

Обядът, едно от двете главни яденета в замъка, се поднасяше малко преди пладне.

Слугинята я изгледа укорително, сякаш искаше да каже: „Аз се опитах да ви накарам да станете, но вие не ме по слушахте.“ Младата Ина бе добра и чевръста камериерка и прислужваше на двете сестри от дълги години, затова по някога си позволяваше да смърря по-голямата си господарка.

Милисът не ѝ обърна внимание и скочи от голямото легло, което споделяше със сестра си. Джоун, разбира се, бе станала отдавна и без съмнение през цялата сутрин бе забавлявала гостите им — едно от многобройните задължения на домакинята на голямо имение. След смъртта на майка им, Джоун винаги се бе смятала за господарката на

Дънбър, тъй като Милисът изобщо не бе проявявала желание да се държи като такава.

Тя захвърли дебелия нощник, с която спеше през зимата, и измъкна от гардероба чиста туника и чифт панталони. Вече бе почти облечена, когато си припомни, че днес трябва да облече нещо друго, а не обичайната си момчешка премяна. Всъщност бе обещала на баща си. Ала бързо отпъди неприятната мисъл и завърза панталоните си. Да се облече по-различно, и то само защото Улфрик ѝ бе заповядал? След като я обиди със забележката си, че прилича на просякия?

Изсумтя и се озърна за ботушите си. Не ги видя и попи та Ина:

— Къде са ми ботушите?

— Под леглото, където сте ги захвърлили.

— Никога не ги оставям там. Оставям ги до легена. Много добре знаеш, че не обичам да спя с мръсни крака. Ти самата ми стопли водата, за да се измия!

Това ѝ бе станало навик, откакто преди много години, заради счупения си глезен, не бе събувала ботушите си в продължение на три месеца, и когато го бе сторила, я бе лъхнало силно зловоние. Оттогава не можеше да заспи, преди добре да си измие краката с топла вода.

Ина се наведе под леглото и измъкна липсващите ботуши. Устните ѝ се изкривиха в тържествуваща гримаса, която означаваше: „Нали ви казах?“

— Може би това е причината, поради която не сте спали добре през изминалата нощ?

Милисът се изчерви. Снощи бе толкова разстроена, че явно бе забравила да се измие. Припомни си, че много ѝ се искаше да поговори с Джоун, ала сестра ѝ бе дълбоко заспала и не ѝ даде сърце да я събуди. Така че си легна, без да сподели с някого тревогите си, и сега те ѝ тежаха още повече.

Стомахът ѝ изкурка и ѝ напомни, че вчера почти не бе слагала зальк в устата си, затова побърза да довърши тоалета си. Протегна ръка към дебелия вълнен пелерина, но прислужницата ѝ подаде друга.

— След като не възнамерявате да се облечете така, както би искал вашият скъп баща, поне сложете това в чест на гостите — предложи Ина.

Държеше дълга наметка, която много по-добре щеше да подхожда на някоя красива рокля. Беше изработена от прекрасно тъмносиньо кадифе и поръбена с черни кожи. Милисът реши, че може да направи тази отстъпка и кимна, позволявайки на прислужницата да я надипли около слабите ѝ рамене и да закопчее златните катарамии, съединени със златна верига.

Ина поклати глава и недоволно въздъхна, тъй като наметката щеше да изглежда чудесно върху светлосинята рокля, за която бе предназначена. Но Милисът отново не ѝ обърна внимание и изхвърча от стаята.

Голямата зала бе шумна и оживена, тъй като обитателите на замъка вече се бяха събрали за обяд. Понеже вече ѝ премалвяше от глад, Милисът взимаше по две стъпала наведнъж, докато се спускаше по стълбите на северната кула. Но щом се озова в голямата зала, тя рязко се закова на място. Улфрик вече бе там и сякаш я очакваше. И наистина бе така, осъзна тя, тъй като погледът му бавно се плъзна по нея и после също толкова бавно той поклати глава.

— Справила си се само наполовина, момиче. Сега се върни обратно и довърши и другата половина.

Девојката настръхна. Вирна упорито брадичка, а очите ѝ замятаха мънии. Отвори уста, за да му даде подобаващ отговор, но той продължи:

— Освен ако не се нуждаеш от помощта ми. Върви и се облечи както подобава, ако не искаш аз да те облека.

— Няма да посмееш! — изсъска тя.

— Няма ли? — ухили се той. — Попитай свещеника относно годишните договори и ще разбереш, че вече все едно сме женени, липсва единствено брачната церемония. А това означава, че що се отнася до теб, имам всички права, момиче, и те са по-големи от тези на баща ти. Когато са подписали договора, твоето семейство е прехвърлило правата си върху моето. Ако е искал, моят баща е можел да ръководи обучението и възпитанието ти, да ти нареди къде да живееш и дори, ако пожелае, да те затвори в манастир, докато дойде време да се омъжиш. Това, че те е оставил сред семейството ти, явно е било огромна грешка, но ти обещавам, че аз много бързо ще я поправам.

Така че днес ще ми доставиш удоволствието да изглеждаш като истинска дама, каквато би трябвало да се предполага, че си. И ако трябва да ти помогна за това, така да бъде. Нуждаеш ли се от помощта ми?

Милисът стоеше онемяла. Не можеше да повярва на ушите си. Вбесена до краен предел, тя отвори уста, за да излее цялата си омраза върху този нагъл грубиян, но видя баща си, застанал насреща ѝ. Той я гледаше смръщено и строго и тя стисна устни. Изгледа убийствено Улфрик, но се завъртя на пети и тръгна нагоре по стълбите.

Това бе непоносимо! Този мъж бе безчувствен като пън, не притежаваше никакъв такт и разбиране! Всичко, което ѝ бе казал, бе предназначено, за да я предизвика и да я накара да избухне. Дали се надяваше, че тя ще се самозабрави, за да може отново да ѝ покаже силата си? Не се съмняваше в това. Всичко можеше да се очаква от този невъзпитан грубиян!

ГЛАВА 11

Улфрик доволно се усмихна. В крайна сметка лорд Найджъл се оказа прав. Момичето щеше да му се подчинява, просто защото не го познаваше и не знаеше докъде се простира търпението му. Не беше наясно и до какви мерки би прибягнал, за да разреши всеки спор между двамата, а и едва ли тръпнеше от желание да узнае.

Въпреки това не се чувстваше щастлив с нея и се съмняваше, че някога ще бъде. Едва ли щеше да получи от нея нежни грижи и внимание, каквито се очакваха от една съпруга. Господи, та момичето направо си призна, че обича друг мъж. Така че тя също никога нямаше да бъде щастлива в брака им и навярно нямаше да му позволи да забрави този факт. Държанието ѝ бе обидно и предизвикателно. Изглежда съвместният им живот щеше да представлява една нескончаема битка. Но щеше да направи дама от нея. Нямаше да позволи тя да го срами и унижава.

Лейди Джоун мина покрай него и забързано пое нагоре по стълбите. Лицето ѝ бе угрижено, явно се безпокоеше за сестра си. Младият мъж въздъхна, изпълнен със съжаление, че тя не е по-голямата дъщеря, тъй като бе мила и чаровна и щеше да бъде прекрасна съпруга. Състрадателна, винаги готова да угоди, с мили обноски — тя бе пълна противоположност на сестра си.

Найджъл го повика на масата, но Улфрик остана на мястото си в подножието на стълбите — нямаше да позволи на проклетото момиче да се изниже скришом от замъка и отново да изчезне за цял ден. Припомни си, че предния ден тя също се бе качила по стълбите, но след това бе изчезнала, без да слиза долу. Улфрик попита един минаващ слуга дали има и друг изход и застана до стълбите близо до параклиса.

Не след дълго чу леките стъпки на жена, която слизаше надолу. Трябваше да признае, че момичето наистина бе умно. Последната ѝ забележка миналата вечер, преди да си тръгне, наистина го бе

развеселила. Да му поднесе на тепсия собствения му език, наистина не ѝ липсваше дързост!

Обаче остана изненадан, когато видя кой слиза по стълби те — беше Джоун. Внезапно му хрумна една мисъл.

— Изглежда съм закъснял — рече той, когато младата жена стигна последното стъпало, — тя вече не е горе, нали?

— Тя?

— Не е нужно да го увърташ и да печелиш време, Джоун. Значи тя е решила и днес да се скрие от мен? Няма да...

— Грешиш.

— Нима? — намръщи се Улфрик. — Тогава ще ми покажеш...

— Вече го направих — загадъчно отвърна тя, мина покрай него и влезе в залата.

Веждите му се смръщиха още повече. Никак не обичаше гатанките, а точно това му бе поднесено току-що. Остана за миг в подножието на стълбите, опитвайки се да реши дали да се качи горе ѝ да потърси годеницата си, макар да бе сигурен, че няма да я намери, или да последва сестра ѝ и да се опита да разбере какво искаше да му каже преди малко.

Накрая изръмжа недоволено, влезе в залата след дамата и откри, че там имаше... две дами. Спря като закован и смаяно се втренчи в двете жени, седнали отдясно и отляво на баща си, и двете облечени в рокли от светлосиньо кадифе, с тъмносини наметки отгоре, със сини покривала на главите — бяха напълно еднакви!

Сигурно така му се струваше от светлината, нямаше друго обяснение — въпреки че през прозорците струеше ярка дневна светлина, която не оставяше затъмнен нито един ъгъл в просторното помещение. Младият мъж пристъпи две крачки, но не откри никаква разлика. И двете дами имаха едни и същи форми, облечени бяха по един и същ начин, и двете бяха невероятно хубави и... напълно еднакви! Улфрик направи още няколко крачки напред и забеляза, че едната рокля бе украсена покрай врата и по ръкавите със златиста бродерия, а другата бе избродирана със сребърна нишка, но това бе единствената разлика. Лицата на двете млади жени бяха съвсем еднакви!

Как не го бе забелязал досега? Много добре знаеше защо. Всеки път, когато поглеждаше към Милисът Криспин, виждаше

вбесяващите дрехи, които носеше, и изобщо не се бе вглеждал в лицето ѝ. Бе забелязал краката ѝ, ясно очертани от тесните прилепнали панталони, и бе изпитал раздразнение, че и другите мъже можеха да ги огледат. Не си бе дал труд да се взре по-внимателно в изпоцапаното ѝ лице и да открие какво се крие под мръсотията. Освен това всеки път погледът му се бе замъглявал от ярост, защото тя бе тъкмо това, което се страхуваше, че ще бъде.

Изпълнен с неудобство, Улфрик продължи към издигната платформа, където седяха господарят на замъка и двете му дъщери. Не знаеше до коя трябва да седне, а и нито една от двете не го гледаше, което би могло да му подсказва коя е годеницата му.

Младият мъж рядко се бе чувствал толкова несигурен и това никак не му харесваше. Нито пък му се нравеше усещането, че са го направили на глупак, защото именно така се чувстваше. Как бе пропуснал да разбере, че лорд Найджъл Криспин има дъщериблизначки? Баща му сигурно му го е споменавал, но Улфрик не му бе обърнал внимание, тъй като никога не се бе интересувал от дъщерите на лорд Криспин, за да запомни този факт. Сам си бе виновен за неловкото положение, в което се бе озовал.

Реши да рискува и се запъти към тази от близначките, която седеше по-близо до стълбите.

Тя бе достатъчно любезна да го поправи и прошепна, преди Улфрик да се настани до нея:

— Сигурен ли си, че искаш да седнеш тук?

Очевидно не беше, защото той продължи към празното място до другата близначка. Обаче и тази се извърна към него и прошепна:

— Аз съм Джоун, лорд Улфрик. Не предпочитате ли да седнете до годеницата си?

Той се изчерви и усети как целият пламва, когато чу тихото кискане на другата близначка. Лорд Найджъл се закашля, явно разбрал какво бе направила Милисънт, тъй като бе свикнал с лудориите на двете си дъщери.

Улфрик не намираще ситуацията за забавна, особено след като му се наложи да се обърне и да се върне в другия край на масата. Можеше единствено да бъде доволен, че не се бе посрамил още повече, като благодари на първата близначка за очевидно лъжливото ѝ предупреждение.

Улфрик приближи до нея, повдигна пейката, върху която седеше, и я премести по-назад, за да има място и за него. Чу как момичето ахна смаяно и се хвана с две ръце за масата, за да не падне. Това го накара да се почувства малко по-добре и той се отпусна до нея.

Сега тя го гледаше свирепо, което му подейства още по-успокояващо и до голяма степен уталожихо раздразнението му.

— Следващия път си направи труда да ме предупредиш, преди да решиш да местиш мебелите! — изсъска тя.

Улфрик повдигна вежди.

— Следващия път не се преструвай на това, което не си.

— Не съм се преструвала! — възмути се тя. — Просто ти зададох съвсем разумен въпрос. Като се имат предвид всичките ти недоволни гримаси, откакто си пристигнал, предположих, че едва ли ще искаш да седнеш близо до мен.

— Когато си облечена като селянин, момиче, всеки би се опасявал, че може да прихване въшки. Нищо чудно, че си ме накарала да се намръщя.

Лицето ѝ пламна.

— Да не би да мислиш, че като съм сменила дрехите си, съм се отървала и от въшките?

— Не, предполагам, че не — засмя се той. — Има ли вероятност да ги прихвана от теб?

— Искрено се надявам на това — стисна устни Милисънт.

Не успя да ѝ отговори, тъй като в залата влязоха слугите с подноси храна. Един от тях се наведе и остави пред Улфрик и Милисънт голям самун хляб и поднос с ястия, друг наля вино, а трети...

Улфрик се отказа да продължи разговора и се облегна назад, за да изчака прислугата да се отдалечи. На устните му играеше лека усмивка и той самият бе учуден от доброто си настроение след преживяното неудобство преди малко.

Кой би си помислил, че ще намира Милисънт Криспин за забавна? Във всеки случай поведението ѝ не можеше да се нарече такова, нито пък навиците. И въпреки това думите, които изстрелваше през стиснатите си устни, го развеселяваха. Не разбираше защо, тъй като очевидно тя самата нямаше никакво намерение да го забавлява. Не, намерението ѝ бе да го обиди, както снощи, така и сега.

Може би тъкмо това бе обяснението. Никога досега не бе обиждан или пренебрегван от жена и навярно затова му бе толкова интересно. А и това не бе точно целта, която повечето жени се стремяха да постигнат.

Обичаят изискваше да обслужва дамата си на масата, да избира най-хубавите късчета месо и да ѝ ги поднася. Когато слугите се отдалечиха, Улфрик не можа да се сдържи и се наведе над нея:

— След като предпочиташ да бъдеш мъж, може би ще пожелаеш ти да ми даваш храната?

Тя му отправи поглед, който би могъл да се изтълкува като смесица между невинност и любопитство, и сви рамене.

— Не осъзнавах колко си смел, да се оставиш да доближавам ножа си толкова близо до лицето ти.

С тези думи забодя парче месо с малкия кинжал за хранене и се втренчи за миг в него, преди да го поднесе към устата му. Улфрик сграбчи ръката ѝ, за да я бутне назад, ала зърна предизвикателните пламъчета в зеленозлатистите ѝ очи и я остави да продължи. Невероятно, но тя се осмеляваше да го накара да ѝ се довери, след като съвсем ясно бе дала да се разбере, че не бива да го прави. Всъщност тя го накара да съжалява, че я е предизвикал.

Младият мъж продължи да се вира в очите ѝ, но рече заплашително:

— Не забравяй, че каквото повикало, такова се обадило. Ако проявиш несръчност е кинжала си, моят също едва ли ще ти се понарави.

— Несръчност? — презрително изсумтя Милисът. — Кой е споменавал нещо за несръчност? Казах, че си смел, защото тази ръка би предпочела да одере няколко парчета от кожата ти, отколкото да те нахрани, и аз предположих, че си достатъчно умен, за да го осъзнаваш... особено след като ме накара да облека тези проклети дрехи.

Проклети дрехи? Нима това бе причината за озлоблението ѝ? Би трябвало да се досети, че няма лесно да отстъпи по този въпрос.

— Но ти изглеждаш изключително пленителна в тези дрехи. Защо ги ненавиждаш толкова?

Едва изрекъл думите, Улфрик осъзна, че наистина бе искрен. В момента тя действително изглеждаше като девойката, която вчера му

хареса толкова много и за която бе помислил, че е неговата годеница. Като ги гледаше в момента, не виждаше никаква разлика между двете сестри. Милисънт бе не по-малко приятна гледка за окото, от колкото Джоун. Но като отвореше уста, за да заговори... Точно в това бе голямата разлика между двете млади жени.

— Изобщо не са удобни и пречат на движенията. Опитай се да навлечеш туника и рокля и ще видиш колко е приятно да ти се мотаят разни поли из краката?

— Преувеличаваш. Свещениците изглежда не се затрудняват с расата си.

— Да, но свещениците не ходят на лов.

Той се засмя и кимна в знак на съгласие. Тя го погледна смаяно за миг, сякаш реакцията му я бе изненадала. Това го разтревожи и Улфрик добави:

— Нито пък е нужно жените да ходят на лов.

— Има нужда и нужда. Щом се налага да ти обяснявам разликата, едва ли ще ме разбереш.

— Ако се опитваш да ми кажеш, че ловът е единственото нещо, което те прави щастлива, наистина си права. Не бих могъл да го разбера... нито пък ще повярвам, че е истина.

Лицето ѝ придоби замислено изражение.

— Повечето мъже се придържат към мнението си, независимо че доказателството в противното може да им избоде очите. Черното ще продължава да бъде бяло и обратно само защото те твърдят така... и най-вече, когато спорят с жена. Не си ли съгласен с мен? Нима ти самият не го доказва току-що?

Улфрик едва се сдържа да не се засмее с глас. Ако не бе толкова сериозна, сигурно щеше да го направи. Нима тя наистина вярваше, че мъжете ще настояват на своето, не зависимо от доказателствата, че не са прави, без значение дали се отнася за мъж или жена?

— Струва ми се, че наистина преувеличаваш. Аз просто отбелязах, че има и други неща, които могат да направят някого щастлив. Да се смята, че щастието се основава само на едно единствено нещо е... глупаво.

— И ако аз кажа, че не е глупаво, ти, разбира се, няма да се съгласиш с мен, защото си убеден, че единствено твоето мнение е правилно, не е ли така?

— Изглежда, че каквото и да кажа, си решила да спориш с мен.

— Не, ти си решил да спориш, независимо какво аз ще кажа.

— Грещиш. Съгласен съм, че на един свещеник може би ще му е трудно да ловува в расо.

Милисът презрително изсумтя.

— Да, но не пропусна да изтъкнеш, че жените няма да имат същите трудности, защото не им се налага да ловуват.

Улфрик едва се сдържа да не избухне.

— Нима няма да признаеш, че не е работа на жените да ходят на лов, за да си осигуряват прехраната?

— А може би не всяка жена има мъж, който да се грижи за нея?

— Не е вярно! Ако няма мъже в семейството ѝ, то за прехраната ѝ ще се погрижат мъжете от семейството на съпруга ѝ. Ако няма съпруг, задължение на краля е да ѝ определи настойник.

Милисът завъртя очи.

— Ти говориш за благородните дами, които не са нищо повече от разменни монети при сделките между мъжете. Ами жените от селата или градовете, които нямат близки? Защо повечето от тях стават просякини или проститутки, само и само да имат храна на масата си? Нима не е по-почтено да се научат да ловуват, за да осигуряват сами препитанието си?

Улфрик усети как лицето му почервенява.

— Нима смяташ да поправиш всички беди на този свят, докато седим на масата? Не вярвах, че един комплимент за външността ти ще доведе до този сериозен спор за неравенството между...

— Ха, ти не желаеш спор, ти искаш да чуваш единствено повторение на собственото ти мнение — с отвращение заяви тя. — Много добре, може би предпочиташ да обсъдим храната? Или времето? Това достатъчно безопасни теми за разговор ли са? Може би по тези въпроси ще постигнеш съгласие с мен, ала що се отнася до останалите...

— Достатъчно! — рязко я прекъсна Улфрик. — Може би ще се договорим да помълчим малко, преди апетитът ми да е изчезнал съвсем, така както е изстинала и храната.

— Както кажеш, Улфрик — сладко се усмихна Милисът. — Как би могла една нищо и никаква жена да си позволи да не се съгласи с теб?

Той изрѣмжа сърдито в отговор, питайки се дали тъкмо това не е било намерението ѝ от самото начало — да му развали настроението. Ако бе така, наистина притежаваше необикновени умения и природна дарба да постига целта си.

ГЛАВА 12

Найджъл предложи да отидат на лов за развлечение на рицарите, които съпровождаха госта му. Това нямаше да бъде преживяване, на което Милисът би се наслаждавала, тъй като напоследък баща ѝ ловуваше само със соколи, които свършваха цялата работа и по този начин лишаваша лова от цялата радост и вълнение на преследването.

Джоун се съгласи да придружи ловците. Тя имаше малък ястреб, добре обучен и кротък, който използваше при подобни случаи. Птицата се отличаваше от останалите ловни соколи, които бяха мъжки и много по-агресивни.

Милисът отклони поканата. Общуването с годеника ѝ стигаше за днес, освен това тя никога не бе обучавала сокола си да ловува, птицата беше само неин домашен любимец. Казваше се Риска, също като онзи сокол, който Улфрик бе убил, и може би това бе една от причините да го обича и да го глези повече, отколкото би трябвало. Освен това се съмняваше, че баща ѝ ще позволи да вземе лъка си, а щом нямаше с нищо да допринесе за лова, нямаше смисъл изобщо да участва.

Улфрик обаче бе на друго мнение; всъщност той я спря, когато тя се опита да напусне голямата зала, след като обядът привърши.

— Ти ще дойдеш с нас.

Две заповеди от него, и то в един ден! Нима си въобразяваше, че ще контролира всяко нейно движение? Или пък смяташе, че е неспособна сама да взема решение? Разбира се, не му дължеше никакво обяснение.

— Предпочитам да не идвам — заяви тя, което би трябвало да го задоволи, но се оказа, че не е така.

— Баща ти ми каза, че си поискала един месец, за да свикнеш с мен, преди да се оженим. Ако е така, то ще се наложи да положиш усилия, за да прекарваме повече време заедно... в противен случай ще реша, че не се нуждаеш от това време и можем да пристъпим незабавно към венчавката.

На устата ѝ бе да му заяви, че не ѝ е приятно да прекарва с него по цял ден, но това бе твърде опасно. Да му прави компания или незабавно да се омъжи за него — това бяха двете възможности, които ѝ се предлагаха. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да избере по-малката от двете злини.

Така че всички се събраха във вътрешния двор, където ги очакваха конете и соколите. Милисът трябваше сама да доведе коня си, защото нито един от конярите не се осмеляваше да приближи до Стомпер. Щеше да вземе друг кон, но любимецът ѝ се нуждаеше от чист въздух и движение.

Всички в Дънбър знаеха как Стомпер бе станал неин кон. Споменът не бе от приятните, поне за Милисът. Конят принадлежеше на един гостуващ рицар, който, за да го подчини на волята си, се отнасяше грубо и жестоко с животното, но без особен успех.

Веднъж конят побесня и едва не уби рицаря, и то в присъствието на Милисът. Явно жребецът повече не можеше да служи на мъжа и той заповяда да го убият. Тогава тя се намеси и за да защити животното, заяви, че може да го дресира. Рицарят, разбира се, не повярва и ѝ каза, че ако успее да го опитоми, ще ѝ го подари.

Може би не биваше да го прави толкова бързо. Рицарят побесня, като видя колко лесно успя да укроти непокорния му жребец. Въпреки че никак не ѝ се нравеше идеята каквото и да е животно да принадлежи на толкова груб и жесток човек, за да успокои разгневения мъж, тя предложи да му върне обратно коня. Все пак баща ѝ смяташе да го назначи към охраната в замъка. Гордостта на рицаря го накара да откаже предложението ѝ. Разбира се, той не пожела да остане нито миг повече в Дънбър и незабавно си тръгна.

Баща ѝ се разсърди, че стана причина за внезапното му заминаване. Но по-късно ѝ се извини, защото бе узнал, че въпросният рицар бе постъпил на служба при друг благородник и впоследствие бе предал господаря си, отваряйки вратите на замъка, за да пусне враговете му.

Оттогава за Милисът предателството и жестокостта вървяха ръка за ръка и всеки, който бе способен на грубост и демонстрираше сила пред по-слабите и по-беззащитните от него, не заслужаваше доверието ѝ. Бе твърдо убедена, че годеникът ѝ принадлежеше точно към тази категория.

Както обикновено, девойката се забави, докато оседлаваше коня си, понеже правеше всичко сама. А след това и бе нужно още малко време, за да накара животното да свикне с полите на роклята ѝ, които бяха нещо ново за него.

Естествено девойката бе обула панталони и ботуши под женските парцали, които я бяха принудили да облече, така че възседна коня си по мъжки. Полите на роклята бяха широки и краката ѝ оставаха покрити, така че Де Торп нямаше основание да се оплаква.

За да възседне коня си, трябваше да се качи върху двата планински камъка, които стояха пред клетката на Стомпер. Подкара го в лек тръс към вътрешния двор, като непрекъснато му говореше с ласкав глас. Искаше да го успокои и да не му позволи да се уплаши от тълпата, насъбрала се в двора на замъка. Още не бе приближила към останалите участници в лова, когато внезапно някой я издърпа грубо от гърба на коня и гневно се разкрещя:

— Да не би да си полудяла? Или нямаш капка ум и главата си?

Всичко стана твърде бързо, краката ѝ не можаха да излязат веднага от стремената и ходилата ѝ, въпреки кожените ботуши, се притиснаха болезнено в металните скоби. Ръката около кръста ѝ я стискаше като менгеме, изкарвайки дъха ѝ. Изведнъж усети как грубо я свалят от седлото. Бяха ѝ необходими няколко мига, за да осъзнае какво ставаше — явно този грубиян си въобразяваше, че я спасява!

— Струва ми се, че баща ти много отдавна е трябвало да те държи затворена под ключ, заради собствената ти безопасност — разнесе се гневен глас. — Никога през живота си не съм виждал нещо толкова глупаво. Ей, ти, отведи това животно обратно в конюшнията! — извика Улфрик на един от слугите.

Милисънт много добре знаеше, без да се налага да поглежда, че заповедта му няма да бъде изпълнена. Той самият го разбра след малко, когато се обърна със същата заповед към още неколцина слуги, ала те само го погледнаха с широко отворени очи и уплашено поклатиха глави.

Тогава Улфрик я остави да стъпи на краката си и повдигна брадичката ѝ, за да я накара да го погледне в лицето.

— Как, по дяволите, си успяла не само да се приближиш до един боен кон, но и да го възседнеш, и пак да останеш невредима?

Милисънт отвърна колкото се може по-спокойно:

— Може би защото просто е мой.

Улфрик невярващо изсумтя. Обърна се, за да отведе жребеца в конюшната, и смаяно видя, че конят стоеше точно до него. Явно животното бе последвало господарката си. Това го изненада, но Улфрик протегна ръка към поводителите.

Милисът само успя да изкрещи: „НЕ!!!“, преди Стомпер да направи опит да отхапе ръката на младия рицар.

Улфрик изруга и мигновено вдигна юмрук, за да удари животното. Сега вече Милисът изгуби търпение, бутна го настрани и застана между двамата. Огромната глава на Стомпер се отпусна върху рамото ѝ и тя го успокои, като го потупа нежно по муцуната.

— Никога вече няма да ти позволя да нараниш някое от моите животни! — изкрещя тя вбесено към годеника си. — Когато кажа, че нещо е мое, аз не лъжа. И ако някой тук няма капка разум в главата си, то това си ти! Щом бях възседнала коня, значи е напълно логично да предположиш, че той ме познава и е дресиран от мен.

След като верността на думите ѝ бе очевидна, едва ли би могъл повече да се съмнява. Въпреки това гневът му не бе уталожен. Младият мъж се извърна към Найджъл, който се бе приближил, за да помогне на дъщеря си да възседне отново коня.

— Защо ѝ позволявате да държи толкова опасни животни? — сърдито попита Улфрик.

Преди да му отговори, Найджъл го отведе настрани.

— Защото те не представляват опасност за нея. Предупредих те, че тя има специална връзка с животните, независимо дали са малки или големи, диви или само подплашени. Винаги успява да ги укроти и опитоми. Така че се успокой, Улфрик, този кон никога няма да я нарани. Ала бъди внимателен. Любимците ѝ не представляват опасност за нея, но това не важи за другите.

Милисът все още трепереше от гняв. Той го бе направил отново — показа ѝ, че изобщо не го е грижа за животните, че ако не са му полезни, те не представляват нищо за него, а дори и в тези случаи не се интересуваше от тях. Способен бе да ги бие, да ги убива — какво значение имаше? Те бяха само животни. И да се омъжи за такъв мъж? Никога!

ГЛАВА 13

— Не биваше да му крещиш пред хората му, Мили.

Милисът се обърна. Сестра ѝ се бе приближила с малката си кобила. Двете бяха изостанали от другите и нямаше опасност да ги чуят.

— Да не мислиш, че ме е грижа, ако той се почувства унижен? — отвърна Милисът.

— А би трябвало. Някои мъже много се озлобяват от подобна постъпка и дори си откъщават по един или друг начин. Ние не знаем дали и той не е като тях.

Милисът се намръщи. Неколцина от рицарите на Улфрик бяха станали свидетели на препирнята им във вътрешния двор, в това число и неговият брат Реймънд. Сигурно годеникът ѝ наистина се е почувствал засрамен, освен ако не е бил твърде вбесен, за да забележи присъствието на свитата си.

— Може би трябваше да му благодаря, задето едва на удари Стомпер? — смънка Милисът.

— Не, разбира се, че не. Но твой дълг бе да се увериш, че никой няма да чуе какво му казваш, особено ако думи те не са приятни.

— Ако не са особено приятни, а? — усмихна се сестра ѝ. — Е, в такъв случай ще трябва винаги да шепна, когато разговарям с него.

Джоун също се усмихна.

— Ти се шегуваш, но не забравяй какво ти казах и се опитай да се сдържаш. За жената е много по-лесно да преглътне гордостта си, отколкото за мъжа.

— Нима? Аз пък си мисля, че е обратното, тъй като нашите гърла са много по-малки.

— Пфу! Днес не си склонна да приемаш съвети, нали? Аз просто...

— Не си хаби думите напразно — прекъсна я Милисът. — Едва се сдържах да не избухна в сълзи, като видях колко е противен онзи човек.

Очите на Джоун се разшириха.

— Наистина ли се чувстваш толкова нещастна?

— Преди броени часове той се закани, че ще ме набие, ако не се облека както той иска, а след това ме заплаши, че незабавно ще се оженим, ако не участвам в този лов. Той възнамерява да сломи волята ми и да ме накара да изпълнявам всяко негово желание — сякаш съм кукла на конците. Как искаш да бъда щастлива?

Сестра ѝ забеляза, че отговорът прозвуча по-скоро гневно, отколкото унило и безпомощно.

— Ти си свикнала да правиш това, което искаш, защото татко ти позволяваше. Един съпруг ще бъде различен... който и да е съпруг.

— Роланд не е такъв.

— Приятелите не се опитват да командват приятелите си, но ако той ти стане съпруг... Мили, не се заблуждавай, че Роланд никога няма да се опита да те направлява. Той може би бил по-снизходителен, но със сигурност ще има случаи, когато ще намира за необходимо да ти заповядва и ще очаква от теб да му се подчиняваш. Бракът не ни нрави равни с мъжете. Ние просто сменяме един господар с друг.

— И ти си готова да се примириш с това? — попита Милисът с горчив упрек в гласа.

— А какво да сторя, след като винаги е било така и така ще бъде и занапред?

Именно заради това Милисът мразеше тялото, което обитаваше. Не можеше да се примири с подобна несправедливост. Та тя бе зряла жена, способна да мисли разумно и сама да взема решения. Защо да няма право да определя собствения си живот, така както правеха мъжете? Само защото те бяха по-едри и по-силни, не означаваше, че са по-умни от нея. Те само си въобразяваха, че е така.

— И Уилям ли се отнасяше с теб по същия начин по време на краткия ви брак? Заповядваше ти да правиш това или онова само защото е мъж? — любопитства Милисът.

— Уил ме обичаше — усмихна се сестра ѝ — и затова правеше всичко възможно, за да ми достави удоволствие. Ето това е ключът към щастието ти — да накараш съпруга ти да те обича.

— Пфу, сякаш се нуждая от неговата любов! — презрително изсумтя Милисът.

— Да, но е точно така — ако спечелиш любовта му, той ще се старае да ти се хареса и ще угажда на желанията ти, а така ще имаш повече свобода. Нима не виждаш колко е просто? Не казвам, че си длъжна да отвърнеш на любовта му, а само, че е полезно да я имаш.

— Може би, ако ме принудят да се омъжа за него, но все още се надявам да го предотвратя. Татко ми даде един месец срок преди сватбата. Той си мисли, че през това време моето мнение за Улфрик ще се промени, но дълбоко греша.

— Не, няма да се промени — въздъхна Джоун. — Тъй като ти дори няма да се опиташ.

Милисът видимо се наежи.

— Наистина ли искаш да се омъжа за него?

— Не, само че... за разлика от теб, аз не вярвам, че нещо ще попречи на този брак. А след като всичко е предопределено, бих искала ти да си щастлива. Татко обеща ли ти, че ще развали годежа, ако и след месец продължаваш да не харесваш Улфрик?

— Не точно, но ми обеща, че тогава ще обсъдим какво да правим.

— Ако питаш мен, той е бил сигурен, че ще промениш мнението си. Затова ти е отговорил по този начин. Не забравяй това, Мили. Опитай се да направиш усилие, за да видиш Улфрик в по-добра светлина.

— И най-яркият летен ден не би могъл да осигури достатъчно светлина за това.

Джоун укорително поклати глава.

— Сигурно има нещо, което би могла да харесаш у него. Той е много красив и привлекателен мъж. Зъбите му са бели и здрави, няма лош дъх. Млад е, тялото му не е тлъсто или отпуснато. Наистина всичко у него си е съвсем на ред...

— Докато не заговори или не размаха юмруците си — прекъсна я Милисът. — Тогава става по-лош и отвратителен и от най-гадния и миризлив плъх!

Джоун въздъхна примирено, явно нямаше смисъл да убеждава сестра си. Ала въпреки това реши да опита за последен път.

— Ти можеш да накараш и най-свирепия звяр да яде от ръката ти. Защо не направиш същото и с един млад рицар?

Милисът примигна. Никога не ѝ бе хрумвало подобно нещо.

— Искаш да кажеш да го опитомя?

— Да, така че да ти хареса.

— Но... той не е животно.

Джоун завъртя очи.

— Ако някой те чуе как го описваш, би си помислил, че е.

— Не знам дори какво да сторя... ако въобще си направя труда да се опитам.

— Ти даваш на животните това, от което те най-много се нуждаят, нали? — изтъкна Джоун. — Доверие, състрадание, ласкаво и нежно отношение — всичко, което е нужно, за да не се плашат от теб.

— Този мъж не се нуждае от състрадание, нито пък му е потребно да ми вярва. Та с какво бих могла аз да му навредя? Освен това дълбоко се съмнявам, че ще намери ръката ми за нежна, ако го ударя с нея по главата.

— И ти наричаш това нежност? — засмя се сестра й.

— Не, просто ти казвам, че няма да я усети. Така че с какво бих могла да го опитомя?

Джоун сви рамене, но след миг на устните й заигра лукава усмивка.

— Уилям обичаше да казва, че всички мъже се нуждаят от едно хубаво лудуване в леглото, за да бъдат щастливи.

— Джоун!

— Е, той наистина казваше така.

— И това ли бе всичко, което го правеше щастлив? — невярващо попита Милисът.

— Не, той бе щастлив просто да е с мен, но вече ти казах, че много ме обичаше. Ако не желаеш любовта на Улфрик, тогава ще трябва да се постарая да се чувства задоволен и така ще можеш да живееш в съгласие с него.

— Оценявам това, което правиш, Джоун — усмихна се Милисът, — и навярно съветите ти биха били много полезни, ако бъда принудена да живея с него. Но предпочитам това да не се случва. Да живея с мъж, който всеки миг може да вдигне юмука си срещу мен? Той е жесток и груб и винаги прибягва до насилие. Такъв беше като момче, такъв е и сега.

— Но това също може да бъде обуздано, ако се постарая да го опитомиш с нежност и разбиране.

— Може би той смята да направи точно това, което и ти ме съветваш — да ме опитоми и да ме направи такава, каквато той би искал. Да не би да смяташ, че ще мога дълго да понеса подобно насилие?

— Необходимо е да се правят взаимни отстъпки, Мили.

— Това предполага равенство между мъжа и жената, а нали ти сама току-що ми изтъкна, че такова нещо е невъзможно в брака? Той няма защо да прави отстъпки. Той е мъж и единствено неговото мнение е меродавно, може да наложи всичко, каквото му хрумне. Докато аз съм едва ли не нищо, една жена, която трябва да се съгласява и да се примирява. Господи, как мразя това!

По лицето на Джоун пробягна сянка. Не за пръв път чуваше колко много мрази сестра ѝ женското тяло, в което се бе родила. И както и преди, така и сега, не знаеше какво да ѝ каже, за да я утеши, да я накара да приеме по-лесно съдбата си.

Никой не оспорваше правото на мъжа да постъпва както намери за добре. Но една жена нямаше право на това. Повечето жени никога не се замисляха, че всъщност ги смятаха за собственост — на това ги учеше църквата, такива бяха за своя крал, за семействата си... за съпрузите. Тези, които оспорваха това, подобно на Милисънт, никога нямаше да се примирят с участието си и никога нямаше да бъдат щастливи.

ГЛАВА 14

Ловците спряха на малката поляна, за да пуснат ловните соколи. По това време на годината нямаше много дивеч, но добре обучените птици нямаше да пропуснат плячката и щяха да се спуснат от небето, за да я убият.

Гледката на сокол в действие доставяше изключително удоволствие на всеки ловец. Въпреки че Милисънт предпочиташе да ловува, използвайки собствените си ловни умения, не можеше да не се възхити на усъвършенстваните от обучението хищнически инстинкти.

За разлика от гостите, всички рицари от Дънбър имаха собствени птици. Макар че мнозина пътуваха с ловните си соколи, Улфрик и хората му не бяха предвидили участието си в подобен лов.

Повечето от благородниците — и мъже, и жени, притежаваха собствени ловни соколи, а някои от тях толкова много ги ценяха и обичаха, че никога не се разделяха с тях. Всъщност не бе рядко срещано явление птиците да придружават господаря си на трапезата — независимо собствена или чужда — и да се хранят от ръката му с най-отбрани късове месо. Един ценен сокол обикновено не се разделяше със своя собственик — седеше кацнал върху китката му или върху облегалката на стола му.

Но също като Милисънт, и Улфрик бе дошъл на този лов по-скоро като наблюдател, отколкото като участник. Странно, но девойката се улови, че очите ѝ се задържат по-дълго върху него, а не върху красивия полет на птиците.

Искаше ѝ се Джоун да не ѝ бе изтъкнала колко красив мъж бе той, защото не можеше да не се съгласи с това твърдение. Чертите на лицето му бяха ясно изразени и изключително мъжествени. Той се придържаше към стария нормандски обичай да бръсне гладко лицето си. Крал Джон си бе пуснал брада и повечето от благородниците му подражаваха, но не и Улфрик.

Косата му също бе малко по-дълга от обичайното, всъщност бе дълга колкото нейната. Това я караше да се чувства някак си...

странно. Не че му завиждаше за тази лъскава грива от блестящи гарвановочерни кичури, но внезапно изпита желание собствената ѝ коса да е малко по-дълга... всъщност много по-дълга, което бе глупаво и смешно.

Той наистина изглеждаше величествено, възседнал прекрасния си черен жребец, а широката сива пелерина се стелеше по лъскавия гръб на животното и достигаше до опашката. Дори и когато бе спокоен, Улфрик седеше из правен на седлото, с изпънати рамене, а широките му мускулисти гърди сякаш още повече подчертаваха тънката му талия.

Джоун бе казала истината — по това стройно мъжко тяло нямаше излишна тлъстина или отпусната плът. Мускулите на гърдите му опъваха черната туника и се извиваха подобно на змии под финия плат. Дългите му крака също бяха стегнати и мускулисти, а високите до коленете кожени ботуши плътно обвиваха прасците му.

Наистина всичко във външния му вид бе радост за окото. Жалко, че той бе типичен жесток и свиреп рицар, а тя очакваше нещо повече от един съпруг. Знаеше, че не е реално един мъж да бъде жесток само на бойното поле, но точно с такъв мъж искаше да прекара остатъка от живота си и бе сигурна, че Роланд е идеалният съпруг за нея, а не Улфрик де Торп.

Явно твърде дълго се бе взирала в Улфрик, тъй като той го усети и тъмносините му очи внезапно се приковаха в нея. Той се взря изпитателно в лицето ѝ. Милисът се почувства неспокойна и в същото време в гърдите ѝ се надигна непознато вълнение, още повече, че той не я приближи, а само продължи да я гледа настойчиво.

Младото момиче се опита да отвърне поглед, но безуспешно. Той сякаш я бе омагьосал. Не усещаше студ, а по-скоро обратното — стана ѝ горещо... Това я накара да потръпне и тя се загърна по-плътно с наметката си. Действието ѝ го накара да се усмихне, като че ли знаеше, че именно той е причината за неудобството ѝ.

В следващия миг препусна към нея. Милисът бе изненадана, че той бе изчакал толкова дълго, след като ѝ бе заповядал да присъства на лова. Но веднага след като напуснаха замъка, Улфрик престана да ѝ обръща внимание.

Трябваше му малко време, за да стигне до нея, тъй като девойката съзнателно се бе държала на разстояние от него. Той

приблужи, но дръпна юздите на коня си недалеч от Стомпер. Обаче жребецът не му се подчини и не спря, а допря муцуната си до ръката на Милисънт, очаквайки приятелско почесване, въпреки отчаяните усилия на Улфрик да го отдръпне от нея.

Тя го чу как изруга ядосано, задето не можеше да обуздае собствения си жребец.

— Господи, какво си направила с коня ми? — сърдито извика той.

— Нищо, просто се сприятелихме — отвърна Милисънт, усмихна се на животното и го почеса. Стомпер рязко изви глава, за да се увери, че нищо не я застрашава.

— Хм... има нещо загадъчно, нещо дяволско в начина, по който се справяш с животните.

Милисънт презрително изсумтя, ала в същия миг съжали. Може би щеше да бъде в нейна полза, ако Улфрик я смята за вещица. Вероятно нямаше да бъде толкова груб и жесток с нея, ако подозираше, че тя може да му отмъсти по някакъв свръхестествен начин. Тази мисъл ѝ достави искрено удоволствие.

— Животните, с които се сприятелявам, просто знаят, че аз няма никога да ги нараня. Дали и твоят жребец мисли същото за теб?

— Защо ще го наранявам?

— Ти вече го правиш — изтъкна тя, — като се опитваш да го отдалечиш от мен.

Лицето му пламна, после се намръщи.

— Лейди, не прекалявай с търпението ми.

Тя кимна замислено, сетне се усмихна. Лицето му потъмня още повече, а нейната усмивка стана по-широка. Може би не бе много разумно да го предизвиква, макар и изкусно, и с финес, но тя просто не можеше да устои на изкушението.

Той отново се опита да накара жребеца си да се по мръдне, този път не толкова грубо, но отново не успя.

— Освободи го от себе си — заповяда ѝ накрая Улфрик.

— Аз не го задържам — спокойно отвърна тя. — Може би, ако се извиниш, задето му причиняваш болка и му покажеш, че те е грижа за него, той ще ти се подчини.

Улфрик изръмжа, скочи от седлото и отведе коня на известно разстояние. Докато го наблюдаваше, Милисънт едва успя да се сдържи

да не избухне в смях.

— И не забравяй да му се извиниш! — извика тя.

Той не ѝ обърна внимание — дори не погледна към нея, нито пък я удостои с някакъв отговор. Каза няколко думи на коня си, които тя не успя да чуе. Вероятно заплахи и злокобни предупреждения да не е посмял отново да го излага и засрамва пред една нищо и никаква жена.

След малко той отново се качи на коня и още веднъж се опита да я приближи. Само че този път се постара да държи коня си извърнат настрани, за да не може да я вижда.

Маневрите му успяха и Улфрик облекчено се отпусна на седлото, но не за дълго. Не му бе нужно много време, за да осъзнае, че Милисът го гледа отгоре надолу, въпреки разстоянието помежду им.

Независимо от високия ръст на Улфрик, нейният огромен боен кон я издигаше малко над него. Очевидно на младия рицар никак не му се нравеше да я гледа отдолу нагоре.

Милисът нарочно се изправи на седлото, добавяйки още малко височина в своя полза. Улфрик изръмжа отвратен и обърна жребеца си, за да я остави.

В този миг тя изохка от болка.

Беше съвсем неволно. В никакъв случай не искаше да го кара да остава при нея. Самата тя бе безкрайно изненадана, когато чу свистенето на приближаващата се стрела, а миг след това усети как я прониза в горната част на ръката. Стрелата продължи пътя си и се заби в близкото дърво. Милисът се взираше смаяно в нарастващото кърваво петно, което се появи върху наметката ѝ, докато Улфрик се върна при нея.

Реакцията му бе мигновена. Вдигна я от Стомпер, притисна я до гърдите си и я уви плътно в пелерината си.

— На оръжие! — извика той и не след дълго хората му го заобиколиха.

Милисът се опита да намери някакъв отвор в широката пелерина, за да може поне да подаде главата си, но без успех. После жребецът препусна в галон и тя се отказа.

Чувстваше се малко замаяна, а усилията ѝ да се измъкне навън я бяха изтозили. Освен това болката в рамото се засили и стана почти непоносима, докато конят се носеше като вихър към замъка.

Когато стигнаха до подвижния мост, Милисънт вече не чувстваше нищо. За пръв път в живота си, тя припадна, и то не от болката, можеше да издържи и на по-силна — а от загубата на кръв. Тъй като бе скрита под широката пелерина на Улфрик, нито един от двамата не можеше да види колко много кръв бе изгубила.

ГЛАВА 15

— Защо лечителят на замъка се бави още? — попита Улфрик.

— Изобщо не съм изпращала да го повикат — тихо от върна Джоун.

— Трябваше да го направиш, веднага щом пристигнахме. Ще отида да го доведа.

Милисът се опита да отвори очи, за да ги види. По гласовете им разбираше, че са близо до нея, но нямаше сили да повдигне клепачи. Главата и бе замаяна, а ушите й бучаха, което й пречеше да чува добре. Знаеше, че трябва да заспи, за да възстанови силите си, но изгарящата болка в ръката не й позволяваше да потъне в блаженството на съня.

— Ако го доведеш, аз ще залостя вратата — заяви Джоун. — Той не може да направи за Мили нищо, което и аз да не мога. Пфу, само я погледни! Тя вече е загубила толкова много кръв, че не може да си позволи да загуби и една капка повече.

— Глупости...

— Мисли каквото искаш, но сестра ми и аз от личен опит се убедихме, че кръвопускането може да е добър лек за някои болести и инфекции, за да се изсмуче отровата, но не помага при открити рани. Тъкмо обратното — изсмукването на кръв в такива случаи още повече влошава положението на болния. Освен това сестра ми мрази пиявиците и никак няма да ти бъде благодарна, ако станеш причина да й ги сложат, когато е била твърде слаба, за да се противопостави.

— Не ми трябва благодарността й, искам да се оправи — сковано отвърна Улфрик.

— Тогава ме остави аз да се погрижа за нея. Ако искаш да ми помогнеш, кажи на татко, че това е обикновена рана и Мили се нуждае само от няколко дни почивка.

В стаята настъпи тишина.

— Нали ще ми съобщиш, ако настъпят някакви промени в състоянието й? — попита след малко рицарят.

— Разбира се.

— Бих искал да я видя, когато се събуди.

— Ще те повикам веднага, след като тя се съгласи да я посетиш. Той изсумтя недоволно и нареди:

— Аз не моля за нейното разрешение. Повикай ме.

Вратата се затвори доста шумно зад него, явен знак колко го бе ядосала Джоун. Милисънт все още не можеше да отвори очи, за да се увери, че си е отишъл. Но успя да раздвижи устните си.

— Не го... викай — прошепна тя. Джоун нежно я погали по челото.

— Шшт — успокой я тя, — трябва да спиш поне една седмица. Той не е толкова груб и невъзпитан, че да безпокои съня ти.

— Сигурна ли си, че... той няма...

— Ще се погрижа за това. А сега се опитай да бъдеш смела. Беше истински късмет, че не се събуди, докато зашивах раната ти, но сега трябва да те превържа.

— Колко?

— Шест шева — отвърна Джоун, разбрала въпроса ѝ. — Внимавах много и станаха гладки.

Ако не ѝ струваше толкова усилия, Милисънт щеше да се усмихне. Не се съмняваше, че Джоун няма да се отдели от нея, докато не оздравее напълно.

Вече почти се унасяше, когато един въпрос изплува в съзнанието ѝ.

— Хванаха ли го?

Отново не бе нужно Джоун да пита за кого става дума.

— Не, още не са. Когато си тръгнах от поляната, татко тъкмо даваше заповеди откъде да започне търсенето. Той е бесен, Мили, и има пълното право. Как може някой от нашите ловци да бъде толкова небрежен?!

— Не беше ловец... нито бе случайно — промълви Милисънт, но силите я напуснаха. — Някой иска да ме убие — едва успя да изрече и се отпусна на възглавницата.

— Улфрик постави стража пред вратата. Не, не ме гледай толкова тревожно. Не е за да те държи вътре, а за да попречи на някой да влезе

— прошепна Джоун, сякаш пазачите можеха да я чуят и да докладват всяка нейна дума. — Той взе присърце твоите думи.

Милисънт седна в леглото, където бе прекарала после дните три дни. Почивката ѝ се бе отразила благотворно и ако не беше болката в ръката, щеше да се чувства чудесно.

— Моите думи ли? Какво съм казала?

— Каза, че раняването ти не е било случайна злополука. Повторих думите ти пред татко... в присъствието на Улфрик. И двамата се съгласиха, че покушението е умишлено. Твърде скоро е след първото нападение и не може да не е свързано по някакъв начин с него.

— Не е само това... досега не ми бе хрумвало, но аз познавам всички наши ловци, както и тези на съседите. Никой от тях не е небрежен. И никой от тях не би се осмелил да излезе на лов наблизо, когато и татко ловува. А нашият отряд ловци не би могъл да остане незабелязан.

Джоун стисна ръцете си.

— Мразя всичко това! Наистина го мразя! Никога не съм мразила нещо толкова силно, както тази заплаха към теб. Защо някой ще иска да ти причини зло, Мили? Та ти нямаш врагове.

— Не, но той сигурно има. А как по-добре ще нараниш някого, освен като му попречиш да грабне богатството, което ще бъде негово, ако се ожени за мен?

— Не вярвам в това. Твърде е заплетено — поклати глава Джоун. — Много по-лесно е да убиеш врага си, но никакви покушения не са правени срещу Улфрик, поне аз не знам за такива.

— Тези нападения започнаха след неговото пристигане, Джоун. И ако не са дело на някой негов враг, тогава не ми остава нищо друго, освен да предположа, че той сам ги е организирал.

— Не го мислиш наистина! — смаяно ахна сестра ѝ.

Милисънт повдигна вежди.

— И защо не? След като той самият ми призна, че обича друга? След като ми заяви, че е говорил с баща си и го е молил да развали годежа, но не е имал повече късмет от мен? Ако ме отстрани, ще получи всичко, което иска, нали?

— Лорд Гай е човек на честта. Вярвам, че синът му е възпитан по същия начин. Нелепо е да се мисли, че ще прибегне до убийство.

Милисът сви рамене.

— В името на любовта човек е способен на какво ли не. Но съм склонна да се съглася с теб, поради което смятам, че това е работа на някой негов враг. Просто трябва да открием кой е той.

Джоун кимна и я стрелна тъжно с поглед.

— Има и още нещо.

— Какво?

— Той е убеден, че тук не може да те защитава както трябва. Дънбър е голямо имение и има твърде много наемни войници. Според Улфрик наемниците не се славят с вяност, а тъкмо обратното — готови са да служат на този, който им предложи по-висока цена.

— Ти говориш за предателство?

— Не, аз, а той. Просто ти повтарям какво е казал на татко. От друга страна Шефърд се охранява от достойни рицари, които дълги години са служили предано на своя господар. Там нямало наемници, а само доверени лица.

— С други думи, той вярва на войниците в Шефърд, но не и на тези тук, тъй като те идват и си отиват твърде често. Смята, че тук има хора, които за пари биха извършили убийство — възмути се Милисът. — И татко съгласи ли се с него?

— Не съвсем, но призна, че в Дънбър наистина има доста непознати, тъй като на всички е добре известно, че лорд Криспин плаща добре. Всъщност исках да ти кажа, че утре заминаваме за Шефърд.

— Какво?! На мен ми бе дадено допълнително време. Татко не може да се отметне сега само защото...

— Ти все още ще разполагаш с това време, просто докато то изтече, ще бъдеш в Шефърд, а не тук.

Милисът се намръщи. „Неговата идея“ продължаваше да не ѝ се нрави.

— Ти каза „заминаваме“.

Джоун се усмихна.

— Споделих с татко, че още не си достатъчно добре, за да пътуваш без мен. И той се съгласи да те придружавам.

Милисът сграбчи ръката на сестра си.

— Благодаря ти, но може би е по-добре да се престоря на по-болна, отколкото съм. Тогава може би и двете ще си останем у дома.

Джоун поклати отрицателно глава.

— Каква разлика има дали ще чакаш тук, или там? Все още разполагаш с отпуснатото ти време.

— Шефърд е негово царство. Няма да се чувствам удобно в дома му.

— Струва ми се, че ти няма да се чувстваш удобно никъде, където е и той, така че каква е разликата?

— Права си — призна Милисът и въздъхна. — Значи утре потегляме... Дали да не започнем още отсега да опаковаме багажа?

ГЛАВА 16

— Какво по дяволите, е това?

Милисънт проследи погледа на Улфрик, който гледаше смаяно в слугите, носещи четири клетки с различна големина. Всички се бяха събрали във вътрешния двор, където ги очакваха две каруци, пълни с багажа на двете сестри. Домашните любимци на Милисънт бяха последното, което трябваше да се натовари.

Тя бе много горда с дървените клетки, които бе направила още като дете, когато трябваше да замине за Фулбрей Касъл. Тогава не пожела да тръгне без любимците си. Нямахше намерение да ги оставя и сега.

— Моите любимци ще пътуват удобно в клетките си, поне някои от тях — отвърна Милисънт на въпроса на Улфрик.

Тъмносините му очи се извърнаха към нея.

— Ти имаш четири домашни животни?

— О, не, те са повече, но само тези имат собствени клетки.

Той отново погледна към клетките и надникна в една от тях.

— Бухал? Как може да си избереш бухал за домашно животно?

— По-скоро Хут ме избра за свой собственик. Той ме последва у дома и направи такива поразии, че най-накрая се съгласих да го задържа.

— Съгласила си се... — повтори той и млъкна при вида на съдържанието на втората клетка. — Смяташ, че няма да ти осигуря достатъчно храна и си понесла и обяда си, така ли?

Милисънт отново проследи погледа му и ахна ужасено.

— Дори не си го помисляй! Аги е с мен откакто се е излюпила. Тя не е за ядене.

— Пилетата не са домашни любимци! — възмути се младият мъж.

— Това е! — не по-малко възмутено отвърна Милисънт.

— А мога ли да попитам какво представлява тази кожена топка?

Тя се засмя. Изумлението му или по-скоро раздражението му, бе започнало да я забавлява.

— Всъщност това не е кожа, а са бодли... това е моят таралеж. Наричам го Слипър, тъй като прекарва по-голямата част от годината в сън.

Той поклати невярващо глава, но в следващия миг се намръщи, защото видя Стомпер, привързан към задната част на каруцата. Ала това бе нищо в сравнение със смайването, което се изписа на лицето му, когато най-после забеляза Гроулс, който тъкмо подаде нос, за да види с кого разговаря господарката му.

— Вълк? Ти държиш при себе си вълк?

— Гроулс е напълно опитомен. Той е много дружелюбен и бързо се сприятелява с всички.

— Тогава защо го наричаш Гроулс^[1]?

За нещастие, любимецът ѝ избра тъкмо този момент, за да изръмжи не особено приятелски към Улфрик, явно подразнен от тона му.

— Е, той не винаги е приятелски настроен — усмихна се девойката. — Освен това никак не му се нрави, когато някой ми крещи.

— Не съм крещял! Имам пълно основание да го сторя, но въпреки това не съм!

— Да, съвсем ясно чувам, че въобще не крещиш — кротко рече Милисът.

— Тези животни остават тук! — смръщи буреносно вежди Улфрик.

Милисът настръхна.

— Тогава и аз ще остана тук.

— Въпросът не подлежи на обсъждане.

— Съгласна съм — не подлежи.

Джоун застана между двамата.

— Животните на сестра ми няма да създават главоболия по време на пътуването, Улфрик. След като се настаним и потеглим, изобщо няма да разбереш, че са с нас. Но не я карай да ги оставя тук, тя е толкова привързана към тях. Всъщност тя ги обича като свои деца, а не като домашни животни.

Той отвори уста, за да възрази, но явно промени намерението си и вместо това се усмихна широко на Джоун. Милисът не за пръв път

го виждаше да се усмихва на сестра ѝ. Но досега никога не бе обръщала особено внимание на този факт.

За всеки бе очевидно, че Улфрик на драго сърце би приел Джоун за своя годеница. Милисът се запита дали Джоун би имала нещо против да си сменят местата. Нямаше нужда да казват на никого. Толкова често се бяха представяли една за друга, че едва ли някой щеше да разбере. Щеше да бъде много лесно.

Мисълта я въодушеви, но внезапно в съзнанието ѝ изплува гледката как Улфрик и Джоун се прегръщат страстно. Почувства се така, сякаш здравата я бяха разтърсили.

Девојката примигна няколко пъти, за да пропъди неканените образи, а заедно с тях и мисълта за размяната. Милисът се опита да се убеди, че мъката, която ѝ бе причинила въображаемата сцена, се дължи единствено на нежеланието ѝ любимата ѝ сестра да попадне в ръцете на такъв грубиян и тиранин като Улфрик де Торп.

Младият мъж се обърна, за да поговори с един от хората си, който бе приближил към него. Когато отново погледна към каруцата, всички клетки вече бяха натоварени и подредени зад Милисът. Той въздъхна недоволно, но не каза нищо, явно примирен с присъствието им.

Но следващите му думи наистина изненадаха Милисът.

— Сигурна ли, че се чувстваш достатъчно добре, за да пътуваш?

Тя го увери, че двете със сестра ѝ са добре и той побърза да ги остави. За миг си помисли, че въпросът му изразява истинска загриженост и това я смути. Ала здравият разум бързо надделя — по-скоро се опасяваше, че ако тя не се чувства добре, ще ги забави по пътя.

Нейното състояние не ги забави, но тежко натоварените каруци със сигурност го сториха. Вместо ден и половина, пътуването продължи два пълни дни. Заваля сняг и рязко застудя.

Въпреки че бяха плътно увити в дебелите си наметки и покрити с две допълнителни одеяла отгоре, сестрите трепереха от студ, а снегът се топеше и влагата бавно се просмукваше в дрехите им. Конниците също не бяха пощадени от лошото време и затова, когато стигнаха до абатство Норидж, Улфрик реши да пренощуват там. Разбира се,

монасите не разполагаха с достатъчно стаи, за да настанят всички, но конюшната бе топла и представляваше чудесно убежище срещу студа. Рицарите и двете жени се настаниха в манастира.

Джоун и Милисът се нахраниха в стаята си, тъй като разбираха, че монасите предпочитат да избегнат общуването с жени. Легнаха си веднага след вечеря, защото Улфрик ги бе предупредил, че ще потеглят рано на другата сутрин, за да наваксат забавянето.

Милисът и без това се чувстваше напълно изтощена. Не искаше да го признае, но раната още я болеше и тя не се бе напълно възстановила след злополуката. Май наистина трябваше да отложи пътуването с няколко дни, до като ръката спре да я боли. Раната пулсираше, а тялото ѝ бе изтръпнало, сякаш бе яздила цял ден, но бе толкова уморена, че бързо заспа.

---

[1] Ръмжа (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Милисът не разбра какво я събуди посред нощ. Почувства се неспокойна, сякаш нещо не бе на ред. Усещане за надвиснала заплаха прогони съня от очите ѝ.

Трябваше да се увери, че в тихата стая няма никой друг, освен нея и сестра ѝ. Наоколо беше твърде тъмно и не се различаваше нищо, освен тъмните сенки. В огнището тлееха само въглини, които не можеха да прокудят мрака, а преди да заспят бяха загасили свещта на малката масичка до леглото.

Обаче нямаше да се успокои, ако не провери всяко ъгълче в стаята. Девојката сграбчи свещта, претърколи се безшумно до сестра си и прошепна:

— Шшт — в случай, че Джоун се събуди.

Стана от леглото и препъвайки се в тъмнината, приближи до огнището, за да запали свещта от въглените.

Всъщност Милисът не очакваше да открие нищо. Беше сигурна, че ще се присмее сама на глупавите си страхове и ще се върне успокоена в леглото. Затова застина уплашено, когато видя една едра фигура, застанала в другия край на леглото с кинжал в ръка.

Никога досега не бе виждала този мъж. Лицето му не бе от тези които се забравят — широк белег прорязваше едната му буза и се губеше в рунтавата брада. Виждаше се, че бе дошъл отвън. По върха на вълнената шапка, както и по мускулестите рамене, още се белееше сняг.

Джоун сигурно се бе събудила и сега чакаше притихнала и нащрек, за да разбере какво означава предупреждението на сестра ѝ. Тя ахна и седна в леглото, когато видя неканения посетител.

Той се втренчи в нея, после погледът му се отправи към Милисът. Тъмните му очи не издаваха особен ум, по-скоро в момента изглеждаха уплашени.

— Коя от двете е по-голямата? — попита мъжът.

— Аз — побърза да заяви Милисът, без да отделя поглед от блестящото острие в ръката му. Нямаше да позволи да наранят сестра й заради нея. Обаче Джоун също бе разбрала намеренията на непознатия и отвърна същото едновременно с Милисът. Мъжът объркано изръмжа.

— Искам истината или и двете ще умрете. По-добре да е само едната, нали?

Милисът отчаяно се опитваше да измисли как да се справи с нападателя. Пфу, май Улфрик не се оказа толкова добър защитник и тя нямаше да пропусне да му го заяви. Ако бе у дома, щеше да бъде в безопасност поне в спалнята си, тъй като Гроулс и Риска щяха да разкъсат всеки, който се приближи към нея. Но сега и двете животни бяха в конюшната, а господарката им бе в смъртна опасност.

Двете с Джоун нямаха шанс да го надвият — той бе прекалено едър и як. Освен това стискаше кинжал в ръка та си, а те не разполагаха с никакво оръжие. Лъкът и стрелите бяха останали в каруцата при багажа, защото не смяташе, че ще й потрябват в манастира.

Оставаше единствено да се опита да го убеди да не ги убива.

— Мога да те наема при себе си на работа, господине, и ще ти плащам много повече, отколкото някога си сънувал.

Той примигна.

— Да ме наемеш?

— Да, за да охраняваш сестра ми и мен. Изглеждаш здрав момък й си достатъчно умен, за да разбереш кое ще е по-добре за теб. Или си крепостен селянин, обречен, до като е жив да служи на своя господар?

Подигравателният й тон го накара да се изчерви.

— Аз съм свободен човек — изръмжа той.

— Е, в такъв случай е твой дълг сам да се погрижиш за интересите си, не е ли така? Да избереш това, което е от по-голяма изгода за теб?

Бе събудила алчността му, тъй като лицето му се оживи. Предложението й го изкушаваше. Но после изглежда си представи какво ще се случи, ако се съгласи, и в тъмните му очи проблесна страх. След миг и той изчезна и лицето му отново придоби първоначалното си заплашително изражение.

— Честта и верността не се купуват с пари, лейди — заяви той.

— Да, но те няма да те нахранят, нито ще те направят богат — възрази Милисът.

— А за какво ми е богатството, ако няма да съм жив да му се наслаждавам?

— А, това ли било. Значи се страхуваш от този, който те е наел, така ли? — презрително подхвърли девойката.

Той отново се изчерви, но този път от гняв.

— Мисля, че ще ми достави удоволствие да довърша започнатото — рече той, впил поглед в лицето ѝ.

Но преди да пристъпи към нея, явно си спомни, че бяха две. Погледна към Джоун. Милисът сякаш четеше мислите му. Едната от двете можеше да избяга, докато той убиваше другата. А тази, която ще се измъкне, можеше да се окаже жената, която бе наел да убие.

Милисът реши да се възползва от колебанието му.

— Кой ти възложи тази работа? Кажете името му.

— Да не ме мислиш за глупак? — презрително изсумтя мъжът. — Не е нужно да го знаеш.

— Можеше просто да кажеш, че ти самият не го знаеш — подигравателно отвърна тя.

Думите ѝ изглежда го ядосаха още повече, но това бе и предупреждение, че не ѝ остава много време.

В мига, в който мъжът пристъпи към нея, Милисът хвърли свещта по него. Пламъкът угасна, но нападателят бе твърде бавен, за да избегне самата свещ. Мъжът изкрещя. Горещият восък бе обгорил лицето му. Милисът из ползва временното му объркване, сграбчи покривката на леглото и я метна отгоре му. Чу се приглушена му псувня — недвусмислен признак, че бе успяла.

Преди да хвърли свещта, Милисът изкрещя на Джоун да изтича за помощ. За щастие сестра ѝ реагира на часа. Вратата се отвори малко след като покривката падна върху мъжа.

Отвън проникна светлина и Милисът успя да различи очертанията на леглото. Ако имаше късмет, щеше да го заобиколи и да избяга през вратата, преди мъжът да успее да се освободи от покривката. Миг преди да стигне до отворената врата, усети как една ръка я сграбчи за глезена. Девойката се строполи точно на прага и падна върху ранената си ръка.

От очите ѝ бликнаха сълзи и замъглиха погледа ѝ, но чу виковете на сестра ѝ за помощ. Отвори се няколко врати, но никой не се появи. Мъжът замахна с кинжала. В отчаянието си Милисът го ритна с всичка сила. Дишаше тежко и пулсиращата болка в рамото ѝ бе толкова мъчителна, че дори не чу вика му.

Усети как ръката му охлаби хватката си и разбра къде го бе улучила с ритника си. Скочи на крака и се спусна към вратата. Едва не се блъсна в Улфрик, който тъкмо влизаше.

Ръката му мигом обви кръста ѝ и той я издърпа навън.

— Спокойно — рече той, за да я увери, че не е някой друг нападател.

Стаите за гости, намиращи се в това крило на манастира, гледаха към вътрешния двор, който по това време на годината бе пуст и потънал в мрак. Улфрик я отведе в съседната стая, където брат му запали свещ.

Там бе Джоун, свита под едно одеяло, което ѝ бяха дали. Опитваше се да не поглежда към полуголия рицар до нея. Спусна се към Милисът, дръпна я към себе си и я уви с одеялото си. В тази стая също не гореше огън, а двете бяха само по долни ризи.

— Ранена ли си?

— Може би шевовете ми са се отворили, но иначе съм добре — увери Милисът сестра си.

Извърна се и видя, че Улфрик все още е в стаята. Според нея би трябвало да се върне и да залови нападателя. Гледката на полугодия ѝ годеник, само по долни гащи, я смути и обърка. Не можеше да откъсне поглед от мускулестите му гърди. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да извърне глава. Ала се поколеба да го упрекне, че не изпълнява задълженията си, защото си припомни как бе реагирал онзи ден на пътеката, когато го укори, че не е преследвал нападателите.

— Той ще избяга — задоволи се да отбележи.

— Той няма да отиде никъде... никога вече — отвърна Улфрик.

Чак тогава Милисът забеляза кръвта, която капеше от извадения му меч.

— Господи, да не би да си го убил? Нима не помисли, че е по-добре първо да го разпиташ?

— Може би, но нямах време за размисъл, когато кинжалът му бе насочен към теб.

Мисълта колко близко е била до смъртта я разтърси като силен удар. Знаеше, че е в опасност и се бе изплашила, но да чуе от друг, че наистина е била толкова близо до...

Девојката прие обяснението му с кимване на глава, но нямаше намерение да му благодари, че е спасил живота ѝ. Негово задължение бе да я защитава. Именно заради това я бе отвел от дома ѝ, ала изглежда нямаше никаква полза от заминаването ѝ. И тя нямаше да пропусне да му го изтъкне.

— Ти ме отведе от безопасността на родния ми дом...

— Родният ти дом не е безопасен.

— Нито пък този манастир. У дома поне щях да имам стража пред вратата.

— И тук имаше. — Тя примигна смаяно, но Улфрик не забеляза, защото вече се бе обърнал към брат си. — Разбери какво се е случило с него.

Реймънд кимна рязко и излезе от стаята. Джоун придърпа сестра си по-близо до свещта и дръпна ръкава на ризата ѝ, за да огледа раната на ръката ѝ.

— Има само няколко капки кръв — прошепна младата жена, все още разтреперана от случилото се. — Раната се е отворила съвсем малко, но шевовеите са цели.

Милисът се усмихна уморено, но с благодарност. Едва ли щеше да изтърпи да я шият отново.

Реймънд бързо се върна и потвърди подозренията им.

— Той е мъртъв, Улф. Кинжалът е проникнал право в сърцето му. Завлекли са го зад голямото дърво в двора.

Улфрик се намръщи и замислено погледна Милисът.

— Кой иска да те види мъртва?

— Въпрос, който отдавна трябваше да си си задал, не мислиш ли?

Той не обърна внимание на заядливия ѝ тон.

— Кой?

Девојката сви рамене.

— Очевидно някой, който иска да предотврати нашия съюз.

— Не виждам нищо очевидно, но не е изключено. Ако е така, ще се наложи незабавно да се венчаем. А дори и да не е, пак трябва да се оженим, за да не се налага да мисля за бойните способности на

стражите, които съм оставил да те пазят. След като станеш моя жена, сам ще се грижа за безопасността ти.

— Не е толкова спешно — побърза да го увери Милисът. — Отсега нататък моите животни ще са винаги е мен. Те ще ме пазят.

Улфрик презрително махна с ръка.

— Могат да ги умъртвят много лесно.

— Те могат да убиват не по-зле от теб — заяви Милисът и вирна брадичка.

Той я изгледа още по-смръщено, но после въздъхна.

— Много добре, през остатъка от нощта ще остана пред вратата ти, а утре няма да спираме никъде, независимо колко е студено или колко късно ще пристигнем в Шефърд.

Тя с готовност се съгласи. Очевидно на него самия ни как не му се нравеше перспективата да се оженят по-рано. Да благодари на Бога, че имаше и други възможности.

ГЛАВА 18

Последните два часа пропътуваха в мрак. Улфрик удържа на думата си: през деня не спряха нито веднъж, дори да се нахранят — всички хапнаха на конете по парче корав хляб и малко сирене, дадени им от монасите. Снеговалежът бе престанал, а снегът, навалял досега, се стопи още преди обед, така че — въпреки студа — пътниците поне не бяха измокрени.

Ала тъй като тръгнаха много рано, повечето от групата бяха напълно изтощени, когато стигнаха подвижния мост над крепостния ров на Шефърд Касъл. Милисънт бе една от тях, защото след събитията през изминалата нощ не можа да заспи. Обвиняваше Улфрик за това. Просто не можеше да се отпусне, знаейки, че той стои пред вратата на стаята ѝ. Това, което би трябвало да я накара да се почувства в безопасност, пораждаше само безпокойство в душата ѝ.

Не можеше да си обясни защо се чувства така. Със сигурност не мислеше, че той ще влезе в стаята и ще ѝ причини нещо лошо. Дори и да стоеше зад няколкото покушения върху живота ѝ, едва ли би рискувал да се издаде, ако явно я нападне.

Освен това, ако искаше смъртта ѝ, в негов интерес бе първо да се ожени за нея, за да сложи ръка на зестрата ѝ, а чак след това да я отстрани. Донякъде бе склонна да се срамува от подозренията си, защото един от хората му бе убит, а самият Улфрик се бе разправил с нападателя.

Макар че през изминалите години Милисънт и Улфрик не се бяха срещали, техните родители редовно си гостуваха по няколко седмици в годината — или в Шефърд, или в Дънбър. Затова тя познаваше добре Шефърд и навярно би се чувствала там като у дома си, ако не беше нежеланият брак. Харесваше и родителите на Улфрик, така че не се изненада, когато на следващата сутрин Ан де Торп дойде в стаята ѝ още преди напълно да се събуди.

И Гай, и лейди Ан навярно ги бяха посрещнали предишната вечер, но Милисънт бе толкова изморена, че не си спомняше почти нищо, освен нетърпението си час по-скоро да си легне. И ако зависеше от нея, днес щеше да спи до обяд. Ала изглежда майката на Улфрик имаше други намерения.

Лейди Ан заговори за приготовленията за сватбата и изброи поканените, като сред тях бе дори и самият крал Джон Плантагенет. Тя преливаше от въодушевление и явно бе много доволна от предстоящия съюз. Джоун, вече станала и облечена, любезно слушаше излиянията на домакинята и споделяше възторга ѝ. Милисънт сериозно се замисли дали да не скрие глава под възглавницата.

Не искаше да слуша за тържествената церемония, която щеше завинаги да я обвърже с Улфрик де Торп. Но в същото време не можеше да обиди майка му, като заяви, че ненавижда скъпоценния ѝ син. Подобно изявление със сигурност щеше да сложи край на годещия договор, ала Милисънт нямаше право да опозори така баща си. Трябваше да измисли нещо друго, което да я освободи от нежелания съюз, но без да причинява болка на родителите на Улфрик и на баща ѝ.

Роланд изглеждаше единственото разрешение — да оповести през всички за любовта си към него. Това щеше да помогне, наистина щеше, ако бе истина. Но по-късно щеше да се тревожи за това. Още не бе време да споменава за Роланд. Бе длъжна да спази обещанието, което даде на баща си — да предостави на Улфрик един месец, през който той да докаже, че ще ѝ бъде добър съпруг. Очакваше я един много дълъг месец.

След като лейди Ан излезе от стаята им, девойката не можа да заспи отново. Джоун бе споменала, че Гроулс вие долу на двора и Милисънт внезапно осъзна, че след при стигането им не се бе погрижила както трябва за любимците си. Умората ѝ не бе извинение, че не бе осигурила топла клетка за Стомпер. Много добре знаеше, че никой коняр няма да се осмели да се приближи до него. Но като отиде да провери, намери всичките си животни в конюшната; за нейна изненада огромният ѝ кон изглеждаше добре, преживяйки доволно в самостоятелна клетка. Попита едно от младите конярчета, кой е успял да вкара коня ѝ в конюшната и никак не се учуди, като разбра, че е бил

Улфрик. Побърза да огледа животното за следи от камшик или други наранявания. Не откри нищо и това вече наистина я изненада.

Разбира се, не можеше просто така да приеме вниманието и грижите на Улфрик и направи нещо, което никога не би повярвала, че ще стори — тръгна да го търси.

След като разпита поне десетина слуги, Милисънт го намери в неговата стая. Изобщо не ѝ дойде на ум, че не бе прилично една млада дама да влиза в мъжка стая. Трябваше да му зададе няколко въпроса и нямаше намерение да се съобразява с някакви си глупави условности.

Появата ѝ сепна Улфрик. Той тъкмо се бръснеше и бръснарят му застина във въздуха.

Милисънт бе не по-малко смутена. Не бе очаквала, че ще го завари полугол. За втори път го виждаше така, но този път се почувства още по-неудобно. Изобщо не можеше да събере мислите си, нито пък да откъсне взор от гладките му мускулисти гърди и бронзовата му кожа.

— Мога ли да се осмеля да попитам дали съзнателно си дошла тук, или просто си се загубила? — Гласът му я извади от вцепенението ѝ.

Девојката не обърна внимание на сухия му тон.

— Да се изгубя в Шефърд, след като толкова пъти съм идвала тук? — Не се сдържа и добави: — Разбира се, ти не го знаеш, защото никога не си беше у дома, когато идвах на гости.

— Ако намекваш, че е било нарочно — усмихна се Улфрик, — позволи ми да те уверя, че си напълно права. Може би някой ден ще ме попиташ защо и ние ще го обсъдим, без излишно озлобление и ненавист. Но искрено се съмнявам, че сега е най-подходящият момент за подобна дискусия.

Тя едва се сдържа да не изсумти презрително. Що се отнасяше до нея, дълбоко се съмняваше, че някога ще настъпи подобно време, но не го каза на глас. Ала изведнъж въпросите, които искаше да му зададе, ѝ се сториха незначителни и смешни. Единствено ѝ желание бе да се махне по-скоро от тази стая. Въпреки че помещението бе широко и просторно, бяха сами и това пораждаше някаква интимност, която никак не ѝ харесваше. Милисънт се чувстваше нервна и обърквана, когато гневът не издигаше защитната си преграда между нея и този арогантен мъж.

Така че реши да му зададе само един въпрос, който я измъчваше особено много, и после бързо да си тръгне.

— Казаха ми, че ти си отвел коня ми в конюшната и си се погрижил за него. Защо го направи?

Той равнодушно сви рамене.

— Подразних се, като го видях изоставен в двора, докато слугите ти се грижеха за другите ти животни.

Милисът се надяваше, че подбудата за неговото действие няма да го покаже в по-добра светлина, и да опровергае мнението, което вече си бе съставила за отношението му към животните. Разбира се, той спомена, че бил подразнен. Ако не бяха останалите ѝ любимци, сигурно изобщо не би обърнал внимание на Стомпер. Не биваше да си въобразява, че притежава качества като загриженост и състрадание, след като много добре знаеше, че е груб и безчувствен.

Въпреки това Улфрик се бе погрижил за коня ѝ, без да е бил длъжен да го прави. Трябваше да му благодари. Лицето ѝ пламна и тя едва не се задави, произнасяйки единствено:

— Благодаря ти.

Той се ухили, явно разгадал чувствата ѝ.

— Трудно ти беше, нали?

— Да, както и за теб е било трудно да се справиш със Стомпер — язвително отвърна тя.

— Всъщност конят въобще не ми създаде никакви проблеми, след като подуши захарчето, което му предложих.

Значи затова нямаше белези от камшик. Той бе достатъчно умен, за да изкушава, а не да принуждава. Твърде лошо, че не бе опитал същия подход и спрямо нея. Не че бе толкова наивна, но всяко нещо по-различно от неговото: „Направи това или...“ би било за предпочитане. Разбира се, това бе от нейна гледна точка. От негова явно „На прави това или...“ вършеше отлична работа...

В гърдите ѝ се надигна гняв и тя рязко рече:

— Повече няма да ви безпокоя, лорд Улфрик.

Вече се бе запътила към вратата, когато гласът му я спря.

— Защо не ме наричаш само Улфрик? Може и Улф.

Изобщо нямаше подобно намерение. Да се обръща към него с малкото му име, означаваше, че между тях съществува приятелство или поне известно сближаване, а нищо подобно нямаше.

Ала вместо да създава напрежение толкова рано сутринта, изтъквайки му този факт, тя реши да му зададе още един въпрос.

— Нарекли са те със старо английско име, а не с нормандско. Защо?

— Баща ми разказваше, че през нощта, в която съм се родил, край Шефърд се появила цяла глутница вълци. Зверовете виели високо през цялото време, докато съм се раждал, но след като съм излязъл на бял свят, воят престанал. Баща ми решил, че това е някакво предзнаменование и затова ме нарекъл Улфрик, въпреки протестите на майка ми, която искала да ме кръстят на дядо ми. Всъщност и той отстъпил. Отначало желал да ме кръсти само Улф^[1].

Тъй като обичаше животните, Милисънт намери обяснението му за забавно. Но сърдитият му тон показваше, че той не бе на това мнение.

— Необичайна история и необичайно име — заключи тя и отново се обърна към вратата.

Той отново я спря.

— Защо бързаш толкова, Милисънт? Изглежда винаги бързаш за някъде. Чудя се дали имаш време понякога да се възхитиш на красотата на едно цъфнало цвете?

Странен въпрос от устата на такъв грубиян, но тя от върна съвсем искрено:

— Да, когато цъфтят и ухаят, аз се спирам, за да се насладя на аромата им. Всъщност, когато съм си у дома, прекарвам по-голямата част от времето си сред природата, вместо зад каменните стени на замъка.

Още докато изричаше думите, се ядоса на себе си, че бе споделила с него нещо толкова лично. Със сигурност нямаше защо да му казва.

— Питам се защо ли никак не съм изненадан. — Тонът му бе неочаквано мек и той пристъпи към нея.

В главата на Милисънт зазвучаха предупредителни звънчета. Нямаше никаква причина да приближава толкова много към нея, освен ако не искаше да я смути с високия си ръст. Това го постигаше независимо дали се намирал в другия край на стаята, или съвсем близо до нея. Явно бе решил да застане до нея, въпреки че...

Трябваше да побегне. По-късно го осъзна. Той щеше да я нарече страхливка, но тя нямаше да има нищо против — особено след като това щеше да я предпази от целувката му. Но не побягна. Стоеше като закована, омагьосана от чувственото изражение на лицето му, което изведнъж го промени. Той по начало бе красив мъж, но в този миг изглеждаше още по-привлекателен, а това я смущаваше. В гърдите ѝ се надигаха непознати и странни чувства, сякаш бе уловена в капан, сякаш бе захапала въдицата и сега я теглеха към непознатата съдба.

Докосването на устните му разруши магията. Тя отскочи рязко назад. Улфрик сложи ръце на раменете ѝ и я привлече по-близо към себе си. Наведе се и въпреки протестите ѝ, устните му завладяха нейните.

Милисънт имаше чувството, че хищник разкъсва плячката си. Сякаш бе заек, уловен в капан. А той — сокол, връхлитащ върху беззащитната си жертва. Дори и да искаше, не можеше да избяга, тъй като краката ѝ сякаш се бяха сраснали с пода и цялата бе скована от страх и... нещо друго. Именно това друго — се надяваше да забрави, но се съмняваше, че ще успее — неуловимото желание да се отпусне на гърдите му и да се подчини на волята му.

Вкусът на устните му бе приятен. Топлината му — също. Усещането за тялото му, притиснато до нейното, бе вълнуващо. Като имаме предвид какво изпитва към него, не биваше да се чувства по този начин и това бе доста смущаващо. Но за това се сети по-късно. Докато той я целуваше, не мислеше за нищо и това бе най-плашещото — явно можеше да я накара да забрави за всичко и всички.

Не смееше и да помисли какво можеше да се случи, ако целувката бе продължила. За щастие на вратата се почука, той я пусна и се отдръпна от нея. Изглеждаше смутен.

Все още замаяна от преживяното, Милисънт едва намери сили да попита:

— Защо го направи?

— Защото имам право.

Нима бе очаквала някакъв романтичен отговор? Каква глупачка бе! Страните ѝ пламнаха от гняв. Колко типично за един мъж! Искам, значи ще го направя. А една жена никога нямаше да се осмели да заяви подобно нещо!

Милисът отвори вратата и един слуга влезе в стаята. С ръка върху дръжката, тя се извърна и саркастично заяви:
— Питам се защо ли никак не съм изненадана.

---

[1] Wolf (англ.) — вълк. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 19

— Защото имам право?

Понякога Улфрик се удивяваше на самия себе си и това със сигурност бе един от тези случаи. Не можеше да се сети за по-глупав отговор, който при това изобщо не беше верен. Но истината му бе подействала като удар по главата. Как можа да я пожелае толкова внезапно и толкова силно, след като у нея нямаше почти нищо, което да му харесва. Не, това също не бе вярно.

Тя бе необикновено красива жена, особено когато бе облечена както подобава. Освен това притежаваше остър ум и с всеки изминал ден той я намираще за все по-забавна. Разбира се, тя се стараеше да го обиди при всяка възможност, но дори и дързостта ѝ го забавляваше.

Милисът със сигурност бе необикновена жена. Беше твърде горда. Отчайващо твърдоглава при това и държеше на своето докрай. Убежденията ѝ бяха крайни и в повечето случаи противоположни на неговите, но сега вече не се съмняваше, че ще изпита удоволствие с нея в леглото. Въпреки това продължаваше да се отнася скептично към бъдещия им брачен съюз, но той вече не му се струваше толкова ненавистен.

Затова, когато по-късно се присъедини към майка си в голямата зала, реши да не споменава пред нея за колебанията си относно сватбата. Първоначално възнамеряваше да излее сърцето си и дори да помоли за нейното съдействие, за да убеди баща си да анулира годещия договор, ала сега предпочете да изчака.

Лейди Ан не бе пропуснала да забележи киселото му настроение, когато миналата седмица тръгна от Шефърд, за да доведе годеницата си. Но по обичая си не му обърна внимание. Тя предпочиташе да не забелязва зловещите признаци, предвещаващи приближаващата буря, освен ако не ѝ се наложеше да се сблъска лице в лице с неприятностите.

Лейди Ан подозираше, че синът ѝ може да сподели с нея причините, поради които не смяташе Милисът за подходяща съпруга.

Ала той предпочете да не бърза и да не зачеква темата. Отлично разбираше, че споменът за Милисът и за вкуса на устните ѝ, бяха причината за това негово решение.

Запита се с насмешка колко ли важни решения, които един мъж взима, се основават единствено на сексуалните му потребности. Без съмнение доста. Дори кралете не бяха защитени срещу сексуалните желаниа. Самият крал Джон бе ярък пример за това.

За нещастие, много скоро Улфрик разбра, че майка му нямаше намерение да говори за нищо друго, освен за сватбата и за... невестата. Дори не го поздрави както подобава, а веднага щом се настани на любимата си пейка до нея, тя се впусна в оживен разговор за приготовленията.

— А, радвам се, че дойде, преди залата да започне да се пълни за обяд, защото искам да ти кажа колко съм доволна, че си довел годеницата си. Ти наистина си голям късметлия, Улф. Тя е толкова красиво момиче. Наистина, когато те сгодиха за нея — почти веднага след раждането ѝ, ти не си знаел как ще изглежда като порасне. За щастие, всичко се нарежда изключително добре за теб.

Младият мъж едва успя да се сдържи и да не избухне в смях. Нима майка му наистина не разбираше колко необикновена бе Милисът? Но после осъзна, че тя може би наистина нямаше откъде да разбере. Може би в крайна сметка, когато пожелаеше, момичето можеше да се държи и облича благоприлично. И нищо чудно да се е държала добре в присъствието на майка му, когато се е срещала с нея през изминалите години.

Освен това нима самият той не се бе заблудил и не бе взел Джоун за нея. Колко ли пъти двете палавници са разменяли местата си?

Можеше да отмине думите на майка си без коментар, ала бе твърде любопитен да разбере дали тя просто се самозаблуждава, което правеше доста често, или наистина не познава Милисът.

— Какво мислиш за начина, по който тя се облича? — безцеремонно попита той.

Отначало лейди Ан повдигна вежди озадачено, сякаш не разбираше защо я пита, но после си припомни нещо и се усмихна.

— Имаш предвид увлечението ѝ като дете да носи дрипи, като селските момчета? Но, разбира се, тя отдавна е надраснала всичко това.

— Всъщност, майко...

Тя побърза да го прекъсне, защото думата „всъщност“ предвещаваше нарушаване на душевния ѝ покой.

— И много обича да ходи на лов — добави Ан. — А това би трябвало да ти харесва, тъй като ти самият си запален ловец.

— Тя не ходи на лов със соколи.

— Наистина ли? Но аз много добре си спомням, че баща ѝ неведнъж е споменавал...

— Че тя си служи отлично с лъка? — прекъсна я сухо Улфрик.

— Колко си глупав, Улф — снизходително се засмя майка му. — Разбира се, че тя не използва лък. Освен това съм виждала нейния сокол. Великолепна птица. Доколкото си спомням, се казваше Риска. Същото име е носела и първата ѝ птица, която имала като дете. За съжаление някакво жестоко момче я е убило. Сигурна съм, че ще ти разкаже тази история, освен ако вече не го е направила. Било е много неприятно изживяване за нея, така че ако ти го разкаже, ще означава, че те чувства близък.

„Жесток“ сигурно е било определението, което е дала Милисънт, а не майка му. Лейди Ан никога не си позволяваше да прави толкова окончателни и точни характеристики на хората. Значи явно Милисънт бе разказала историята на майка му, но е премълчала името на жестокото момче. А и лейди Ан едва ли би ѝ повярвала, ако ѝ кажеше колко жесток и безчувствен е синът ѝ.

Господи, искаше му да бе научил, че преди толкова години несъзнателно е причинил смъртта на онзи сокол. Не бе имал никакво намерение да го убива, а само да го махне от себе си. Проклетата птица заплашваше да изкълве пръстите му!

И все пак, ако бе разбрал, че птицата е умряла, когато се блъсна в онази стена, може би щеше да остане и да се опита да успокои разгневеното момиче. Явно и за двамата този ден бе останал като един ужасен спомен.

— Като говорим за птици — продължи младият мъж, — видя ли всичките ѝ любимци?

— Всичките?

Майка му отново сви вежди, но след миг устните ѝ се извиха в усмивка, сякаш бе разбрала за какво говори синът ѝ. Както обикновено, се оказа, че греша.

— Вълка ли имаш предвид? Наистина странен домашен любимец, но е много дружелюбен. Можеш да бъдеш сигурен, че по-скоро бих се доверила на него, отколкото на някое от кучетата на баща ти. Знаеш ли, един път заспа в краката ми. Дори не знаех, докато без да искам не го ритнах, а той дори не изръмжа. О, сетих се! — изкиска се майка му. — Тя го нарича Гроулс, нали? Името изобщо не му подхожда, тъй като е кротък като малко котенце.

Явно майка му смяташе, че Улфрик се притеснява от присъствието на вълка. Можеше да ѝ обясни, че имаше предвид големия брой любимци на Милисънт, а не точно този. Най-голямата му тревога беше, че бъдещата му булка, сигурно ще превърне брачната им спалня в конюшня, но реши, че няма смисъл да изказва на глас опасенията си. Майка му сигурно щеше да заяви, че това са маловажни неща, за които не си струва изобщо да се споменава. Улфрик много я обичаше, но понякога държанието ѝ наистина го вбесяваше.

Всъщност и без това нямаше намерение да се оплаква от Милисънт, поне засега. Онази целувка беше все още свежа в паметта му и в интерес на истината, си мислеше повече кога отново ще има възможност да усети вкуса на своята годеница... само, за да се убеди, че желанието му към нея не бе въображаемо.

Обаче бе длъжен да предупреди майка си за трите нападения срещу Милисънт. След като вероятно щеше да прекарва доста голяма част от времето си в компанията на момичето, не биваше да я държи в неведение за евентуалната опасност.

— Не бих искал да те тревожа излишно, майко — започна направо Улфрик, — но трябва да знаеш, че някой се опитва да убие Милисънт.

Лейди Ан ахна. Изражението ѝ бе недоверчиво, явно не му повярва.

— Улф! Не бива да се шегуваш с подобни неща!

— Бих искал наистина да е шега. Но в продължение на няколко дни имаше два, а може би и три опита за покушение срещу Милисънт. Казвам ти го, защото ще бъдеш често с момичето и искам да бъдеш нащрек. Ще те помоля, ако забележиш някой непознат, веднага да ми съобщиш.

Този път майка му явно прие думите му съвсем сериозно, защото лицето ѝ внезапно пребледня.

— Кой? Мили Боже, кой?

Той сви рамене.

— Нямам представа. Може да е някой неин враг, за когото тя дори не подозира, или може да е някой, който иска да нарани мен чрез нея, или да предотврати сватбата.

— В такъв случай трябва незабавно да се ожените!

— Тя не се съгласи — вече ѝ го предложих — засмя се Улфрик.

— Аз ще поговоря с нея...

— Няма да има полза, майко.

— Разбира се, че ще има — убедено заяви лейди Ан. — Тя е разумно момиче. Ако това ще спре нападенията, тя ще се съгласи.

Разумно момиче? Вече бе почти сигурен, че майка му има предвид Джоун, а не Милисънт. Ала нямаше никакъв смисъл да ѝ казва за нежеланието на годеницата му да се омъжи за него. И сама щеше да го разбере, ако се опиташе да я накара да побърза със сватбата.

— Постъпи както искаш — въздъхна примирено той. Познаваше майка си и знаеше, че тя и без това щеше да го направи. Засега бе достатъчно, че я бе предупредил да внимава и да му съобщи веднага, ако някой ѝ се стори подозрителен.

ГЛАВА 20

— Всички сте глупаци! Нареждам ви да свършите съвсем проста работа, наистина съвсем проста, а вие оплескахте всичко! И за какво ви плащам? За да ми доказвате що за некадърници сте?

Първата мисъл на Елъри бе, че трябва да престане да ношува в страноприемниците, където Уолтър де Рогтън лесно можеше да го открие. След това му хрумна, че по-скоро би трябвало да убие Уолтър, отколкото момичето, което Де Рогтън го бе наел да очисти. Разбира се, това последното едва ли щеше да се отрази добре на репутацията му, ако въобще си струваше да се грижи за нея.

Не сведе засрамено глава, въпреки че тъкмо това очакваше лордът. Алджър и Кътред, двамата му съучастника, изглеждаха засрамени, но Елъри само сви равнодушно рамене, без да отделя поглед от лицето на работодателя си.

— Просто нещастно стечение на обстоятелствата, милорд — бе единственото му извинение. — Следващия път ще се справим по-добре.

— Следващия път? — извика Уолтър, зачервен от гняв. — Какъв следващ път? В Дънбър имахте много повече възможности за достъп, докато Шефърд прилича на добре защитена крепост, намираща се под обсада. Вътре не може да проникне никой, който няма работа там. Не пускат дори търговците, ако стражата не ги познава.

— Те ще трябва да наемат...

— Ти май не ме слушаш! Шефърд е графство. Един граф не наема, той разполага с васали и крепостни, които работят за него.

— Винаги има начин, милорд, да се постигне това, което искаме — ако не с подкуп или наемане на работа, то чрез измама или тайно проникване. В замъка постоянно влизат и излизат селяни. Освен това през портите минават товарни каруци, сноват проститутки. Познавам една жена, която мога да използвам, ако се наложи. И преди е работила за мен и разбира от отрови. Не е нужно да ми казвате как да си върша работата.

Елъри изобщо не го бе грижа, че пред него стоеше благородник и че думите му можеха да го засегнат. Той бе свободен човек и това му даваше всички права, от които се нуждаеше. Той не правеше никаква разлика между благородник и крепостен селянин. Самият Елъри бе син на лондонска проститутка, нямаше представа кой е баща му и едва проходил, бе изхвърлен на улиците да се грижи сам за себе си. Бе оцелял, въпреки глада и мръсотията, побоищата и спането на открито през най-лютите зими. Един разбеснял се благородник не можеше да го уплаши.

Уолтър трепереше от гняв, на устата му бе излязла пяна и цялото му държание показваше, че не е свикнал да търпи подобно отношение от някой, който не бе достоен да лиже и праха от ботушите му. Още по-зле за него. Ако Елъри бе научил нещо за живота, то бе, че трябва да си взима това, което може, и то с цената на всичко! Защо трябва да се унижава пред някого само защото е с благороден произход и е роден със сребърна лъжичка в устата?

Елъри не се гнусеше от работата си. И преди го бяха наемали, за да убива. Но никак не обичаше да му се казва какво да прави. Освен това не понасяше да му крещат. Той беше едър, доста по-висок от повечето мъже. И ако ръстът му не всяваше достатъчен страх, то поведението му със сигурност го постигаше. Често му бяха казвали, че макар да бе красив по един особено жесток начин, изглеждаше по-страшен дори и от самия грях. Ако не с уважение, бе свикнал да се отнасят към него с предпазливост.

В настоящата му работа го смущаваше единствено жената, която трябваше да убие. Беше я видял в цялата ѝ красота или това по-скоро бе сестра ѝ, която ѝ приличаше като две капки вода, а Елъри имаше слабост към красивите жени. Разбира се, щеше да я убие, но първо щеше да я има. Уолтър нямаше защо да го знае.

Кътред и Джон не споделяха неговото желание и просто се опитаха да я убият, както искаше Уолтър. Но Кътред не улучи със стрелата, а Джон не се завърна от манастира.

Истината бе, че вече щеше да е мъртва, ако Елъри не копнееше първо да се наслади на плътта ѝ. Бе много по-лесно да я убие онзи ден на пътеката близо до Дънбър, отколкото да се опитва да я отвлече, както бе направил. Вече започваше да се пита — но не защото Уолтър ги обсипа с ругатните си, а заради смъртта на Джон — дали си струва

да рискува своя живот и този на приятелите си само заради мимолетното удоволствие да я обладае.

Може би ще трябва да плати на онази проститутка да се промъкне в Шефърд Касъл и да отрови момичето. Самият той още не се бе опитвал да влезе в замъка. Преди окончателно да реши, ще трябва да провери дали наистина е толкова невъзможно, както твърдеше Уолтър.

Освен това едно нещо не му харесваше. Нямахше нищо против да не го осведомяват защо дадена работа трябва да бъде свършена. Това не го засягаше. Но решително настояваше да знае всички подробности, които можеха да допринесат за успеха или провала на начинанието.

— Трябваше да ни предупредите, милорд, че дамата е сгодена за сина на графа — студено рече той.

— Това нямаше да има никакво значение, ако си бяхте свършили работата, преди Де Торп да я отведе от Дънбър. Тя е пълна глупачка, държи се като обикновена селянка и дори ходи сама в горите край замъка. Много лесно можехте да се справите с нея преди пристигането на Де Торп. Но след като три пъти се проваляхте, сега ще я пазят като кралица, особено щом се намира на сигурно място зад стените на Шефърд.

Елъри не попита защо след като бе толкова лесно да се справят с нея, този високомерен лорд не я бе убил сам. Навярно защото си служеше с кинжала също толкова зле, колкото и с езика, като се имаха предвид глупостите, които изприказва.

Разбира се, много рядко му се бе случвало да срещне истински благородник, който да не прикрива страха и нерешителността си зад възмутени крясъци и празни приказки и заплахи. Знаеше, че има и изключения, че съществуват истински рицари, които са се обучавали дълго и упорито и са майстори в битките и убиването. Елъри просто не познаваше такива, но и едва ли съществуваше вероятност да ги срещне, защото подобни мъже не биха прибегнали до услугите му. Ако им се наложеше да отстранят някого, те бяха способни сами да се погрижат за това.

Естествено, не го каза на Уолтър, а вместо това го попита за нещо съвсем друго:

— Щом като тя се е държала като селянка преди, какво ви кара да смятате, че няма да продължи да го прави? Според мен тя няма по-

лош враг от самата себе си. Няма да има нужда да отиваме при нея. Тя сама ще ни падне в ръцете!

— Иска ми се да можем да разчитаме на това, но не можем — отвърна Уолтър, макар че не бе съвсем убеден. — Не забравяй, че нямаме време. Тя трябва да умре преди сватбата, преди двете семейства да се съюзят чрез този брак, а не след това. Ясно ли ти е?

— Да, но ние не бива да пропускаме да извлечем изгода от глупостта ѝ.

— Прави каквото искаш, но не ме проваляй, защото ще изпиташ на гърба си както гнева на краля, така и моя собствен.

Елъри избухна в смях, а лицето на Уолтър стана ярко червено. Защо един незначителен благородник си въобразяваше, че може да използва името на краля и да заплашва с гнева му, сякаш ставаше дума за Божия гняв? Това можеше да важи за покойния крал, който заради смелостта си бе наречен Ричард Лъвското сърце, но не и за слабия му, нищожен брат!

— Как се осмеляваш! — изрева изкараният от търпение Уолтър.

Елъри махна презрително с ръка, без ни най-малко да се впечатли от яростния му изблик.

— Ако ме бяхте заплашили с гнева на Де Торп, може би щях да се разтревожа. Дори и аз съм чувал, че той е рицар, каквито малцина са останали. Но вашият слабохарактерен крал се занимава единствено с дворцови интриги и измами. Той не е заплаха за никого, освен за преданите нему благородници. А сега по-добре си вървете, милорд, и ме оставете на спокойствие да обмисля плана за това убийство. Ще довърша работата, която съм започнал, но по своя воля, а не защото ме е страх да не си навлека вашия гняв.

Уолтър отново едва не се задуши от ярост. Изпъна рамене и с цялото високомерие, присъщо на класата му, излезе от стаята. Елъри изобщо не го бе грижа, че е обидил смъртно работодателя си. Бяха му платили половината от обещаната сума и щеше да получи останалото, след като си свърши работата докрай, дори и ако се наложи да одере кожата на този надменен лорд.

И в главата на лорд Уолтър се въртяха подобни мисли. Вече бе решил, след като всичко приключи, да заповяда да убият наемните убийци. Искаше да бъде сигурен, че никой няма да разкаже за

извършеното. Сега си мислеше, че е по-добре да ги убие собственооръчно. Това щеше да му достави огромно удоволствие.

ГЛАВА 21

— Изглеждаш ми доста потисната днес, а това ме тревожи — каза Джоун. Милисънт спря по средата на извитите стълби, които водеха към голямата зала. Девојката се загледа с копнеж през един от тесните процепи в каменната стена, откъдето се виждаше вътрешният двор на Шефърд Касъл. Джоун усещаше, че нещо друго безпокои сестра ѝ, а не само чувството, че е като затворничка сред тези стени.

— Все още ли си уморена от пътуването? — попита тя, опитвайки се да разбере какво измъчва Милисънт.

— Не.

Краткостта на отговора още повече я разтревожи.

— Добре, каква дяволия си замислила сега?

Милисънт я погледна и леко се усмихна.

— Ако обичах дяволияте...

— Разбираш какво искам да кажа — прекъсна я нетърпеливо сестра ѝ. — Освен това знаеш, че усещам, когато нещо те измъчва.

Милисънт въздъхна и смутено прошепна:

— Той ме целуна.

— Кога? — смаяно примигна Джоун.

— Тази сутрин.

— Но това е хубаво...

— Хубаво, как ли пък не! — срязва я Милисънт.

— Не, наистина е хубаво — настоя Джоун. — Нима не си спомняш нашия разговор, когато ти казах, че ще бъде само в твоя полза, ако той те желае? Наистина, щом те е целунал, без никаква друга причина, освен желанието му да го стори, това означава, че...

— О, имаше си много основателна причина да го направи — гневно възрази Милисънт. — Защото имал право.

Джоун замълча за миг, после се засмя.

— Колко глупаво. Разбира се, че не това е причината.

— Той ми го каза.

— Може би, но въпреки това не е вярно.

— Предполагам, че ти знаеш причината — раздразнено рече сестра й.

— Ако се замислиш, сама ще откриеш отговора. Нима един мъж ще те целуне, ако не го желае?

— Мога да посоча и други причини, освен желанието — язвително отвърна Милисът. — Например, за да се скрепи примирието между двама души, да се утвърди господството, да се накаже, да се изплаши, да...

— Достатъчно. — Джоун завъртя очи. — Защо не искаш да признаеш, че той просто може да те желае? Вече се разбрахме, че това ще ти е от полза.

— Не, ти мислиш така — напомни й Милисът. — Аз реших, че няма да бъда част от неговите желания.

— Не ти ли хареса целувката? — намръщи се Джоун. Пламналото лице на сестра й бе достатъчен отговор и тя облекчено се усмихна. — Е, поне можем да бъдем благодарни, че не ти е била отвратителна.

— Аз нямам нищо против и когато Гроулс ме ближе по бузата. Това означава ли, че искам да го прави?

— Един вълк не може да се сравнява с Улф. — Джоун замълча и се изкиска на съвпадението на имената.

Милисът недоволно изсумтя.

— Говори само от свое име. За мен е съвсем лесно да сравня Улфрик с един вълк — не конкретно с моя питомец, а с обикновените вълци в горите.

Сестра й въздъхна.

— Знаех, че си упорита, но не предполагах, че ще бъдеш толкова твърдоглава. Решила си да ми докажеш, че греша, нали?

— Твърдоглава за какво? — предизвикателно я изгледа Милисът. — За това, че не го харесвам? Или че не искам да ме целува? Джоун, ти не си преживяла болката, когато той ми счупи крака, нито ужаса и страха, че завинаги ще остана саката. Истинско чудо е, че днес мога да вървя, без да куцам.

— Не съм преживяла нито ужаса, нито болката и страха, че ще останеш саката. Но, Мили, всичко това бе толкова отдавна. Тогава той е бил само едно момче, а сега е мъж. Нима наистина смяташ, че и днес е способен да ти причини подобна болка? Улфрик е син на лорд Гай, а

ти знаеш колко мил и добър човек е той. Как би могъл синът му да бъде различен?

— Изобщо не е невъзможно. Погледни мен. Аз съм истински пример за това как едно дете може да не прилича на нито един от двамата си родители.

— Не е вярно! Много пъти съм чувала татко да казва колко много му напомняш за майка ни.

Сега бе ред на Милисът да вдигне очи нагоре.

— Защото тя понякога е избухвала лесно. Смяташ ли, че във всичко останало се е държала като мен?

— Наистина, ти не си най-добрият пример за прилика между родители и деца — засмя се Джоун. — И все пак, аз разговарях с Улфрик, когато той ме мислеше за теб, и той се държа много галантно, внимателно, като истински рицар...

— А пък аз говорих с него, когато ме мислеше за селско момче, и той се държа грубо, надменно и невъзпитано.

Джоун раздражено вдигна ръце.

— Пфу, отказвам се да споря с теб!

— Много добре — кимна Милисът, но сестра ѝ продължи:

— Престани да се инатиш. Сигурна съм, че той никога няма да се отнася към съпругата си така, както към някой нахален и дързък слуга. А именно за такъв те взе в деня, в който пристигна.

— Не, той ще се отнася към съпругата си още по-зле — не се отказваше Милисът, — защото смята, че има това право.

— Господи, тази негова забележка наистина те е вбесила. Усецам го дори сега.

Милисът презрително сви устни.

— Изобщо не ме интересува...

— Мили, не се опитвай да ме заблудиш — знаеш, че не можеш. Предпочиташ ли да ти каже, че няма търпение да те отведе в леглото си? Че го изкушаваш да не дочака сватбената церемония? Нима подобен отговор нямаше да те накара да се смутиш и засрамиш. Заслужаваш да те цапардосам, ако сега ми заявиш, че направо си го попитала защо те е целунал.

— Разбира се, че го попитах — смънка Милисът. — Онази негова целувка едва не ме побърка. Попитах първото, което ми хрумна.

— Едва не те побърка? — заинтригувано попита Джоун.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Всъщност, не съм напълно сигурна — замислено отвърна сестра й. — Имаш предвид, че си била смутена и обърквана? Или имаш предвид, че си изпитала толкова много непознати неща, които не разбираш и които са те накара ли за миг да изгубиш разума си? Не, няма значение. И в двата случая това е добре.

Милисът сърдито изръмжа.

— Никак не ми харесва някой да обърква мислите ми, а тъкмо това стана, когато той ме целуна.

— Разказвала ли съм ти за онзи път, когато ме целуна оръженосецът на татко?

Милисът примигна.

— Сър Ричард? И татко не го е одрал жив?

Джоун заговорнически се изкиска.

— Разбира се, аз не съм казвала на татко. В крайна сметка нищо лошо не бе станало, а след това той се разсипа от извинения. Ако трябва да бъда искрена, аз се почувствах поласкана. Но вече бях влюбена в Уилям.

Милисът се облегна на стената.

— Предполагам, че искаш да ми кажеш нещо и затова ми разказваш всичко това.

— Разбира се — усмихна се Джоун. — Нима винаги не правя така? Целувката на Ричард не бе по-различна от тази на татко. Още на следващия ден я бях забравила. Тя не събуди никакви чувства у мен. Но когато Уилям ме целуна за първи път, аз едва не припаднах, толкова силни чувства ме завладяха. Беше толкова вълнуващо, Мили. Състоянието, в което изпадаш, когато желаеш някого, не може да се сравни с нищо друго.

Милисът се бе изчервила още преди Джоун да свърши, но последната й забележка я накара пламенно да възкликне:

— Аз не го желая! Как бих могла, когато го мразя?

— Вероятно не го мразиш истински. Искаш да го мразиш, това не го отричам. Полагаш доста усилия за това. Но на самата теб ти е доста трудно да осъществиш желанието си.

— Това звучи добре, Джоун, дори разумно. — Гласът на Милисът бе изпълнен със сарказъм. — Но ти забравяш да споменеш гнева, който този мъж ме кара да изпитвам. Той ме вбесява толкова

много, че едва се сдържам да не се изплюя в лицето му. И това ли е знак, че го желая?

Джоун я изгледа с болка в очите.

— Аз се опитвам да ти помогна, да направя нещата по-лесни за теб, но ти явно предпочиташ да се потопиш в нещастieto и самосъжалението.

— Не, по-скоро ще намеря начин да избягна всичко това — казах ти го вече няколко пъти, но ти сякаш не ме слушаш. Помогни ми да се измъкна от този съюз, Джоун, а не да вляза в него.

Джоун я погледна състрадателно и хвана ръката ѝ.

— Боя се, че няма такъв начин. Затова предпочитам да се подготвиш и да приемеш неизбежното, а не да страдаш, след като илюзиите ти се разбият.

Милисънт я прегърна.

— Не исках да си го изкарвам на теб...

— По-добре на мен, отколкото на него. Пак ще поговорим, но не днес. Сега по-добре да слезем долу, преди да са тръгнали да ни търсят. Между другото този розов цвят много ти отива.

Милисънт погледна розовата туника, която Джоун ѝ бе заела и изръмжа:

— Последната ти забележка ме накара напълно да изгубя апетита си.

Джоун се засмя и задърпа сестра си надолу по извитите стълби на кулата.

— Започвам да си мисля, че имаш твърде много енергия, която няма къде да изразходваш и затова си толкова кисела и заядлива.

— Не съм заядлива! — възмути се Милисънт.

— Такава си. Но господарката Елга сподели веднъж с мен един изпитан метод, който прогонва всякаква меланхолия и те кара да изразходваш цялата си енергия.

— Предполагам, че се каниш да ми съобщиш някаква голяма тайна?

— Не, решението е много просто. — Но преди да продължи, Джоун слезе няколко стъпала надолу. — Трябва просто да родиш много деца. — После се спусна по стълбите, преди сестра ѝ да успее да я удари.

ГЛАВА 22

Той видя как двете жени влязоха в голямата зала. Днес не бяха облечени в еднакви дрехи, но въпреки това си приличаха като две капки вода. Едната се смееше, а другата се мръщеше. За пръв път никак не му бе трудно да познае коя е Милисът и коя Джоун.

Улфрик мислено изруга съдбата, която му бе отредила по-необикновената сестра, вместо другата. Ала колкото и да бе странно, докато се взираше в Джоун, толкова хубава и сияеща, той не почувства никакво привличане към нея, не изпита дори онова мимолетно задоволство, когато бе помислил, че тя е неговата годеница. Но като погледнеше към сестра й...

По дяволите, усещаше как кръвта му кипва и слабините му пламват. Изобщо не разбираше защо. Никога не бе харесвал избухливи и непокорни жени с хаплив език и предизвикателно поведение. Когато един мъж искаше да се наслади на женските ласки, не желаше да си има вземане-даване с опърничави жени, които постоянно менят настроенията си. А нима неговата годеница не бе тъкмо такава? Но дори и сега, когато очевидно бе раздразнена от нещо, съдейки по изражението на лицето й... тя му действаше толкова възбуждащо.

— Нужно ли е да се мръщиш всеки път, щом я погледнеш? — с уморен глас попита лорд Гай.

Улфрик се извърна към баща си. Не бе чул кога е приближил. Откакто се бе върнал, двамата не бяха разговаряли за Милисът, освен за покушенията срещу нея. Преди да си легне, бе разказал на баща си всичко за последното нападение, и то в много по-големи подробности, отколкото на майка си.

— Не осъзнавах, че съм се намръщил — отвърна Улфрик.

Гай поклати глава и цъкна с език.

— Не е нужно да показваш толкова явно чувствата си към нея. Няма да ти бъде от полза, ако тя разбере, че не я харесваш.

Улфрик едва се сдържа да не се изсмее на глас.

— Тя вече го знае — принудено се усмихна младият мъж. — Освен това тя също не ме харесва. Влюбена е в друг мъж, татко. Сама ми го призна.

Гай се намръщи за миг, но после махна пренебрежително.

— Пфу, без съмнение е било само защитна реакция, защото е усетила, че не я искаш.

Улфрик не можеше да отхвърли тази възможност, понеже самият той бе излъгал, заявявайки ѝ, че обича друга, след като тя му съобщи, че има щастлив съперник. Но това едва ли бе истинската причина за ненавистта ѝ към него. Дали го мразеше, задето бе убил птицата ѝ? Не можеше да повярва, че някой е способен на толкова силни чувства към едно животно, че да подхранва омраза за нещо, станало преди много години. Може би се бе обидила, защото не бе препуснал по следите на онези мръсници, нападнали я през онзи ден в гората? Това бе вероятно. И все пак това също не бе основателна причина тя да желае анулирането на годежния договор, което със сигурност бе най-горещото ѝ желание.

Разбира се, нямаше намерение да го съобщава на баща си.

— Няма значение — вместо това заяви безгрижно той. — Двамата с нея ще имаме време да свикнем един с друг. Баща ѝ е отпуснал няколко седмици, за да привикне с мен и да се опознаем по-добре.

— Значи вече не си против този съюз? — повдигна вежди баща му.

Улфрик сви рамене.

— Да кажем, че не съм чак толкова. Продължавам да мисля, че тя ще ми създаде доста затруднения, но може би това ще бъде... интересно или поне не чак толкова неприятно, колкото смятах. Сър Найджъл е уверен, че след като веднъж се омъжи, тя ще се промени. Знаеше ли, че е искала да се роди момче? И че предпочита мъжките занимания пред женските?

Гай се изчерви.

— Знаех, че понякога ѝ липсват елегантност и благоприлични маниери...

— Понякога? — изсумтя Улфрик. — Трябваше да ме предупредиш, че се облича като мъж. Едва не я набих, защото я помислих за селянин с остър и непристоен език.

— Господи, как си могъл да сбъркаш тази мека кожа...

— Може би защото бе покрита с доста мръсотия.

Баща му трепна.

— Знам, че е била такава. Когато си пийнеше малко повече, Найджъл ми разказваше за държанието ѝ и дрехите ѝ. Обаче смятах, че е надраснала тези детински чудатости. Погледни я сега. Не е вярно, че не знае как да се държи в обществото.

— По-скоро предпочита да не го прави.

Гай смутено се изкашля.

— Е, аз съм напълно съгласен с мнението на своя приятел. След като се ожените и тя забременее, ще видиш, че ще стане много по-сговорчива и със сигурност по-женствена, въпреки че според мен никога не ѝ е липсвала женственост.

Улфрик отново се запита дали родителите му някога се бяха срещали с истинската Милисът, или са смятали сестра ѝ за нея, но не даде гласност на съмненията си.

— Всъщност баща ѝ е убеден, че любовта е единственото решение.

— Любовта променя хората — съгласи се Гай. — Много пъти съм бил свидетел на това. Виждал съм как един жесток рицар обгражда с нежни грижи сина си, а една зла и опърничава жена се превърна в светица, след като роди няколко деца. Така че не подценявай това чудо на природата, което сигурно ще промени изцяло твоята избраница.

— Питам се защо толкова силно наблегна на последното — засмя се Улфрик. — Може би заради удоволствията, свързани с правенето на деца?

— Много има да се каже за... удоволствията. Така както някое горчиво лекарство може да се подслади с лъжичка мед, така... — Гай млькна, тъй като синът му вдигна поглед към тавана. — Явно, както обикновено, си решил да ми противоречиш — измърмори той.

— Съвсем не — примирително се усмихна синът му. — Просто не бих сравнил една съпруга с горчиво лекарство, тъй като последното го вземаш и забравяш, докато жената е за цял живот.

— Сравненията нямат значение, ако разбираш какво искам да кажа. А ти разбираш, нали?

— Уверявам те, че винаги разбирам намеците ти, татко. Няма защо да говорим повече за момичето.

Гай се вгледа за миг в очите му, после кимна.

— Добре, що се отнася за качествата й, съм съгласен. Но искам да знам дали помисли по другия въпрос, както те помолих? Трябва да узнаем кой стои зад всички тези нападения.

Когато предишната нощ Улфрик разговаря с баща си, Гай го бе помолил да си помисли за някои конкретни имена.

— Не си спомням да съм имал сериозни разпавии с някого — рече Улфрик. — С изключение на един от капитаните — наемници на Джон.

— На крал Джон?

— Да.

— Каква точно бе разпавията? — намръщи се Гай.

— Нищо съществено. Просто изгубих един от хората си, паднал пронизан от една уелска стрела, и не бях в настроение да слушам критиките му. Здравата го набих. Когато няколко часа по-късно дошъл на себе си, го чули да се кълне, че ще набучи главата ми на кол.

— Трябвало е да го убиеш.

Улфрик сви рамене.

— Кралят не обича, когато убиват капитаните му заради маловажни неща. А и аз не взех заплахата му на сериозно. Той беше глупак и затова не мисля, че е в състояние да измисли подобно отмъщение. По-скоро би нападнал мен, а не би се опитвал да ме засегне, като убие някой друг.

— Кой може да е тогава?

— Сигурно си мислиш, че имам много врагове — ухили се Улфрик. — Истината е, че не мога да се сетя за никой друг. Но какво ще кажеш за себе си? Ти също ще изгубиш, ако този съюз не се осъществи.

Последните думи на сина му смутиха Гай.

— Не съм се замислял за това, но ти си прав. Ще трябва здравата да се разровя из паметта си. За разлика от теб, аз имам безброй врагове.

— Безброй? — замислено го изгледа младият мъж. — Ти? Та твоята честност е пословична?

— Не съм казал, че враговете ми са честни хора — засмя се баща му. — Тъкмо обратното. Само един безчестен човек би търсил тайно отмъщение. Но искам да се вземат допълнителни мерки за охраната на Милисънт. На кого си възложил да я наблюдава?

— С изключение на мама?

— Сигурно се шегуваш, въпреки че майка ти много стриктно изпълнява задълженията си, а тя смята грижите около момичето за част от тях.

— Всички изходи от замъка се наблюдават, татко. Милисънт не може да направи и крачка навън от кулата си, без аз да узная.

Гай кимна.

— Аз бих засилил ограниченията за влизането в Шефърд. Но когато започнат да пристигат гостите за сватбата, придружени със слугите и оръженосците си, смятам, че трябва да я държим по цял ден в женското крило.

— Тя едва ли ще се съгласи — предупреди го Улфрик.

— Може би, но нямаме друг избор.

— В такъв случай, оставям на теб да ѝ го съобщиш, когато му дойде времето.

ГЛАВА 23

Обитателите на замъка започнаха да сядат по дървените пейки в очакване на храната. Дългата маса върху подиума, където се хранеха господарят и свитата му, все още бе празна. Поканените на почетната маса чакаха господарят да заеме челното място, за да седнат, но лорд Гай все още бе потънал в разговор със сина си.

Милисънт забеляза, че лейди Ан на три пъти се запътваше към нея, но слугите все я спираха с някакви въпроси. Надяваше се, че майката на Улфрик няма да започне отново с приказките за сватбата. За щастие, явно не бе съдено на лейди Ан да стигне до нея. Тя за пореден път промени посоката си и отиде да вземе съпруга си, за да започнат обяда. Улфрик за миг остана сам и насочи погледа си към Милисънт.

Преди да отиде при нея, ако въобще имаше подобно намерение, тя сграбчи ръката на сестра си и я помъкна към масата, която бързо бе започнала да се запълва. Трябваше да намерят две места едно до друго, за да не може никой да се настани между тях. Изобщо не се интересуваше дали Улфрик ще си помисли, че го избягва. А това си беше самата истина. Откри една тясна пейка само с две места.

— Какво правиш? — изсъска Джоун, когато Милисънт я бутна да седне.

— Не искам да му дам възможност да разговаря с мен насаме — изсъска в отговори Милисънт.

— Напразни усилия, Мили — въздъхна сестра ѝ. — Ако пожелае да разговаря с теб насаме, той ще намери начин, независимо дали го искаш или не. Освен това би трябвало да седиш до него.

— Защо? — упорито вирна брадичка Милисънт. — За да ми развали апетита ли?

— Преувеличаваш способностите ми, момиче — заяви Улфрик, докато се настаняваше до нея.

Милисънт настръхна и се извърна. Видя, че възрастният рицар, който седеше от другата ѝ страна, се бе преместил по-надолу, за да

освободи място за годеника ѝ. Погледна Улфрик и лицето ѝ придоби кисело изражение.

— Колко мило, че се присъединихте към мен, милорд — изрече през стиснати устни тя.

— Сарказмът никак не ти отива — безизразно отвърна Улфрик.

— Бих искала да се махнеш оттук. Така по-добре ли е?

— Много по-добре. Истината винаги е за предпочитане... дори когато не ти носи никаква изгода.

Милисънт изсумтя презрително, извърна се към сестра си и поведе съвсем обикновен разговор с нея. Дори и да го чуеше, Улфрик едва ли щеше да има за какво да се намеси. Планът ѝ успя. Той не се опита да ги прекъсне.

Би желала мълчанието му да е достатъчно, за да престане да го забелязва. Ала въпреки че се бе притиснала до Джоун, за да избегне всякакъв допир с нежелания си годеник, нито за миг не можеше да забрави, че той е до нея, само на един пръст разстояние.

Присъствието му ѝ действаше смуцаващо и това със сигурност се отрази на апетита ѝ. Хранеше се, но не осъзнаваше какво яде. Пиеше, но вместо с вино, чашата ѝ можеше да бъде пълна с оцет и тя нямаше да забележи. Когато отново чу гласа му, едва не въздъхна от облекчение.

— Обърни ми малко внимание, момиче. Трябва поне да, изглеждаме като годежна двойка.

Тонът му бе определено сърдит. Милисънт започна да разбира, че той я нарича „момиче“, когато е недоволен от нея.

Тя се извърна и повдигна любопитно вежди.

— И как би трябвало да изглежда една такава двойка?

— Може би щастлива?

Девојката едва се сдържа да не избухне в подигравателен смях. Вместо това устните ѝ се изкривиха в кисела усмивка.

— След като повечето от сватбите, подобно на нашата, са предварително уредени между семействата? И какво, ако смея да попитам, ще донесе щастие в подобни съюзи?

Той се замисли за миг.

— Е, може би фактът, че и двамата сме здрави, никој от нас не е гърбав или кривоглед, това са все неща, които биха могли да предизвикат радост.

Представи си го как ще изглежда с кривогледа очи и този път не се сдържа и се засмя. Щастие, как ли пък не! Ще покаже на всички, че няма по-нещастна двойка от тях двамата.

Извъртя очи и го чу как той също избухна в смях. Очевидно усилията ѝ да покаже на всички, че двамата никак не са щастливи се провалиха. Всъщност Милисът се отпусна, а това бе за предпочитане пред напрежението, кое то я бе сковало преди малко.

— Струва ми се, че ще трябва да се отрека от думите си. Ти си много живописна картинка, момичето ми, дори и ако си кривогледа.

Тя се изчерви. Много трудно ѝ бе да приеме комплимент от него, а дори не бе сигурна дали думите бяха комплимент. Ако някой друг ѝ бе казал подобни неща, една ли щеше да им обърне внимание. Но неговите думи попаднаха право в сърцето ѝ и стомахът ѝ се сви на топка.

Протегна се за чашата си и едва не я разля. Господи, нима ръцете ѝ трепереха толкова силно? Течността опари гърлото ѝ, но ѝ помогна, защото сега поне можеше да го погледне, без да се изчервява.

Обаче и това се оказа грешка. Засмяното му лице изглеждаше още по-красиво, а в тъмносините му очи искряха весели пламъчета, които смекчаваха твърдите очертания на устните му. Сега изглеждаше толкова различен и в никакъв случай не приличаше на жесток грубиян. Господи, той наистина бе красив и завладяващ мъж!

Изглежда учудването бе изписано на лицето ѝ, защото неговото внезапно промени израза си — заприлича на този от сутринта, малко преди да я целуне. Милисът затаи дъх, а стомахът ѝ се преобърна. Пулсът ѝ се ускори, а ударите на сърцето ѝ отекваха силно в ушите ѝ.

Слава Богу, той пръв извърна поглед, защото тя не бе в състояние да отмести своя. Улфрик изглеждаше смутен и може би дори засрамен. Видя го как прокара ръка през косата си и побърза да извърне глава.

Милисът се запита дали да не стане и да излезе. Това бе първата ѝ мисъл и щеше да бъде най-умното действие. Просто трябваше да се отдалечи от него, докато възвърне нормалното си състояние. Можеше да измисли някакво извинение, но можеше и изобщо да не си дава труд за това. Не мислеше, че той ще я спре след това, което току-що бе преминало между тях... каквото и да бе то.

Но промени решението си, когато го чу да казва:

— Искам да говоря с теб, след като привърши обядът.

Той навярно щеше да я последва.

— Говори сега — избъбри Милисънт, без да го поглежда. Едва разпозна гласа си, толкова слаб и немощен беше.

— Насаме — настоя Улфрик.

— Не.

— Мили...

Сега вече тя наистина се изплаши — беше съвсем ясно за какво искаше да ѝ говори насаме.

— Не, няма да има повече целувки — побърза да заяви девойката.

— А защо не? — попита той.

Въпросът му толкова я изненада, че тя се извърна отново към него. Той наистина изглеждаше искрено смутен, макар и не повече от самата нея, тъй като тя не можеше да измисли никаква причина или поне такава, която да не засрами и двамата.

— Да не би да смяташ, че една жена трябва да обяснява защо не желае нечий целувки? — попита Милисънт, избягвайки прекия отговор.

— Да, когато го заявява на своя годеник.

— Ние още не сме официално женени.

— Аз нямам намерение да спя с теб — поне засега — така че какво имаш против една обикновена целувка?

Господи, знаеше си, че това ще накара страните ѝ отново да пламнат. И какво можеше да му каже — че целувките му я смущават толкова много и затова не може да ги приема с неговото безгрижие? Обикновена? Нямаше нищо обикновено в целувката му, нито в начина, по който я караше да се чувства.

— Ти обичаш друга — заяви вместо това Милисънт. — Защо ще искаш да ме целуваш?

Улфрик стисна устни. Очевидно никак не му харесваше напомнянето, че не той я бе избрал за своя съпруга, също както и тя не бе избрала него.

— Затова ли ми забраняваш да те целувам? Или защото ти самата обичаш друг? Ще трябва да го забравиш, момиче. Единственият мъж, който ще те целува отсега нататък, ще бъда аз. Така че колкото по-скоро се примириш с това, толкова по-добре. И го направи, преди да си причинила достатъчно неприятности и на двамата ни.

След тези последни думи, Улфрик стана и напусна масата. Напомнянето, че тя обича друг го ядоса. Не, това бе слабо казано. То го накара да побеснее от ярост!

ГЛАВА 24

— На колко още хора ще си го изкараш днес, преди да разбереш какво те тормози?

Улфрик погледна към брат си, а после извърна поглед към редицата от рицари и оръженосци, в които се взираше Реймънд. Мъжете превързваха раните си и оглеждаха контузиите си след тежката тренировка, която Улфрик току-що бе провел с тях.

— Нищо не ме тормози — отрече Улфрик, но прибра меча си в ножницата и поклати глава към оръженосеца, който бе наред да влезе в двубой с него. — Май трябваше да се заема с теб — изръмжа към брат си.

Реймънд прихна.

— Благодаря, че си ме пожалил. Виждам, че дори не си се изпотил. Или тези малки късчета лед по намръщените ти вежди са замръзнали капчици пот?

— Наистина си го търсиш — застрашително пристъпи към него Улфрик.

— А може би на теб ти трябва голяма халба медовина или си търсиш рамо, което... да захапеш.

— Би трябвало да станеш шут в двора на крал Джон, братко. Не се съмнявам, че веднага ще те наемат. Каква е причината за глупавите ти шегички?

— Прекарах много приятна нощ със съпругата си, как да не бъда в добро настроение? Обаче ти, за разлика от мен, си доста по-вкиснат, отколкото когато отивахме да вземем твоята годеница. А аз тогава си мислех, че нищо не е в състояние да те ядоса повече. Какво се е случило от вчера насам?

— По-добре питай какво не се е случило — измърмори Улфрик, докато се отдалечаваше. Но Реймънд побърза да го настигне и го чу.

— Добре, кажи ми какво не се е случило?

Брат му се извърна и го изгледа кръвнишки. Единственият му отговор бе едно недоволно изсумтяване. Младият мъж продължи, влезе

в близката конюшня и спря пред двете клетки. В едната се намираше неговият жребец. Бойният кон на Милисътн заемаше другата. Странно, но именно на него, а не на собствения си кон, Улфрик предложи бучка захар, която извади от кесията, привързана за колана му. А още по-изненадващо бе, че изобщо си бе дал труд да донесе захар.

— Аз бих се страхувал за ръката си — сериозно отбеляза Реймънд.

— Не, той много обича сладко. Щом подуши захарта и става кротък като агне.

— Било е много смело от твоя страна да го установиш — захили се Реймънд и учудено добави: — Предлагаш захар да нейния кон, вместо на своя?

— Моят и без това е достатъчно разглезен — сви рамене Улфрик.

— Да не би да мислиш, че тя не глези достатъчно своя?

Последва ново свиване на рамене.

— Дори и да е така, няма да има възможност да продължава да го глези. Щом започнат да пристигат гостите, няма да напуска замъка.

— Мъдро решение — съгласи се брат му. — Но какво се е случило, че тормозиш оръженосците и рицарите си?

Улфрик въздъхна и прокара ръка през косата си. Явно беше толкова погълнат от безпокойството си, че не забеля за полепналата по пръстите му захар.

— Открих, че ми се иска да убия един човек, когото дори не познавам.

— Съвсем разбираемо е. Аз самият щях да побеснея от гняв, ако някой се опита да нарани моята...

— Не, нямам предвид този, който се опитва да причини зло на Милисътн — прекъсна го Улфрик. — Онзи мръсник ще предпочете хиляда пъти да е мъртъв, когато го заловя. Говоря за онзи мъж, на когото е подарила сърцето си. От начало изобщо не мислех за него. А сега не мога да мисля за нищо друго.

Реймънд бе искрено потресен.

— Откога започна да я харесваш, вместо да я мразиш?

— Кога съм казал, че я харесвам? — сопна се брат му. — Тя е моя годеница, Реймънд. Никак не ми се нрави да си съпернича с някого, когото дори не познавам.

— В такъв случай знаеш как се казва, щом си сигурен, че никога не си го срещал?

— Не, тъкмо името му бих искал да узная — намръщи се Улфрик.

— А какво ти пречи да я попиташ?

— И да я накарам да си помисли, че възнамерявам да го нараня?

— Но нали току-що каза, че точно това искаш? — засмя се Реймънд. — Да го убиеш, това бяха думите ти, доколко то си спомням.

Улфрик махна презрително с ръка.

— Преувеличих малко, не ме гледай с такова съмнение, братко. Не знам как да сложа край на тази нейна привързаност към него, след като нямам представа на какво се основава, а и това не мога да разбера, ако не знам кой е негодникът. — Изведнъж лицето му придоби замислено изражение. — Струва ми, че ти можеш да узнаеш.

Реймънд учудено повдигна вежди.

— Искаш да попитам лейди Милисът кой е мъжът, когото обича?

— Не, не нея. И на теб едва ли ще каже повече отколкото на мен. Но сестра ѝ, Джоун, тя е съвсем различна девойка — мила, нежна и покорна, едва ли е подозрителна натура. Тя сигурно ще знае кой е този мъж и е по-вероятно да каже името му на теб, отколкото на мен.

— А ако не го направи, трябва ли да я накарам да го каже с всички средства? — подсвирна Реймънд.

— Значи продължаваш с глупавите си шеги, когато ти говоря за нещо, толкова важно за мен?

— Господи, ти май наистина си лишен от чувство за хумор, братко. Освен това ми се струва, че вдигаш много шум за нищо. Дори и твоята дама да харесва някой друг, нали ще се омъжи за теб и ще ти бъде вярна до гроб. Или имаш основания да се съмняваш? Мислиш ли, че е способна да ти измени и да те предаде?

— Не, убеден съм, че тя ще спази брачните си клетви, Не това ми е грижата. Позволи ми да те попитам нещо. Как би се почувствал ти, ако се любиш с жена си и знаеш, забележи, знаеш със сигурност, че тя си представя друг на твое място?

Страните на Реймънд почервенияха.

— Още днес ще говоря със сестрата на лейди Милисът.

ГЛАВА 25

Милисът бе поразена от клюките, които жените си разменяха. От доста години не бе принуждавана да седи и слуша подобни празни приказки. Днес също нямаше намерение да прекарва времето си в подобни безсмислени занимания, но веднага след обяда лейди Ан поведе двете с Джоун към помещението до голямата зала, за да поработят над огромния гоблен, който тя искаше да завърши преди сватбата.

Гобленът бе опънат на голяма дървена рамка и близо десетина жени шиеха едновременно, толкова широко бе платното. Милисът остана, но само защото домакинята на Шефърд надзираваше работата, а не ѝ се искаше да спори с тази решителна дама.

Въпреки това девойката само се преструваше, че шие, тъй като гобленът бе действително много красив или по-скоро щеше да бъде, когато бъдеше завършен. Представляваше един благороден рицар, възседнал кон, и заобиколен от свитата си. Зад него се простираше живописен хълм, осеян с разцъфнали летни цветя. Рицарят бе вперил поглед в приближаваща се армия. Върху ловната ръкавица на китката му бе кацнал ловен сокол и мъжът се усмихваше. Не изглеждаше никак загрижен от надвисналата опасност. Дали изобразяваше сър Гай? Или може би Улфрик? Без значение, щеше да бъде жалко да съсипе красивата вещ с нескопосаното си шиене.

Жените си говореха за раждания, като с най-големи подробности описваха мъките на родилките, споделяха интимни подробности от брачния си живот, хвалеха се с големината на мечовете на любовниците си. Джоун ѝ прошепна какви мечове имаха предвид и лицето на Милисът пламна от смущение.

Ала жените скоро се отказаха от безобидните си закачки, разбрали, че Милисът не е като обикновените бъдещи младоженки. Вместо свенливо свеждане на очи и непрестанни изчервявания, те получиха само едно изчервяване, но за сметка на това няколко свирепи погледа и недоволни изсумтявания.

Докато седеше сред бърбивите жени, девойката усети, че нечии очи я наблюдават внимателно. Беше мимолетно и странно чувство и тя бързо го прогони, а и жените наоколо вдигаха доста шум със смеховете и бърборенето си и от влякоха вниманието ѝ.

А и не вярваше някой де се е взирал точно в нея. Та тя бе само една от многото жени. Или поне така си въобразяваше... Никак не ѝ се искаше да повярва, че я пазеха толкова зорко, та бяха възложили на стражата да я следи неотлъчно. За Милисънт подобно нещо би било непоносимо. Във всеки случай тя възнамеряваше много бързо да се отърве от любопитните очи на присъстващите, и то веднага щом лейди Ан напусне стаята.

Имаше възможност да се измъкне, защото и сестра ѝ не бе наоколо. Джоун бе отишла да вземе гранче необикновено светлосини конци, което бе скътала от съкровищата на баща им, донесени от Светите земи. Искаше точно с този конец да избродира очите на рицаря. Малък подарък от нея, след като гобленът нямаше да краси стените на Дънбър Касъл. Милисънт използва отсъствието ѝ, за да се измъкне незабелязано от стаята.

Ала изглежда не бе толкова бърза, както ѝ се искаше. Едва бе изменила половината път надолу по стълбите, които водеха към вътрешния двор, когато пред нея се изпречи братът на Улфрик. Сутринта, когато тръгна да види как е Стомпер, я бяха уведомили, че не бива да напуска замъка без придружители, дори и да отива само до конюшната. Затова Милисънт бе решила, че следващия път, когато се опита да излезе от замъка, ще се представи за Джоун.

Така че вместо да удостои Реймънд с едно безразлично кимване, както би направила тя, Милисънт го възнагради с мила усмивка. В крайна сметка доста дълго се бе упражнявала да подражава на светските маниери на сестра си. Надяваше се, че ще я вземе за Джоун и няма да се опита да я спре. Но за нейна изненада, стана точно обратното.

— Лейди Джоун, може ли да разменя няколко думи с вас? Нали сте лейди Джоун?

На върха на езика ѝ беше да му каже истината с надежда, че това ще го накара да я остави на мира. Обаче изражението на лицето му събуди любопитството ѝ.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита младото момиче, като по този начин избягваше да отговори пряко на въпроса му. Нямахше да я измъчва съвестта, че го е излъгала — остави го сам да си направи заключението, което той не закъсня да стори.

— Да, милейди, надявам се, че ще можете. Случайно подочух, че лейди Милисънт храни топли чувства към друг мъж. Моят брат не е от хората, които биха споделяли с друг това, което му принадлежи, макар и да става дума само за невинна девическа привързаност.

Милисънт мигом си припомни избухването на Улфрик по време на обяда. Тогава тя си помисли, че се дължи на напомнянето за любовта му към друга жена, въпреки принудата да се ожени за нея. Това бе първата ѝ мисъл, но след това се запита — след предупреждението му да „го“ забрави — дали Улфрик не ревнуваше. Въпреки че Милисънт не разбираше защо, след като съвсем ясно ѝ бе показал, че не я харесва.

Ала сега бе Джоун, която не знаеше нищо за случилото се, и затова Милисънт се насили да попита с невинно изражение на лицето:

— Какво искате да кажете?

— Мисълта, че друг мъж се домогва до благосклонността на неговата жена, го вбесява.

А може би го вбесява мисълта, че *неговата* жена въздиша по друг? Но какво да каже една съпруга, чийто мъж предпочита да се ожени за друга?

Милисънт не бе влюбена в Роланд. Навярно би могла да го обикне, ако имаше време, но в момента го чувстваше само като много близък приятел. Но за Улфрик не можеше да се каже същото, защото направо ѝ бе заявил, че обича друга жена.

Сърцето ѝ се сви от мъка — не можеше да сподели тези неща с Реймънд. Това щеше да доведе до неминуем спор, защото той щеше да се опита да защити брат си. А лейди Джоун не спореше с мъже.

— Аз пък си мислех, че един мъж би злорадствал и тайно би се наслаждавал, че притежава жената, която харесва друг — рече вместо това Милисънт.

— Някои мъже може би — усмихна се Реймънд.

— Но не и вашият брат? — повдигна вежди Милисънт. — Да не би да искате да кажете, че е ревнив по природа?

— Не, казвам само, че това би го разгневilo.

На езика ѝ бе да отвърне с едно нехайно: „И какво от това?“, но подобен отговор не би излязъл от устата на Джоун.

— Чувствата са странно нещо и понякога хората не могат да ги контролират — въздъхна девойката. — Един мъж едва ли може да бъде обвиняван, че се е влюбил в жена, която никога не може да бъде негова. Също както и една жена не може да бъде осъждана, че изпитва чувства към друг, особено когато не се стреми преднамерено към този мъж.

Усмивката ѝ стана още по-лъчезарна. Господи, точно това би казала Джоун. Отдавна не се бе представяла за сестра си, ала изглежда не бе загубила умението си да го прави.

— Улф не е виновен, милейди — увери я Реймънд. — Щеше да бъде много по-добре, ако не знаеше нищо, но вашата сестра съвсем ясно му е заявила за чувствата си към някакъв друг мъж.

— И това го е раздразнило?

— Лично аз се съмнявам, че това ще го подразни. Той е убеден, че след време всички чувства на жена му ще бъдат изцяло насочени към него.

Милисътнт едва се сдържа да не изсумти презрително. Без съмнение е убеден, самонадеяният глупак! Освен това вече ѝ омръзваше да се представя за сестра си. Любопитството ѝ бе задоволено, като се изключи само едно нещо.

— Има ли някаква причина за този разговор, сър Реймънд? — любезно попита тя.

Той се изчерви и тя мигом осъзна грешката си. Въпросът бе твърде пряк за лейди Джоун. Сестра ѝ никога не би поставила някого в неудобно положение, докато Милисътнт, която бе известна с безцеремонното си държание и хаплив език, бе предизвикала доста обърквания.

— Надявах се да мога да уверя брат си, че няма за какво да се притеснява. Всъщност, надявах се, че ще ми кажете името на този мъж, за да поговоря с него и да се опитам да разбера дали отвърща на чувствата на лейди Милисътнт. Ще бъде чудесен подарък за брат ми в навечерието на сватбата му, ако мога да го уверя, че няма никакъв съперник за сърцето на съпругата си.

— Наистина би било — процеди през стиснати устни Милисътнт, — но въпреки това не мога да ви помогна да му поднесете този дар.

Ще трябва да говорите лично със сестра ми, сър Реймънд. Тя никога не ми е доверявала името на мъжа, за когото говорите.

Нямаше как да не излъже. Изобщо не искаше да забърква Роланд в тази история, след като дори не му бе казала, че иска да се омъжи за него.

— Нима никога не го е споменавала? — усъмни се Реймънд. — Вие със сестра си сте близначки, а това предполага, много по-голяма близост, отколкото между други родственици. Мислех, че си имате пълно доверие една на друга.

Милисът не можа да се сдържи и се засмя.

— Разбира се, че си имаме, но има съвсем лични неща, които сестра ми не споделя с никого, дори и с мен. Аз знам за... привързаността ѝ към този мъж, но тя никога не го е назовавала по име пред мен, поне не с истинското му име. Когато говори за него, го нарича Нежния гигант.

— В такъв случай наистина ще трябва да поговоря със сестра ви — въздъхна Реймънд.

— Желая ви късмет, сър Реймънд — усмихна се Милисът. — След като тя не е споменала името му пред мен, едва ли ще го каже на вас. Ала нищо не ви пречи да опитате.

ГЛАВА 26

В крайна сметка Милисът не успя да излезе от замъка. Понеже бяха близначки, за хората бе много трудно да различават двете сестри и затова на стражите пред вратата им бе наредено да не пускат навън никоя от тях.

Проклети предпазни мерки! За нейна беда Улфрик бе помислил за всичко. Но тогава какво правеше тук, в Шефърд Касъл, след като пак бе в опасност? Ако трябваше да я придружава въоръжен ескорт всеки път, когато пожелае да отиде някъде, можеше да си остане в Дънбър. Нали причината да я доведе тук бе, че Улфрик вярваше ми хората си, понеже сред тях нямаше наемници.

Толкова бе ядосана, че едва не тръгна да го търси, но си припомни как се бяха разделили малко по-рано. Точно сега Улфрик бе побеснял от гняв, така че бе по-разумно да за пази хапливите си забележки, когато го види за вечеря. Ето защо прекара остатъка от следобеда, изкарвайки яда си на горкия гоблен, като този път наистина си служеше с иглата.

За късмет на гоблена, сестра ѝ работеше точно до нея и спокойно разшиваше ужасните бодове, без да каже каквото и да било. Милисът почти не я забелязваше, потънала в нерадостните си мисли.

Би искала да разбере кой се опитваше да я убие. Ала поради засилената охрана, нямаше изгледи да узнае. Едва ли някой би бил толкова луд, за да рискува да я нападне отново, след като нямаше никаква надежда да успее. На вярно щеше да предпочете да изчака сгоден случай, когато тя сама ще му падне в ръцете.

Милисът не се смяташе за неуязвима, нито за способна да се справи сама във всяка ситуация... но бе готова за предизвикателствата на повечето от тях. Нейните любимци щяха да я защитят добре, макар да не изглеждаха толкова застрашително като четиримата едри пазачи, които следяха всяка нейна крачка.

Бе решена да държи животните при себе си — или поне Гроулс и Риска. На пръв поглед Гроулс изглеждаше много кротък, въпреки че бе

вълк. Ала независимо от това спокойно можеше да разкъса трима мъже, и то само докато мигнеш два пъти, а Риска можеше да изплаши поне десетина. Двете животни съвсем спокойно можеха да осигурят безопасността ѝ и извън замъка, но тя нямаше право да излиза вън от непристъпно високите крепостни стени на Шефърд Касъл.

Наистина извън пределите на имението се нуждаеше от въоръжен ескорт, още повече, че не познаваше добре околността. В крайна сметка не беше глупачка. Но едва ли някой щеше да се опита да я улучи със стрела зад стените на Шефърд Касъл, защото нямаше да има възможност да избяга. Нито пък някой би се осмелил да я отвлече от замъка, поради засилената охрана на портите.

Смяташе да изтъкне всичко това пред Улфрик, ако той се присъедини към нея за вечеря. Бе взела животните със себе си — Гроулс си почиваше под масата в краката ѝ, а Риска бе кацнал на рамото ѝ. Милисънт бе готова за разговора, но годеникът ѝ не се появи.

Започнаха да се хранят, а от Улфрик все още нямаше и следа. Вечерята почти привършваше, но него го нямаше. Милисънт вече бе не само раздражена, а побесняла от гняв. Та нали тъкмо той настояваше двамата да прекарват повече време заедно. А през целия ден почти не го бе виждала.

Тъкмо се канеше да напусне подиума — където според обичая слугите подреждаха дългата маса за господарите на имението, — когато го видя да влиза в залата. Спря се на входа и огледа обширното помещение. Тъмносините му очи се насочиха към нея, после се извърнаха. Изражението на лицето му не се промени. Той поднесе към устата си бутчето от яребица, който държеше в ръка, след което отхапа голям къс от сочното месо. С вечерята бяха поднесли и печени яребици, освен обичайните блюда от риба и еленско месо.

Значи той бе отишъл в кухнята, вместо да седне при нея и да вечеря на спокойствие. За разлика от Дънбър, където кухните още преди много години бяха преместени в по-ниското крило на замъка, кухните в Шефърд се намираха във вътрешния двор. По този начин димът не влизаше в голямата зала, но докато стигне до масата, храната изстиваше, особено през зимните месеци.

Всеки можеше много лесно да проникне в кухните, без да влиза в голямата зала — поне не е било никак трудно за Улфрик — той

можеше да се движи свободно из замъка. Ако искаше да я избягва, не бе нужно да гладува.

Искаше ѝ се и тя да има подобна възможност. Но нима по време на обяда не ѝ бе доказал, че тя няма никакъв избор? Това накара гнева и да кипне още повече.

Не го изчака да дойде при нея — всъщност той явно нямаше никакво намерение да го прави, защото след като няколко мига се взираха втренчено един в друг, той продължаваше да стои на мястото си с безразлична физиономия. Нито пък я бе грижа в какво настроение бе, след като нейното бе отвратително.

Милисът приближи към годеника си.

— Бих искала да ти кажа нещо... Насаме.

Черните вежди на Улфрик се повдигнаха нагоре и това не я изненада. Милисът бе забравила, че по-рано през деня той се бе обърнал към нея със същата молба, но тя му бе отказала.

Девојката се досети за мислите му и побърза да поясни:

— Не, не искам да се целуваме.

— Тогава по-добре ми кажи тук всичко, каквото имаш да казваш. Ако отново остана насаме с теб, момиче, със сигурност ще те целуна.

Не разбра защо думите му я накараха да се изчерви, а стомахът ѝ се сви. В гласа му нямаше чувствени нотки, съвсем не. Тонът му бе по-скоро сърдит, а лицето му — намръщено.

Странно, но не раздражението му обузда нейния гняв, а по-скоро странното примамяване, което накара коленете ѝ да затреперят. Затова, когато заговори, тонът ѝ не бе толкова остър и заядлив, колкото бе възнамерявала:

— Бих искала да обсъдим моето затворничество тук.

— Ти не си затворничка — изсумтя Улфрик.

— Да, но изглежда съм, след като не мога да отида дори до конюшната, за да се погрижа за коня си, без онези четири чудовища да ме съпровождат.

— Чудовища?

— Пазачите, на които си заповядал да ме следват на всякъде.

Той я изгледа безучастно за миг, после устните му се извиха в усмивка.

— Не, не е по моя заповед. Аз съм взел някои предохранителни мерки, но за личната си охрана трябва да благодариш на баща ми.

Нима още не си разбрала, че сега се намираш както под моя, така и под негова закрила?

Милисът преглътна хапливия си отговор.

— Това е непоносимо — рече вместо това.

— И ще стане още по-лошо.

— Не мога да си представя нещо по-лошо, а освен това въобще не е необходимо. Погледни ги.

Тя кимна към Гроулс, който я бе последвал и сега бе вперил любопитен поглед в Улфрик. После взе Риска от рамото си, сложи я върху китката си, облечена в ловна ръкавица, стисна я за крака и вдигна високо ръката си. Птицата не се опита да полети, но разпери широко крилете си. Милисът трябваше да наклони глава, за да ги избегне.

— Тези двамата са единствената защита, от която се нуждаем, докато се намирам зад крепостните стени на Шефърд. Говори с баща си и му обясни.

Може би не биваше да го изрича с толкова заповеднически тон.

Улфрик отново повдигна вежди, въпреки че този път не толкова високо. Но устните му бяха стиснати — явен знак, че тонът ѝ никак не му бе харесал.

— Баща ми е там — кимна той към огнището. — Имаш език и можеш да го използваш, при това доста... красноречиво.

Извърна се и понечи да се отдалечи. Милисът го хвана за ръката.

— Той ще послуша теб, а не мен.

— Аз също ще те послушам, момиче, когато се научиш да отправяш молбите си по... по-женствен начин.

— Нима очакваш да те моля? — ужасено възкликна Милисът.

— Това би било интересно, но...

— По-скоро ще си отрежа езика!

— ...не е необходимо — довърши той и се засмя. — Само предложих да използваш по-любезен тон. Ала изглежда това е нещо съвсем непознато за теб, защото явно не разбра какво имах предвид.

Милисът стисна устни, изгледа го свирепо, засегната от обидата, която току-що ѝ нанесе по своя обичаен заобиколен начин, и се отдалечи от него. Да му говори любезно? Когато изобщо не можеше да размени и две думи с него, без да усети, че се вбесява? Той я

предизвикваше постоянно и тя започваше да подозира, че го прави нарочно. А всички ѝ разправяха, че двамата щели да имат спокоен и мирен брачен живот? Ха! Това няма да го бъде! Никога!

ГЛАВА 27

Измина една седмица без да се случи нищо. Денят на сватбата приближаваше прекалено бързо — факт, който все повече разстройваше душевния покой на Милисънт. През изминалите дни успя да се въздържи от нова препирня с Улфрик, но само защото двамата почти не си говореха. Дори когато седяха един до друг по време на хранене, той не настояваше тя да се преструва пред останалите, че се радва на компанията му.

Мълчанието му ѝ действаше на нервите, може би защото усещаше някакво напрежение и скованост в поведението му, които не можеше да си обясни. Не разбираше дали се дължи на спотаен гняв, но това я правеше несигурна и я караше постоянно да бъде нащрек и да очаква нещо — незнайно какво.

През седмицата лейди Ан организира различни забавления за дамите. Едно от тях бе малка сбирка в салона на горния етаж по случай свършването на гоблена, на която бяха поднесени сладки и вино. Гобленът бе закачен на стената над огнището в голямата зала. Със светлосините си очи, които Джоун бе избродирала, сега рицарят приличаше много повече на сър Гай, отколкото на сина му, за което Милисънт ѝ бе особено благодарна. Но въпреки това приликата между двамата бе поразителна и девойката се улавяше, че доста често обръща взор към гоблена.

По време на вечерите в голямата зала свиреха пътуващи музиканти, имаше много танци и веселие и дори Милисънт се отдаде на забавленията, които за малко я накараха да забрави, че би предпочела да се намира навсякъде другаде, а не зад стените на Шефърд Касъл.

Майката на Улфрик бе решила, че годеницата на сина ѝ трябва постоянно да бъде до нея, за да се научи как да води домакинството на такова голямо имение. Девойката нямаше смелост да заяви на бъдещата си свекърва, че задълженията на една домакиня ѝ бяха съвсем чужди и непознати. Вместо това успя с престорена смиреност

да остави благородната дама в блажено неведение относно нейното невежество.

Непрекъснато се учудваше на безкрайната енергичност на тази жена. Лейди Ан почти не си почиваше — прислугата и нейните дами постоянно идваха при нея с различни въпроси, да им възложи нова работа или да споделят проблемите си. Тя изслушваше всички най-търпеливо и никога не изглеждаше уморена или сърдита. Тъкмо обратното, сякаш се радваше, че е толкова необходима и важна за живота в замъка.

Да бъде в компанията на лейди Ан беше приятно, с изключение на това, че тя почти не излизаше от замъка. Само веднъж отиде в кухнята — обикновено готвачите идваха при нея в голямата зала, за да се посъветват относно менюто за деня. А когато трябваше да се свърши някоя работа навън, лейди Ан обикновено я възлагаше на някоя от дамите си.

Майката на Улфрик си призна, че никак не обича студа и затова избягва да излиза през зимата. Милисът бе пълна нейна противоположност — тя жадуваше за свобода, чист въздух и копнееше да бъде сред природата.

Липсваше ѝ слънчевата светлина, макар че през зимата слънцето грееше много по-оскъдно; затова се примиряваше с необходимостта от ескорт и поне веднъж на ден излизаше навън. Но бурята, която се изви в края на седмицата, сложи край на тези приятни разходки. Студът не ѝ пречеше, но снегът ѝ действаше потискащо, тъй като не можеше да излезе сред природата и да се наслаждава на девствената красота на пейзажа. А само час след като снегът навалеше във вътрешния двор, се стопяваше и се превръщаше в грозна сиво-кафява киша.

Да, Милисът наистина се радваше на компанията на лейди Ан и нямаше нищо против да я придружава навсякъде. Имаше само един неловък момент, когато майката на Улфрик предложи да преместят по-рано датата на сватбата.

Двете бяха сами в господарските покои и лейди Ан преглеждаше запасите си от вносни подправки — толкова скъпоценни, че тя ги държеше заключени в дървените ковчезета на съпруга си. Преди това бяха посетили кухнята и лейди Ан бе предложила да използва част от тях за сватбеното угощение и тъкмо тогава за пръв път спомена, че иска да ускори церемонията.

Милисътн отчаяно се опита да измисли някаква причина, която да противопостави на това предложение, понеже не смееше да посочи истинската. За щастие имаше доста време за размисъл, защото вниманието на лейди Ан бе отвлечено от една от готвачките и тя не повдигна повече този въпрос, докато не се качиха в господарските стаи. Срокът от един месец, който баща ѝ бе дал, за да „опознае“ Улфрик, очевидно не бе достатъчно извинение пред настоящата дама. Лейди Ан го бе изтъквала и преди, но и сега не пропусна да отбележи, че не е съгласна с доводите на Милисътн.

— Трябва да се съгласиш, че една седмица по-рано едва ли ще има някакво значение — рече тя. — След като съюзът ви бъде официално скрепен, ти повече няма да си в опасност.

— Ние само предполагахме, че сватбата ми с Улфрик е причината за покушенията срещу мен — побърза да възрази Милисътн. — Истината може да е съвсем друга.

— Съмнявам се...

— Но е възможно. Нищо чудно да е някой луд, въобразил си, че съм му сторила нещо и това да няма нищо общо с враговете на Шефърд.

Ан се намръщи, обмисляйки думите ѝ.

— Но нали си била нападната от група мъже? Това едва ли подкрепя думите ти, че всичко е дело на някакъв озлобен луд.

— Да, но всички нападения бяха различни, лейди Ан. Според мен първото няма нищо общо с останалите.

— Защо смяташ така?

— Защото първите нападатели по-скоро искаха да ме отвлекат, може би за откуп. Докато в другите два случая искаха да ме убият. Освен това, не забравяйте, че мъжът, който ме нападна в манастира, е мъртъв. Може би повече не ме грози опасност, освен от онези мъже, които са се надявали да получат пари от баща ми. А и те сигурно са се отказали, след като първия път се провалиха.

Самата Милисътн искаше да повярва в това, макар да ѝ бе ясно, че мъжът, който бе убит, работеше за някой друг. Разбира се, Ан нямаше защо да го знае и тя побърза да даде друга насока на мислите ѝ.

— А и след като една седмица по-рано няма кой знае какво значение, то и една седмица по-късно няма да промени нещата. А нали

в поканите е посочен денят на сватбата? Ами ако кралят реши да присъства на церемонията? Няма ли да се разгневи, ако пристигне и открие, че е закъснял за венчавката?

Последните думи накараха лейди Ан да се замисли. Малцина биха си позволили да предизвикат гнева на краля си, особено на крал Джон, който бе известен с избухливия си нрав. Въпреки че никой не очакваше той да присъства на сватбата, тъй като в момента планираше поредната си кампания във Франция, не можеха да бъдат напълно сигурни, че няма да дойде. Бяха му изпратили покана, защото щеше да бъде явна обида, ако не бяха го сторили. Обаче имаше и много други гости, на които също щяха да причинят доста неудобства при промяна в датата на сватбата.

Тъкмо този довод накара лейди Ан да се примири.

— Добре, в такъв случай ще трябва да сме съвсем сигурни, че сме се погрижили за безопасността ти, а това налага никога да не оставаш сама.

Милисът си помисли, че това вече бе факт, защото майката на Улфрик се стараяше постоянно да я държи край себе си. Но колкото и да бе странно, компанията ѝ не бе неприятна за девойката. Когато го спомена пред сестра си, Джоун намери много лесно обяснение.

— Тя е майка, която е отгледала много дъщери. А на нас двете ни липсва майчината грижа и ласка, макар че може би досега не сме го осъзнавали. Затова нямаш нищо против тя да се отнася към теб като към своя дъщеря. Сърцето ми се топи, когато съм с нея и тя ме мисли за теб. Не се съмнявам, че чувстваш същото.

Милисът не оспори твърдението ѝ. Трябваше да признае, че с удоволствие би приела лейди Ан за своя свекърва, стига в сметката да не влизаше и жестокият ѝ и груб син.

ГЛАВА 28

Навън бушуваше зимна буря. Леденият вятър нахлуваше при всяко отваряне на вратите и проникваше през тесните процепи на всяка кула. Въпреки дебелите каменни стени и запалените огнища, вътре в замъка бе студено и неуютно. Когато излизаха навън, обитателите му се увиваха в дебели вълнени наметки, а след като се връщаха, изпиваха повече медовина от обикновено, за да загреят премръзналите си тела. Край огнището в голямата зала бе шумно и многолюдно.

Тази вечер лейди Ан изпрати Милисът, за да ѝ донесе допълнителна наметка, понеже бе още твърде рано да се оттегли за през нощта и да потърси топлината на леглото. Един стар датчанин забавляваше присъстващите с интересни истории от родината си и независимо от студа, лейди Ан се наслаждаваше на вечерта.

Милисът за малко да предложи на домакинята да си обуе гамаши под полите на роклята, както бе сторила самата тя, но реши, че това навярно ще ужаси благопристойната дама. Макар че бе облечена дебело, девойката почти тичаше нагоре по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж.

Беше оставила Риска да се топли с Джоун близо до огнището, защото птицата трепереше през цялата вечер. Но Гроулс я следваше по петите, незасегнат от студа — дебелият сива козина го предпазваше през зимните месеци.

Стълбата тънеше в полумрак, тъй като факлата на горната площадка на извитата стълба бе изгаснала — навярно от студеното течение. Задъханата девойка се сблъска с мъжа, който изникна сякаш изневиделица.

Чу го как измърмори някакво проклетие и Гроулс изръмжа. Преди да се извини, Милисът се извърна, за да успокои питомния си вълк. Ала разпозна кой бе мъжът и преглътна извинението си.

Вълкът се успокои, навярно бе познал мъжа по миризмата и бе решил, че не представлява опасност. Искаше ѝ се и тя да бе толкова

уверена в последното.

Ала почувства тъкмо обратното, когато две силни ръце я хванаха за раменете и тя чу Улфрик да казва:

— Смя ли да се надявам, че си ме последвала поради причина, която много би ми допаднала?

Коридорът зад него бе добре осветен и той без съмнение я бе познал. Въпросът, който я смути, бе как бе разбрал, че е тя, а не Джоун, след като тази вечер двете бяха облечени в еднакви дрехи. Дръзкият му въпрос можеше да бъде отправен единствено към нея.

— Отивам да изпълня една поръчка на майка ти — от върна Милисът. — Можеш да бъдеш сигурен, че ако те бях видяла да идваш тук...

— Ако заявиш, че си щяла да побегнеш в обратната посока, може и да те напердаша — прекъсна я Улфрик.

Милисът се наежи. Наистина се канеше да каже нещо подобно.

— Защо ли това никак не ме изненадва? — процеди през зъби тя.

Улфрик високо въздъхна.

— Само се пошегувах, момиче.

— Нима?

Но всъщност не искаше той да ѝ отговаря. Единственото ѝ желание бе да продължи по пътя си, което и се опита да направи. Но ръцете му продължаваха да стискат раменете ѝ, въпреки че той ѝ позволи да изкачи последното стъпало, като почти я издърпа нагоре.

— По тона ти разбирам, че се съмняваш в мен. Нима някога съм ти дал основание да си помислиш, че мога да те ударя? И не смей да споменаваши онзи път, когато те взех за дръзко селянче. Но дори и тогава се въздържах, понеже реших, че момчето е твърде глупаво и не може да отговаря за постъпките си.

Нямаше нужда да изтъква този случай. В паметта ѝ още бе жив споменът за болката и ужаса, които бе преживяла като дете.

— След като можеш да биеш животно, Улфрик, сигурно си способен да удариш и жена — обвинително изрече Милисът и побърза да му припомни: — Ти беше вдигнал юмука си срещу Стомпер и щеше да го цапардосаш, ако не ти бях попречила.

Устните му се извиха в усмивка.

— Нима се сравняваш с едно животно?

— Не, по-скоро сравнявам твоите инстинкти с тези на животните.

Усмивката му мигом се стопи. Ръцете му се стегнаха върху раменете ѝ. Очевидно отговорът ѝ никак не му хареса. Искаше ѝ се да бе премълчала. Трябваше да се научи да се сдържа в негово присъствие. Вместо това му предоставяше възможност да я държи на тези стъпала и да я подтиква да спори, докато тя предпочиташе да стои по-далеч от него.

За да поправи грешката си, реши да отвлече вниманието му, задавайки му един обикновен въпрос, на който той лесно можеше да отговори. Надяваше се, че това ще сложи край на разговора им.

— Откъде разбра, че съм аз, а не сестра ми? Можех да изпратя Гроулс с нея. Всъщност в момента Риска е на рамото ѝ. Така че след като сме си поделили моите любимци, как ме позна? Или само предположи?

— Освен уханието ти, което не може да се сбърка, ти имаш навика да стискаш устни, сякаш си постоянно недоволна и раздразнена от нещо. И според скромния ми опит в момента е точно така.

— А задаваш ли си въпроса защо е така? — заядливо попита тя.

— Да не си мислиш, че се наслаждавам на споровете с теб, момиче? Повярвай ми, съвсем не е така. Но можеш ли да кажеш същото и за себе си?

Усилията ѝ да сложи край на разговора май не се увенчаха с особен успех.

— Има много лесен начин да избегнем постоянните спорове помежду ни — усмихна се сковано Милисът. — И тъкмо до него смятам да прибягна, като ти пожелаая приятна вечер.

Отново понечи да се промуши покрай него, но той не я пусна.

— Не бързай толкова. Ти ме обвини, че притежавам инстинктите на животно. И за да не те разочаровам, може би трябва да ти покажа някои от тях.

В този миг Милисът осъзна, че двамата бяха съвсем сами на върха на стълбите. Сърцето ѝ замря в гърдите. Без повече приказки, Улфрик я притегли към себе си и устните му се впиха в нейните.

Това бе целувка, пълна със страст, неувереност и... нежност — доста странна комбинация, която не толкова плашеше, колкото интригуваше и възбуждаше. Тялото ѝ бе притиснато до неговото и

близостта му събуди в гърдите ѝ вихрушка от чувства. Силните му топли ръце я обгръщаха и я караха да тръгне в прегръдките му.

Господи, това, което я караше да изпитва, не можеше да се сравни с нищо, преживяно досега и бе невъзможно да му устои. Усещането бе прекрасно, извираше дълбоко от нея, завладяваше цялото ѝ същество и сякаш всеки миг щеше да избликне навън. Без дори да го осъзнава, ръцете ѝ обвиха врата му.

Той явно реши, че това е знак на пълно отдаване, ръце те му я вдигнаха във въздуха и той я понесе нанякъде. Действията му бързо я отрезвиха и в гърдите ѝ се надигна паника.

— Защо ме носиш? — смаяно попита тя.

— Така е по-бързо.

— По-бързо за какво?

— Да стигнем там, накъдето сме се запътили.

— И къде е това? Не, няма значение. Само ме пусни долу!

— Да, ще го направя.

Наистина го стори, но не я пусна да стъпи на краката си. Леглото, върху което я положи, бе меко и тя цялата потъна дълбоко в пухения дюшек, когато тялото му покри нейното. Милисът осъзна, че не може да се измъкне из под тежестта му и паниката ѝ се усили. Ала не след дълго тя бе пометена от чувствената вълна, която я заля, когато Улфрик започна да я целува.

Тя престана да се противи, но не защото тялото му я притискаше, а заради вълнуващото усещане, което я караше да изпитва. Това бе същият невероятен трепет, обхванал я, когато той я привлече към себе си и тя обви ръце около врата му, пожелала да се притисне още по-плътно към него. Той я караше да отвърща на целувките му, да ги желае...

Както и при първата им целувка, така и сега, мислите излетяха от главата ѝ и останаха единствено чувствата, пробудени от това вълшебно, ново усещане. А колко много бяха чувствата, които пораждаше у нея! Тялото му се движеше леко отгоре ѝ, което я накара да стене и да се извива под твърдите му устни, а после ръцете му започнаха да я гаят страстно.

Не усети кога повдигна полите ѝ, не разбираше какво прави той, докато горещата му ръка не плъзна по голия ѝ корем. После леко се придвижи по-надолу, докато...

Възпламеняването, което предизвика допирът на пръсти те му до слабините ѝ, бе най-невероятното и разтърсващо нещо, което някога бе изпитвала. Имаше смътното чувство, че той не бива да прави това, но отдадена на вълнуващото преживяване, тя прогони неканената мисъл. Ръката му продължи да я гали. Тялото ѝ се разтърсваше от удоволствие, докато пръстите му се движеха с нежна ласка, едновременно се отпускахе и напрягаше, беше толкова прекрасно и влудяващо. После изведнъж напрежението взе връх, набъбна, изпълвайки цялото ѝ същество, докато накрая избухна в разтърсващи тласъци...

В стаята прозвуча кашлица. Тъй като никой от двамата не реагира, след малко се повтори, този път по-силно.

Улфрик изруга цветисто и се отдръпна от нея. Ала на Милисънт ѝ бяха потребни още няколко мига, за да осъзнае, че в стаята има още някой. Отвори очи и видя сър Гай де Торп, застанал на вратата на собствената си стая — тъкмо там я бе отнесъл Улфрик — и нехайно разглеждащ ноктите на ръцете си.

Тя усети как лицето ѝ пламва. Никога досега не се бе чувствала толкова унижена. Не можеше да остане нито миг повече в тази стая, нито да понесе изгарящия я срам. Тя скочи от леглото и хукна към вратата, без да каже нито дума или дори да погледне към бащата на Улфрик.

Срамът ѝ ни най-малко не намаля, когато се върна в голямата зала и заяви на лейди Ан, че синът ѝ е попречил да изпълни поръчката ѝ. Напротив, усили се още повече при мисълта какво бе сторила и какво ли си мислеше сега за нея лорд Гай де Торп. Нямаше никакво извинение за поведението ѝ. Тя не се бе съпротивлявала особено настойчиво на ласките на Улфрик. Тъкмо обратното. Дори бе отвърщала на целувките му и му бе позволила да прави с нея каквото си иска. А което бе още по-лошо, беше се наслаждавала на всеки миг от преживяното.

ГЛАВА 29

— Избра много неподходящ момент, за да се появиш, татко — неловко измърмори Улфрик, веднага след като бързите стъпки на Милисът заглъхнаха надолу по коридора.

— По-скоро появата ми бе непредвидена, но не забравяй, че има още цяла седмица, преди да получиш благословията на църквата да се заемеш с това, което правеше преди малко.

— Спести ми нравоученията, в които самият ти не вярваш — изсумтя Улфрик.

— Добре, без нравоучения — засмя се баща му. — Все пак извади късмет, че именно аз отворих вратата, а не майка ти или някой друг. Знаеш, че в такъв случай щеше да чуеш нещо повече от нравоучение. И защо, по дяволите, си довел момичето в моята стая?

Сега вече Улфрик се изчерви. Всъщност изобщо не го бе грижа в кое легло ще отведе Милисът, стига да е по-наблизо. Именно този факт го смути още повече. Кога друг път е бил толкова неразумен и непредпазлив? Доколкото си спомняше, никога.

Тя го караше да се самозабравя, независимо дали от гняв, или от страст. Да пренебрегва всичко — мястото, времето, последствията. Какво толкова имаше у това момиче, че го подлудяваше така и го караше да губи здравия си разум? Но дори и да го проумееше, това нямаше да промени неговото поведение — винаги се държеше необмислено и непредвидимо в нейно присъствие. Както нямаше да промени и факта, че само да я зърнеше за миг, дори и в препълнена стая, щеше мигом да я пожелае. А тъкмо това му бе особено трудно да приеме.

Още една седмица до сватбата? В момента му се изглеждаше като цяла вечност.

— Да, постъпих необмислено, но в такива ситуации разумът най-малко участва — ако разбираш какво искам да кажа. Всичко стана съвсем случайно. Аз търсех теб, а тя бе тръгнала да изпълни някаква заръка на майка ми.

Гай кимна разбиращо. В крайна сметка кой мъж в живота си не е губил здравия си разум, понесен от буйния поток на страстта. Затова реши да не се задълбочава повече в случилото се.

— За нещо важно ли ме търсеше? — попита той.

— Не, не съвсем — равнодушно сви рамене Улфрик, за да прикрие колко всъщност бе важно за него. — Просто любопитство.

Той не продължи и Гай въпросително повдигна вежди.

— Е, за какво става дума?

— Познаваш ли някого, когото би могъл да опишеш като „нежен гигант“?

Преди да отговори, баща му се замисли за миг.

— Крал Ричард, разбира се, можеше да бъде наречен „гигант“, защото бе висок над метър и осемдесет, но чак пък „нежен“? — засмя се и поклати глава.

— Не, не е крал Ричард, нито някой, който вече не е сред нас.

— А, ами моят васал Ранулф Фиц Хю също може да бъде причислен към хората с гигантски ръст. Дори мнозина го наричат Гиганта. В интерес на истината, с изключение на Ричард Лъвското сърце, не познавам друг мъж толкова висок, колкото Ранулф. Но думата „нежен“ отново ме смущава. Ранулф беше наемник, преди да се ожени за Рейна от Клайдън. А и кой воин може да бъде наречен „нежен“?

— Е, това би могло да е въпрос на мнение, но Фиц Хю е твърде стар.

Баща му обидено го изгледа.

— Та той е в разцвета на...

Улфрик махна нетърпеливо с ръка.

— Не, нямах предвид, че изобщо е стар, а че е твърде възрастен, за да бъде мъжът, когото търся. Интересува ме някой, който е на моята възраст.

Гай се намръщи.

— И за какво ти е притрябвал този гигант?

Улфрик притеснено пристъпи от крак на крак.

— Не ми е притрябвал, просто чух да се споменава и съм любопитен да разбера кой е.

— А защо не попиташ този, който го е споменал? — посъветва го баща му.

Отлично предложение, но изпълнимо.

— Ако имаше начин, щях да го направя, но няма значение. Както казах, просто съм любопитен. Определението е доста противоречиво, както и ти самият отбеляза — хем нежен, хем гигант.

Гай се засмя.

— Сега пък ти възбуди любопитството ми, така че ако разбереш кой е този „нежен гигант“, бих искал да ми кажеш.

По-късно Улфрик отиде до малкия вир в гората на изток от замъка, за да провери дали ледената кора, образува ла се върху водата, се е пропукала. Едно бързо топване в студената вода щеше да проясни мислите му и да уталожить страстите.

Бурята вече бе отслабнала, а вятърът — стихнал. От небето тихо се сипеше ситен сняг, застилайки земята с бяло покривало. Въпреки че нямаше луна, пътеката се виждаше — белотата на снега не позволяваше тъмнината да е пълна. Освен това някъде в далечината се виждаше зарево от огън. Улфрик яздеше, потънал в мисли за вечно недоволната Милисънт Криспин и нейния „нежен гигант“.

След като Реймънд му предаде разговора си с нейната сестра, младият мъж не се съмняваше, че Джоун бе скрила името на мъжа, в който е влюбена Милисънт — очевидно близначките бяха решили по този начин да предпазят непознатия му съперник. Това още повече засили желанието му да узнае кой е той. Ако нямаше вероятност някога да се срещне с него, двете момичета не биха крили самоличността му. Следователно никак не бе изключено някой ден Улфрик да се срещне с този мъж, без да знае кой е той, а подобна перспектива никак не му се нравеше.

Унесен в мислите си, Улфрик не бе усетил, че се е отдалечил толкова много. Светлината в далечината се оказа лагерен огън, край който бяха насядали трима мъже. Той не се поколеба нито за миг да приближи, сигурен, че са някои от васалите на баща му.

— Какво правите тук, след като замъкът е съвсем на близо? Никой няма да ви откаже да ви подслони за през нощта — рече младият мъж и спря коня си пред огъня.

Тримата мъже се бяха изправили още щом го видяха да приближава. Стояха мълчаливо, с ръце върху дръжките на кинжалите

си. Това не бе нещо необичайно. Не го познаваха и макар че беше сам, нищо чудно зад него да са се спотаили отряд войници — доста често се устройваха подобни засади.

— Ние не сме браконieri, милорд — побърза да обясни единият от мъжете.

— Спокойно, не съм го и помислил — увери ги Улфрик, понеже непознатите приличаха повече на наемници. — Браконьерите обикновено се прибират по домовете си, когато слънцето залезе.

— Само минаваме през тези земи — обади се другият мъж. — Отклонихме се от пътя и си направихме лагер в гората, като предпазна мярка срещу крадците по пътищата.

Улфрик кимна. Обяснението бе съвсем правдоподобно и мнозина постъпваха по същия начин, когато замръкнеха на път. А и едни чужденци нямаше откъде да знаят, че из земите на Шефърд няма крадци. Разбира се, оставаха враговете на крал Джон, които биха могли да организират нападения из владенията на Шефърд, само защото Шефърд бе лоялен към краля. Но баща му не бе споменал нищо за подобни проблеми.

— Ако търсите работа, Шефърд не би могъл да ви предложи такава, но спокойно можете да получите подслон за една нощ. Със сигурност ще се чувствате много по-добре зад стените на замъка, с покрив над главата, отколкото под открито небе, не мислите ли?

Това бе проверка. След като не получи незабавен отговор, Улфрик вече бе сигурен, че първоначалните му подозрения са верни — те не бяха такива, за каквито се представяха. Това веднага го принуди да застане нащрек и внимателно да огледа непознатите.

Двамата, които разговаряха с него, приличаха на селяни, но третият бе едър и красив мъжага с умен поглед. Освен това от него лъхаше някаква самоувереност, сякаш искаше да подчертае, че не се бои от нищо и че ако се наложи, ще съумее да се справи с Улфрик. Обикновено ако един мъж се държеше по този начин или бе глупав, или притежаваше отлични бойни умения. Улфрик се запита дали няма да му се наложи да ги изпита на свой гръб.

Вероятно точно това щеше да се случи, но непознатият реши да заглади неловкото положение.

— Покрив над главата и огнище никак няма да ни се отразят зле — рече той. — Но чухме, че Шефърд е затворен за пътници и затова не

се опитахме да помолим за гостоприемството им. Сигурен ли сте, че ще направят изключение заради лошото време? Не ни се иска да вдигаме лагера си и после да се налага отново да се връщаме.

— Мога да ви уверя, че ще ви пуснат.

— А кой сте вие?

— Улфрик де Торп.

— А, синът на могъщия граф — усмихна се мъжът. — За мен е удоволствие да се запознаем, милорд. Много съм чувал за вас.

— Така ли? — недоверчиво попита Улфрик. — Ако ще идвате, побързайте. Вече от доста време съм навън и измръзнах. Сигурен съм, че и на вас тримата не ви е по-топло.

Мъжете бързо угасиха огъня, събраха вещите си и се върнаха в Шефърд заедно с Улфрик. Но докато нареждаше на пазача да се погрижи да ги настани на топло, той му прошепна тихо да ги проследи на сутринта, без да го забележат. Искаше да бъде сигурен, че наистина ще напуснат земите на Шефърд.

Надяваше се подозренията му да се окажат неоснователни. Но за съжаление не стана така. Мъжът, когото изпрати да ги проследи, не се завърна на следващия ден и бе намерен мъртъв в близката гора.

Той обяви награда за залавянето на тримата непознати, ядосан, че сам не се бе справил с тях. Но се съмняваше, че ще ги открият, ако водачът им наистина бе толкова умен, колкото изглеждаше. За съжаление никак не бе убеден, че са напуснали земите на Шефърд.

ГЛАВА 30

Гостите започнаха да прииждат. Крал Джон бе поканен, но никой не очакваше наистина да пристигне. Затова всички се изненадаха, когато пет дни преди сватбата многобройната му свита приближи Шефърд.

Гостуването на краля на Англия можеше да се разглежда като височайша чест или огромно бедствие. Ако останеше само ден или два, то това бе височайша чест. Ако обаче останеше по-дълго, посещението му щеше да се превърне в истинско бедствие, защото хранителните запаси щяха да се изчерпят и обитателите на замъка щяха да се чудят как да се изхранят през дългите зимни месеци.

Фактът, че крал Джон пристигна толкова рано — пет дни преди сватбата — и не бе изключено да остане и след това, можеше да разстрои домакинството дори на толкова голямо и богато имение като Шефърд. За щастие, графът бе предвидил допълнителните разходи и килерите на замъка бяха пълни с продоволствия, докарани от васалните владения, дори с кораби чак от Лондон.

Освен това ловците в замъка не бяха почивали нито ден през предшестващите седмици и бяха осигурили голямо количество дивеч — месото бе опушено, осолено и складирано в специални помещения. В Шефърд имаше достатъчно храна. Единственият проблем бе, че всички блюда трябваше да са изискани и поднесени в изобилие, за да се задоволи изтънчения и капризен вкус на крал Джон.

Щеше да се наложи лейди Ан да изразходва голяма част от скъпоценните си подправки, но тя нямаше нищо против. Съпругът ѝ наистина мърмореше и се окайваше, че кралят ще гостува в замъка им, но лейди Ан бе очарована, понеже заедно с краля щяха да пристигнат най-високопоставените дами в страната, включително и кралицата. А всичко това предвещаваше интересни и пикантни клюки.

Милисът също щеше да се радва да се запознае с краля, ако не бе постоянният ѝ страх от все по-бързо приближаващия ден на

сватбата. А това, че баща ѝ също трябваше да пристигне или да изпрати някаква вест, само засилваше паниката ѝ.

Девојката се боеше, че той изобщо няма да се появи, което би било най-лесният начин да избегне възраженията ѝ. Той ѝ бе дал един месец отсрочка против волята си, защото бе сигурен, че през това време тя ще промени мнението си за Улфрик. Ала всъщност едва ли би искал да рискува. Ако не дойдеше, вероятните причини, които щеше да изтъкне за отсъствието си, щяха да бъдат, че всичко е подготвено и без него — младоженецът и невестата са в замъка, а родителите на жениха ще се погрижат сватбената церемония да бъде извършена както подобава, което искаха всички — с изключение на нея и... на Улфрик.

В интерес на истината вече не беше толкова сигурна за младоженеца, след като през онази нощ едва не я облада, и то в леглото на родителите си. Ако това бе станало, щеше да бъде сложен край на всичките ѝ надежди да предотврати този съюз. Милисът много добре го знаеше, както и Улфрик. И въпреки това той се бе държал така, сякаш напълно се бе примирил тя да му стане съпруга.

Може би все още не бе очарован от венчавката с нея, но явно не очакваше тя да се провали. Разбира се, той можеше да си позволи да я приеме. Бракът не пречеше на недоволния съпруг да потърси любов и щастие другаде, докато една съпруга не можеше да си позволи подобно нещо — освен ако не иска да бъде убита в пристъп на ревнив гняв или да бъде заключена в някоя кула на замъка до края на живота ѝ, като не се знаеше кое бе за предпочитане.

Жената нямаше никакъв избор, за разлика от мъжа, който имаше най-различни и каквито си пожелае възможности. Това бе още една причина Милисът да презира женското тяло, в което се бе родила.

Пристигането на крал Джон отново събуди тези нерадостни мисли. А най-лошото бе, че докато наблюдаваха приближаването на краля и многобройната му свита, Джоун изтъкна, че присъствието на владетеля на Англия вече прави женитбата задължителна. В крайна сметка, той бе дошъл, за да присъства на сватба. Ако тя не се състои... Как биха могли да го обяснят, без да се поставят в неудобно положение и без двете семейства да станат за смях на цялата страна?

Нима Милисът би могла да причини подобно нещо на баща си или на лейди Ан, към която искрено се бе привързала? Но в такъв случай какво ѝ оставаше? Да приеме един жесток и зъл човек за свой

съпруг? Да се съгласи оттук нататък всяко нейно забавление да се ограничава и контролира от един мъж, чието единствено удоволствие бе да ѝ противоречи и да я дразни? Не, не можеше да се примири с това. Трябваше да има някакъв начин да избяга от робството, което я очакваше.

Същата вечер, преди вечеря, Милисът бе тържествено представена на кралската двойка. Джоун лично се погрижи да бъде прилично облечена за случая. Тежката рокля от тъмносиньо кадифе, богато извезана със златна нишка, тегнеше на раменете ѝ не по-малко от ужасяващата мисъл за дебнешото я нещастие. Но кралицата отбеляза красотата им — двете сестри бяха представени заедно — което зарадва поне Джоун.

Самата кралица представляваше изумителна гледка. Носеха се слухове, че в цялото кралство няма по-красива жена от нея. Възхвалите ни най-малко не бяха преувеличени и повечето хора просто стояха със зяпнали уста, слисани от подобна сияйна прелест. Дори Милисът, която не обръщаше внимание на подобни неща като външността на хората около себе си, бе дълбоко впечатлена. Но не по-малко бе поразена и от крал Джон.

За мъж на средна възраст, Джон все още бе красив, с очарователни маниери и завладяваща усмивка, която можеше да покори и най-закоравялото сърце и да накара и най-предпазливия и подозрителен човек да се отпусне. Трудно бе да се повярва, че имаше толкова много врагове. Но навярно сред тях нямаше жени, тъй като Джон бе известен с очарователните си обноски най-вече към нежния пол. Но това, което учудваше всички, бе, че въпреки прекрасната си млада съпруга, той все още бе женкар, както и на млади години.

За нещастие Милисът щеше да го изпита на свой гръб, когато по-късно вечерта един от слугите на крал Джон дойде да я потърси, за да я отведе при кралската особа. Поводът, не че имаше нужда от такъв, понеже никой не би се осмелил да не се яви, когато е повикан от краля, бе, че височайшата двойка желае да ѝ поднесе насаме поздравленията си за този блестящ брак. Но след като за самата Милисът този брак бе всичко друго, но не ѝ блестящ, лошото ѝ настроение бе напълно

разбираемо, когато с не желание последва слугата до кралските апартаменти.

Джоун бе отгатнала чувствата ѝ и я предупреди да се държи възпитано и да не забравя, че присъствието на Джон означава одобрение на предстоящия ѝ съюз с Улфрик де Торп. Не че двете семейства се нуждаеха от одобрението му, защото Найджъл бе споменал веднъж, че крал Ричард още преди години е дал благословията си за обединяването на двете семейства. Милисът не бе глупава и знаеше, че не бива да излива мъките и неволите си пред някой с репутацията на крал Джон. Той бе владетел, на чиято помощ не можеше да се разчита, освен ако нямаше да извлече изгода от това. Тази му черта бе всеизвестна и не бе нужно човек да живее в двора или да е въввлечен в кралските интриги, за да е чувал за нея.

От друга страна кралицата... бе съвсем друго нещо. Милисът сериозно обмисляше дали да не ѝ се довери. Изабела бе млада и не изглеждаше високомерна и надута. Ако някой би могъл да разбере нежеланието ѝ да се омъжи за един жесток и груб мъж, то това със сигурност бе владетелката на Англия.

Но Милисът още не бе решила дали да помоли кралицата за помощ. Искаше ѝ се да говори насаме с нея, за да се увери, че може да разчита на симпатията и разбирането ѝ. Девойката много добре знаеше, че повечето жени не биха я разбрали.

Надяваше се, че по време на тази аудиенция ще има възможност да поговори с Изабела, но когато влезе в стаята, видя, че кралицата не е там — или поне още не бе дошла. Но не се обезпокои, дори когато вратата се затвори зад нея. Може би кралицата се бе забавила или пък слуга та бе избързал да я доведе.

Но Джон бе в стаята, и то съвсем сам. Необичайна гледка за един крал, обикновено заобиколен от слуги и благородници, които се суетяха край него дори и в спалнята му. Носеше семпла дълга туника, небрежно завързана с колан на кръста. Беше се изкъпал и парфюмирал — в стаята се носеше приятен и леко упойващ аромат.

В ъглите горяха мангали и в стаята бе доста топло и задушно. Но Милисът бе сигурна, че нищо нямаше да се пожали за удобството на краля, дори и ако за целта се изхаби повече от ценното гориво.

Джон седеше в средата на стаята, върху кресло с висока облегалка, което приличаше на трон, украсено с дърво резба и

инкрустирано със сребро. Явно пътуваше с него. Отпиваше от висока чаша, обсипана със скъпоценни камъни, и се взираше над ръба ѝ в Милисът. Очевидно чашата също бе част от личните му съкровища. Един крал не се лишаваше от удобствата и от скъпите си вещи само защото то му се налагаше да предприеме пътешествие из кралството си.

Всички тези мисли ѝ минаха през главата, докато в стаята цареше пълна тишина. Мълчанието и втрещеният поглед на краля я накараха да се почувства неспокойна. Може би такъв беше обичаят, но тя не бе привикнала толкова дълго да се взира в нея и го намираще грубо и невъзпитано.

Тъкмо се канеше да прекъсне неловката тишина, когато той заговори:

— Ела тук, дете. Бихме искали да те разгледаме по-отблизо на светлината на свещите.

Стаята бе много добре осветена. Изглежда зрението му не бе толкова добро, както някога. Разбира се, нямаше да го отбележи на глас, тъй като кралят би могъл да се засегне, особено ако бе почувствителен на тема възраст. Милисът плахо пристъпи към креслото.

Когато застана пред него, той я загледа още по-изпитателно, всъщност огледа я най-подробно от главата до петите. Този му навик може и да беше много полезен, когато си имаше работа с бароните си — за да ги изнерви и да ги постави в по-неизгодна позиция. Но Милисът го намираще доста дразнещ и се страхуваше, че няма да се съдържи и ще му го каже. Затова си отдъхна с облекчение, когато кралят отново наруши тишината, въпреки че ѝ се искаше да бе казал нещо друго, а не комплимент за външността ѝ.

— Той трябваше да ми спомене колко си хубава — промърмори Джон.

— Кой? — попита девойката.

Вместо да ѝ отговори, кралят добави загадъчно:

— Но има и други начини да се постигне една цел, нали? Някои дори имат предимството да бъдат приятни.

— Боя се, че не разбирам за какво говорите, Ваше величество.

— Ела, седни тук и аз ще ти обясня — повтори той и потупа скута си.

— Отдавна вече съм минала възрастта, когато мога да седна в нечий skut — отвърна Милисът.

Той се засмя и в зелените му очи блеснаха весели пламъчета.

— Една жена никога не е твърде стара за това. — Вероятно не бе достатъчно изтънчена, за да разбере какво бе толкова забавно. Просто знаеше, че не желае да седне в скута му.

По възраст той можеше да ѝ бъде баща и може би искаше да се държи бащински към нея, но поведението му изобщо не навеждаше на тази мисъл. Тъкмо обратното. Усмивката му бе твърде чувствена и той я гледаше... ами по начина, по който я гледаше и Улфрик, което бе доста смущаващо.

Не че това имаше някакво значение. Той бе женен за невероятно красива жена, която притежаваше всичко, за което един мъж можеше да мечтае. Вероятно гледаше всички жени по този начин, сякаш те до една бяха създадени, за да задоволяват страстите му. Навярно преди Изабела бе мислил именно така — репутацията му го доказваше — ала със сигурност разгулният му живот бе останал в миналото.

Така че Милисът не обърна внимание на последните му думи и реши да му напомни за целта на посещението ѝ.

— Вече стана доста късно, Ваше величество. Ако имате да ми казвате нещо, най-добре е да го сторите, за да мога по-скоро да си легна.

Той погледна към леглото си, после отново към нея. Тя отвърна равнодушно на погледа му и кралят се намръщи.

— Толкова ли си невинна, колкото изглеждаш, момиче?

Милисът също се намръщи.

— В какъв смисъл невинна?

— Обичаш ли Де Торп?

Въпросът му бе съвсем неочакван и даде нова насока на мислите ѝ. Не възнамеряваше да му изплаква болката си, но след като желаше да чуе истината, нямаше нищо против да я сподели с него.

— Не, трябва да призная, че не го обичам — отвърна прямо девойката.

— Чудесно. — Отговорът му, придружен с ослепителна усмивка, съвсем я смути, ала следващите му думи я свариха съвсем неподготвена. — Значи няма да имаш нищо против, ако той се откаже от теб.

— Бих искала да го направи, но той изглежда се е примирил с нашия брак — въздъхна Милисът.

— Той просто няма основателна причина, за да се откаже. Но ние много лесно можем да му предоставим такава. Доволен съм, че и двамата ще имаме полза от подобно решение.

— Какво решение?

Крал Джон рязко се изправи.

— Хайде стига, та отговорът е съвсем очевиден — заяви той, прегърна я през рамо и я поведе към леглото.

Но Милисът съвсем нямаше желание да предоставя на Улфрик подобна причина да се откаже от нея. Излизаше, че кралят я бе повикал, за да я направи своя любовница. Затова кралицата я нямаше. А и кой друг освен краля можеше да си позволи да извърши подобно нещо, без да му се противопоставят?

Обаче той бе подценил жертвата си. Милисът не бе някое покорно създание, което ще се преклони пред огромната му власт. Това, че той бе крал, и то неин крал, можеше да има значение за него, но не и за нея.

Но понеже не забравяше предупреждението на Джоун, тя не реагира така, както би сторила, ако някой друг я бе обидил с подобно предложение. Само заби пети в килима и отказа да помръдне, с което го принуди и той да спре. И въпреки че не пусна рамото ѝ, Джон се извърна с въпросителен поглед към нея.

Милисът събра всичките си сили и гласът ѝ прозвуча спокойно и съвсем разумно, независимо от смущаващите обстоятелства.

— Благодаря ви за предложението, Ваше величество, но съм принудена да го отклоня.

Той изглеждаше искрено изненадан. За миг ѝ се стори, че ще избухне в смях, но той само изрече с леко развеселен тон:

— А защо си принудена?

— Не за да ви обидя, защото вие сте много привлекателен мъж, но аз не изпитвам никакви чувства към вас. Ако споделя леглото ви, ще се почувствам като проститутка, а аз не смятам, че съм толкова евтина.

— Глупости — презрително махна с ръка Джон. — Трябва да ми се довериш напълно. Ще разбереш, че ти правя голяма услуга. Освен това репутацията ти изобщо няма да пострада. Наистина аз ще загубя един верен приятел в лицето на граф Шефърд, но ти просто ще трябва

да си намериш друг съпруг, и то някой, който наистина ще ти харесва. Нали тъкмо това искаш?

— Да, но ще потърся друг начин да го постигна.

— След като аз ти предлагам едно отлично разрешение? Ха, само си губим времето с подобни обяснения. Решението е мое, а не твое, ако това ще успокои съвестта ти. — Изричайки последното, той я дръпна настоятелно към леглото.

Милисът разбира, че той смята да я обладае против волята ѝ, и не помръдна, но не се опита да се отдръпне. Бе наблюдавала доста рицарски тренировки и бе научила, че понякога, за да победиш, трябва да отстъпиш временно. Реши да провери теорията на практика.

Кралят явно очакваше съпротивата ѝ и ако се бе отдръпнала, щеше да я хване по-здраво, затова тя не го направи. Той не бе толкова висок, колкото Улфрик, но бе набит и достатъчно силен, за да я задържи насила.

Ето защо тя не предприе нищо и се остави да я поведе към леглото, изчаквайки го да се обърне към нея, за да я бутне върху постелята. Той го направи и тогава Милисът го ритна с всички сили в лицето.

Чу се глух стон, последван от изненадан вик, когато тя го блъсна към леглото.

Милисът се възползва от объркването на краля, хукна към вратата, спусна се надолу по стълбите, прекоси коридора, който водеше към кулата, където бе нейната стая. Не спря, докато не затвори вратата зад гърба си и не я залости с резето. Но това ѝ се видя недостатъчно и затова премести пред вратата сандъка с багажа си. Сърцето ѝ биеше бясно в гърдите и тя не можеше да си поеме дъх.

Джоун вече бе заспала, но бе оставила запалена една свещ. Милисът взе лъка и десетина стрели и седна на леглото. Опъна тетивата и сложи една стрела. Първият, който успеше да проникне през вратата, нямаше да живее достатъчно дълго, за да разкаже каквото и да било.

Остана така през по-голямата част от нощта, докато Джоун спеше блажено, неподозираща за последната беда на сестра си. А тя не бе никак малка. Джон не бе изпратил стражите си след нея, за да я убият за предателство и на падение върху свещената му особа, но

никой не можеше да си позволи да удари краля и да не заплати скъпо и прескъпо за това.

Мина доста време, преди дишането ѝ да се успокои, но тревогата, обзела цялото и същество, не я напусна.

ГЛАВА 31

— На кого си искала да попречиш да влезе в стаята през нощта? Или просто си искала да бъдеш сигурна, че няма да изляза, преди да си поговорим тази сутрин?

Гласът на Джоун прозвуча закачливо, докато разтърсваше Милисът, опитвайки се да я събуди. Още не бе забелязала лъка, понеже одеялото го закриваше. Видя само големия сандък, избутан пред вратата.

Милисът бе изненадана, че е заспала, но смътно си спомняше, че се бе мушнала под завивките, вкочанена от студ. Беше отпуснала глава на възглавницата с намерението да си почине за малко, но после не си спомняше нищо.

Ала вече се бе разсънила напълно и ужасът от предишната нощ се завърна с пълна сила. Тя бе ритнала краля на Англия, а после го бе бутнала грубо върху леглото. Младото момиче се питаше кое от двете ѝ провинения ще му се стори по-обидно и по-достойно за отмъщение.

— Трябва да напусна — изрече с треперещ глас тя.

— Какво да напуснеш?

— Шефърд.

Отговорът ѝ накара Джоун да смръщи вежди.

— Случило ли се е нещо по време на срещата ти с краля снощи?

— Той възнамерява да ме убие. Въпросът е дали екзекуцията ще бъде публична или тайна.

— Какво си направила? — простена Джоун.

Милисът отметна завивките и сестра ѝ видя, че си бе легнала с дрехите и не бе свалила дори ботушите си. Освен това съзря и лъка и очите ѝ се разшириха от безпокойство.

— По-скоро той направи нещо, което ме принуди да реагирам...

— И какво предприе? — попита Джоун с пребледняло лице.

— Направих това, което трябваше, за да се избавя от задиранията му, Джоун — обясни Милисът. — Той може и да е крал, но това не

означава, че ще му позволя да спи с мен, а тъкмо такава бе желанието му.

Джоун се втренчи смаяно в сестра си.

— Крал Джон се е опитал да легне с теб? Нашият крал Джон?

— Не те обвинявам, че се съмняваш. Аз също не мога да повярвам, особено след като всички знаят, че обожава съпругата си и тя е с него в замъка.

— Може би е бил... обзет от луда страст и не е могъл да устои на изкушението? — предположи Джоун.

— Пфу, не се опитвай да го защитаваш! Не съм толкова глупава да си въобразявам, че съм неотразима! Всичко е било предварително планирано и затова бе изпратил да ме повикат.

— Но защо?

Милисът също не можеше да си отговори на този въпрос. Крал Джон ѝ бе заявил, че и двамата ще имат полза. Тогава си бе помислила, че нейната изгода е в провалянето на сватбата ѝ с Улфрик, а неговата — в удоволствието да се позабавлява с нея, но... ако не бе само това? Дали не го интересуваше повече да предотврати съюза между двете семейства?

Не можеше да се сети за друга причина, но ако догадката ѝ бе правилна, нима означаваше, че крал Джон бе заповядал да я убият? Той ли се криеше зад нападенията срещу нея? Не можеше да си представи, че е възможно да бъде толкова важна, та самият крал на Англия да желае смъртта ѝ. Обаче, ако по някакъв начин пречеше на плановете му, един крал едва ли би се поколебал да отстрани пречката, колкото и незначителна да е тя.

Но каквито и да са били мотивите му, сега изглежда мислите му бяха взели друга насока. Всичко бе твърде сложно и объркано, за да го разбере изведнъж, а ѝ се струваше и твърде пресилено и неправдоподобно, за да го сподели с Джоун.

— Той каза нещо в смисъл, че това било най-сполучливото решение и за двама ни — каза Милисът. — По този начин Улфрик щял да има причина да се откаже от мен. Кралят не одобрява този съюз, Джоун. Въпреки че какво му пречи да го заяви направо, вместо да измисля подобен жалък план, за да провали сватбата ми с Де Торп?

Сестра ѝ се замисли за миг.

— Може би защото никой не иска благословията му за този брак, след като брат му вече е дал своята.

— Или може би защото е свикнал да урежда всичко по тайни и непочтени начини — с отвращение подхвърли Милисънт.

— Сигурно си права. Предполагам, че се е почувствал засегнат, че никой не е помолил за разрешението му и е дошъл тук, за да сложи край на този съюз и по този начин да си отмъсти за нанесената му обида, колкото и незначителна да е тя.

Милисънт кимна. Това също не бе изключено. Но какво значение имаше сега, след като непоправимото вече бе сторено? Кралят всеки миг можеше да заповяда да я убият, освен ако вече не го бе направил. Може би някой от слугите му ще я издебне, когато е сама и... Днес. Или утре. Когато най-малко очакваше. Трябваше да замине, да се скрие някъде, където ръката на краля няма да може да я достигне. Нямахше друг изход.

— Лошо ли го нарани? — попита Джоун.

— По-скоро гордостта му, отколкото тялото, но това е достатъчно, за да предизвика гнева и жаждата му за отмъщение.

— Да, но ако заповяда да те убият, ще се наложи да признае пред всички какво е възнамерявал да ти стори.

— Не и ако нареди да ме убият тайно. Ето защо трябва незабавно да замина и да се скрия от него.

— Но къде ще отидеш?

— В Клайдън. И без това мислех да го направя, след като татко още не е пристигнал и дори не е изпратил известие. Започвам дори да подозирам, че няма никакво намерение да дойде. Затова ще отведа Роланд при него и ще му разкажа какво се е случило тук. Татко едва ли ще настоява за този брак, особено след като разбере, че и самият крал е против.

— Но това едва ли ще те предпази от гнева на Джон.

— Може и да ме предпази — замислено отвърна Милисънт. — Ако се омъжа за някой друг, не е изключено да забрави за неприятната случка помежду ни. Нали тъкмо това е желанието му? В това е единствената ми надежда.

Джоун поклати глава.

— Смятам, че е по-добре да разкажеш всичко на лорд Гай.

— И да го принудя да се опълчи срещу краля си?

— Мислиш ли, че ще се стигне чак дотам? — с пребледняло лице попита Джоун.

— Аз съм тук под закрилата на лорд Гай. Какво би могъл да направи, след като узнае, че неговият господар се е опитал да изнасили годеницата на сина му, и то под собствения му покрив? Ще побеснее от гняв и ще има пълно право за това.

— Но Джон навярно е предвидил подобна реакция, преди да се опита да те съблазни. Може би тъкмо това е била целта му — да принуди лорд Гай да се отрече от клетвата си за вярност към него?

— Не, по-скоро очакваше, че аз ще отстъпя и дори ще се почувствам поласкана от вниманието му. Убедена съм, че ако случилото се разчуе, той ще твърди, че аз съм била подбудителката, че съм се хвърлила в обятията му и следователно аз съм виновна за всичко. Дори не се съмнявам, че той пръв ще разгласи срамната случка, за да може Улфрик преди сватбата да разбере, че вече не съм девствена. И кажи ми на кого ще повярват — на мен или на краля? Разбира се, с изключение на теб.

— Може би лорд Гай ще ти повярва.

— Но това ще означава да обяви война на краля си! Трябва да разгледаш всичко от позицията на Джон. Годещът ще бъде анулиран, татко и сър Гай ще продължат да са му верни, единствено аз ще бъда опозорената. Затова набързо ще ми намерят друг съпруг, който ще си затвори очите пред факта, че веднъж съм се отдала на краля. Аз самата нямам нищо против подобно развитие на събитията, само да не се налага да спя с краля.

— Но ти не можеш да си тръгнеш просто така, Мили, не и без разрешението на лорд Гай. А как ще го получиш, без да му разкажеш какво се е случило?

— Вече ти казах, че отдавна обмислям заминаването си. Не съм казвала, че ще го обявявам на всеослушание.

— Но ти не можеш да излезеш от замъка, без да те забележат. А и стражата на външните порти ще те спре. Нима си въобразяваш, че ще можеш да си тръгнеш просто така?

— С твоята помощ ще успея.

Джоун ужасено изпъшка.

— Мили, трябва да има някакъв друг начин. Ами ако признаеш всичко на Улфрик, а не на баща му, и се ожените още днес? Това със

сигурност ще сложи край на безчестния план на крал Джон, не мислиш ли?

— Не и ако целта на Джон е да обяви нашите семейства за предатели и извън закона, за да може да конфискува имуществата и земите ни. Не и ако все още жадува за отмъщение, задето съм го нападнала. Не и ако...

— Достатъчно! Господи, това бе само предположение — въздъхна Джоун и се намръщи. — Не си мисли, че не разбирам, ти по-скоро би предпочела да се махнеш оттук, от колкото да се омъжиш за Улфрик. Наистина, питам се дали тайничко не си доволна от случилото се.

Сега бе ред на Милисът да въздъхне.

— Не, не съм доволна, че в лицето на крал Джон си спечелих враг, само и само да избегна брака си с Улфрик. Дори това да бе последната ми възможност, пак не бих прибегнала до нея.

ГЛАВА 32

— Никога няма да успеем — простена Джоун, докато се взираше в големия пътнически сандък, в който Милисът възнамеряваше да се пъкне.

— Ще успеем, ако през цялото време не се отделяш от него и попречиш на носачите да погледнат вътре, за да разберат защо е толкова тежък.

— Не е ли по-добре просто да кажа, че това е сватбен подарък, който трябва да се скрие? — предложи сестра й. — Тогава няма да има нужда да се представям за теб.

— Да, но не можеш да скриеш един подарък в конюшната, а аз искам да го занесат тъкмо там. Не, кажи че съдържа специална храна за Стомпер, за да го оставят близо до неговата клетка. И без това никой от конярите не смее да се доближава до него.

Джоун не изглеждаше убедена.

— И без това не можеш да напуснеш имението, възседнала Стомпер, така че защо трябва да оставят сандъка в конюшната?

— Защото конюшната е близо до външните порти. Така ще мога да видя кога излизат повече хора и да се опитам да се промъкна незабелязано с тях. Или пък ще се прехвърля през крепостната стена, макар че има толкова много стражи наоколо и е възможно да успее.

— Много по-лесно ми е да се представям за теб, когато е само на шега — въздъхна Джоун. — Изпитвам страх, когато се отнася за нещо толкова сериозно. Нищо чудно да кажа или направя нещо, което моментално ще ме издаде.

— Сигурна съм, че ще се справиш, Джоун. Ще трябва само да излъжеш стражата пред вратата и да намериш двама мъже, които да изнесат сандъка. Няма да имаш работа с някой, който те познава.

— Докато напуснеш замък — намръщи се сестра й. — Тогава ще трябва да се справям с твоя годеник.

— Вече ти казах как да се държиш. Онази вечер той се издаде, като ми спомена как ни различавал — че аз стискам устните си, когато

съм ядосана. Можеш много лесно да ме имитираш. Просто стой настрана от него, за да не се налага да разговаряте, и няма да имаш никакви проблеми.

Джоун не изглеждаше никак убедена.

— Но ако той пожелае да разговаря с мен, искам да кажа с теб, тогава...

— Не се тревожи. Аз съм сърдита от последния път, когато разговаряхме, и той много добре го знае. Оттогава не съм разговаряла с него, а и той едва ли ще очаква да му проговоря, след това, което направи.

— И какво е направил? Не си ми казвала защо през последните дни сякаш искаш да го убиеш с поглед.

Милисънт не бе имала никакво намерение да споделя преживяването си, защото се чувстваше твърде засрамена от собственото си държание. Но не можеше повече да го пази в тайна, ако искаше през следващите няколко дни Джоун да заеме успешно мястото ѝ.

Докато се обличаше в старите си дрехи, Милисънт повтори, доколкото си спомняше, всеки разговор, който бе водила с Улфрик. Джоун трябваше да знае и най-малката подробност, в случай че Улфрик се опита да поговори с нея и спомене нещо, което двамата вече си бяха казали.

Не ѝ бе казала единствено за последната им среща, но сега осъзна, че не може да я запази в тайна, ако иска Джоун да заблуждава Улфрик колкото се може по-дълго. Така Милисънт щеше да има на разположение повече време, преди да хукнат да я преследват.

— Улфрик едва не ме облада — смънка Милисънт.

— Едва? — повдигна вежди Джоун и смаяно добави: — Опитал се е да те изнасили подобно на крал Джон?

При спомена лицето на Милисънт пламна. Срамуваше се от собствената си слабост и никак не ѝ бе лесно да си я признае:

— Не, не беше точно така. Аз отново бях изгубила ума си заради целувките му. Дори не му казах да спре. Ако лорд Гай не се бе появил, не се съмнявам, че щяхме да подпечатаме нашия съюз, и то много преди да получим благословията на свещеника.

Джоун отвори уста, затвори я, поклати глава и накрая въздъхна.

Когато заговори, тонът ѝ бе укорителен.

— Ако не беше инцидентът с крал Джон, щях да ти кажа доста неща относно случилото се. Ала след като кралят очевидно е против сватбата ти с Улфрик, сега за всички, замесени в тази невероятна история, ще е много по-добре, ако ти наистина се омъжиш за Роланд. Да се надяваме, че планът ти ще успее.

Милисът се усмихна, доволна, че сестра ѝ най-после бе съгласна с нея.

— Сигурна съм, че ще успее. Трябва само да стигна до Клайдън и с това ще се сложи край на бедите ми.

— Иска ми се и аз да бях толкова сигурна — рече Джоун.

— Ти се тревожиш прекалено много. Безброй пъти си се представяла за мен. И никога не си била разкрита. Знаеш колко е лесно. След като можеш да заблудиш дори татко...

— Почти винаги, когато съм се представяла за теб, той е бил замаян от алкохол, Мили.

— Дори и да е така, той винаги е бил най-важната проверка. Никой друг не ни познава толкова добре.

— Истина е — с нежелание призна Джоун.

— И двете знаем, че можеш да го направиш — усмихна се бодро Милисът. — А това е единственият начин, който ще ми осигури нужното време, преди да започнат да ме търсят. Всичко зависи от теб, Джоун. Поне два дни. За това време ще успея да стигна до Клайдън, дори пеша, а след това от там до Дънбър, за да убедя и татко. Ако Улфрик и лорд Гай не подозират, че съм заминала, никой няма да ме търси. Можеш да го направиш, сигурна съм в това.

— Изглежда, че нямам друг избор — въздъхна Джоун. — В такъв случай по-добре да побързаме, преди слънцето да е изгряло. Имаме късмет, че тази сутрин се събудих толкова рано. Другите още не станали и няма почти никой на двора и в голямата зала.

Милисът кимна и пристегна връзките на панталоните си. Чувстваше се добре в старите си дрехи, бяха ѝ много по-удобни от роклите, които трябваше да носи през последните седмици. Сякаш се бе освободила от оковите, които ѝ бяха надянали с появата на Улфрик.

Джоун излезе, за да потърси двама мъже, които да изнесат сандъка, а Милисът се огледа из стаята. Нуждаеше се от някое по-мръсно кътче, за да намаже лицето си с прах. Прокле прислужниците в замъка, които поддържаха такава чистота, но в този миг забеляза

прозореца. Стъклото бе зацапано от праха и пушека и бе идеално за целта ѝ.

Милисънт се намести в сандъка, като взе лъка, стрелите си и един кат дрехи за смяна. Притаи се вътре и затвори капака, много преди да чуе високия глас на Джоун, която разговаряше със слугите.

Милисънт се почувства спокойна. Обсъди бягството си с Джоун и двете разгледаха всички вероятности, но девойката знаеше, че няма да е в безопасност, докато не се озове зад високите стени на Клайдън. А най-трудната част бе да се измъкне незабелязано от Шефърд. След това трябваше да из върви доста път, и то пеша... но всяко нещо с времето си.

Милисънт не смееше да диша, докато носеха сандъка към конюшната. За малко не го изгърваха, а сърцето ѝ се качи в гърлото от страх и притеснение. Джоун трябваше да нашиба с камшика си за езда тези нескопосани слуги. Ако беше на нейно място, нямаше да се поколебае да го направи. Та тя не бе чак толкова тежка!

Не се успокои, докато сандъкът не бе оставен най-послед на пода в конюшната. Щеше да си отдъхне чак след като напусне пределите на Шефърд. Кой знае какво можеше да се случи, а и не можеше да се измъкне преди Джоун да ѝ даде знак, че е безопасно, а тя още не го бе сторила.

Вместо очаквания знак, тя чу Джоун да казва на един от слугите:

— Иди и намери Хенри. Той е едно от момчетата, които ни придружиха дотук от Дънбър. Лесно ще го познаеш, защото обикновено е много мръсен. Сигурно е някъде из двора, понеже се грижи за конете. Надявах се да го намеря тук...

Милисънт нямаше представа за какво говори Джоун, след като никакъв Хенри не бе пътувал с тях до Шефърд. Ала не можеше да попита нищо, понеже четиримата пазачи, които я охраняваха, все още не се отделяха от Джоун и бе невъзможно да излезе от сандъка.

Но след като Джоун се застоя в конюшната, те се разпръснаха за малко — двама отидоха до голямата порта, за да позяпат какво става на двора, а третият се запъти да нагледа любимия си кон в другия край на помещението. Джоун помоли четвъртия да ѝ донесе едно ведро, за да сипе овес на Стомпер, като предварително закри с полите на роклята си ведрото, което бе поставено до клетката на коня.

Най-после ритна с крак сандъка — знак, че Милисът може да се измъкне, което тя стори със завидна бързина. Спусна се към клетката на Стомпер и се скри зад дървена та преграда, в случай че някой от пазачите дойде насам. Имаше възможност дори да размени няколко думи със сестра си.

— Видя ли, че всичко стана много лесно — каза тя на Джоун, без да й споменава, че нервите й бяха опънати до крайност. — След като се върнеш в замъка, придружена от пазачите, аз ще мога да наблюдавам портите и...

— Почакай, измислих нещо по-добро. Искане ми се да се бях сетила по-рано.

— Какво? И кой е този Хенри, когото изпрати да търсят?

— Ти, разбира се — усмихна се Джоун. — Слугата няма да те открие, но пазачите ще знаят, че те търся и когато най-после те откроя, те няма да се изненадат.

— И за какво е всичко това?

— За да можеш да се измъкнеш оттук на кон.

— Това би било чудесно, но и двете се съгласихме, че не мога да яздя Стомпер, защото със сигурност ще ме спрат. Той не е кон, който може да мине незабелязано през външните порти.

— Да, но ти толкова си свикнала да яздиш само Стомпер, че изобщо не се сещаш за друг кон. Помисли малко. Ако исках да изпратя известие до татко, нямаше да карам някой да го носи до там пеша, нали?

Устните на Милисът се разтеглиха в усмивка и накрая цялото й лице засия.

— Не, разбира се, че не! Но как ще ме намериш, след като аз съм тук, а пазачите знаят, че Хенри не е в конюшната?

— Аз ще изляза с тях и ще спра навън. Ако побързаш и се измъкнеш отзад, ще се появиш тъкмо навреме. Можеш да кажеш, че са ти наредили веднага да се явиш при мен. Аз пък ще обясня всичко на пазачите, за да съм сигурна, че ще пуснат да минеш безпрепятствено.

Милисът кимна. Този план бе много по-добър от нейния, според който трябваше да изчака някоя по-голяма група от хора и да се промъкне с нея. А такава можеше да не се появи през целия ден, което щеше да наложи да се опита да мине сама през външните порти на замъка.

— Тогава да действаме.

Речено-сторено. Пазачите не проявиха любопитство към конярчето Хенри и Милисънт много скоро последва сестра си към портите, яхнала един кон. За миг я обзе паника, понеже стражата бе взела работата си много присърце и разпитваше подробно всички влизащи и излизащи.

Но когато Джоун обясни задачата на Хенри, единият от пазачите попита:

— А баща ви няма ли да се обиди от този мръсен пратеник?

Джоун безгрижно се засмя.

— Баща ми познава много добре Хенри и знае, че е скаран със сапуна и водата. Той е израснал в нашите конюшни. Баща ми ще се изненада много повече, ако го види чист и с измито лице. Сигурно няма да го познае.

Милисънт измърмори недоволно нещо под нос, което накара охраната да избухне в смях. В крайна сметка планът им успя и предводителят на стражата ѝ махна с ръка да мине. Джоун, Бог да я благослови, ѝ бе спестила много време, защото сега нямаше да се налага да върви пеша до Клайдън. Вече бе извън стените на Шефърд. Оставаше само да се добере жива и здрава до Клайдън.

ГЛАВА 33

Бурята бе отминала, но времето бе студено и мразовито. Слънцето бе успяло да разтопи част от снежната покривка, ала голяма част от земята все още бе скрита под белоснежното одеяло, което отразяваше слънчевите лъчи и заслепяваше очите.

Милисът следваше пътя към Дънбър, докато Шефърд не се скри от погледа ѝ. После зави на юг и пое към Клайдън — поне тя си мислеше, че Клайдън е в тази посока. Всъщност никога не бе посещавала имението, само бе чувала от Роланд къде се намира домът му.

Разбира се, не го спомена пред Джоун, понеже не искаше излишно да я тревожи. Освен това не се стесняваше да пита хората, които срещаше по пътя си, затова не се съмняваше, че ще все още успее да се добере до замък на Роланд.

С нетърпение очакваше срещата си с него. Липсваше ѝ приятелството им, както и дългите разговори, които бяха водили във Фулбрей. Изобщо не ѝ бе идвало на ум, че приятелят ѝ от детинство може да не си е у дома.

Ако не го завари, когато пристигне, плановете ѝ щяха доста да се объркат, още повече, че разполагаше с твърде малко време, за да успее. Разбира се, можеше да говори с родителите му. Роланд винаги бе разказвал само хубави неща за тях, а когато се запозна с лорд Ранулф, той ѝ заприлича толкова много на Роланд, че не би се поколеба да да говори открито с него или със съпругата му, лейди Рейна. Но все пак предпочиташе да обсъди плановете си с Роланд, въпреки че и това нямаше да бъде толкова лесно.

След като взе решението да се омъжи за него, неведнъж си бе представяла какво ще му каже! Но никога не успя да намери подходящите думи — все пак никак не бе обичайно една дама да прави предложение за женитба. Това обикновено бе задължение на родителите или настойниците, или на благородника, който предлагаше брак. Никой не се интересуваеше от мнението на бъдещата невеста.

А би трябвало да е другояче. Поне на Милисът ѝ се искаше да е така. Още една причина да ненавижда тялото, в което се бе родила. Както и да е, тя щеше да бъде изключение от правилата. Беше принудена от обстоятелствата. Сега вече нямаше време да чака баща ѝ да уреди брака ѝ с Роланд. Трябваше да се справи сама, а после да поиска одобрението на лорд Найджъл Криспин.

След случилото се в спалнята на краля дръзката девойка не се съмняваше, че ще получи благословията на баща си. По някаква ирония на съдбата излизаше, че всъщност би трябвало да бъде благодарна на крал Джон.

Клайдън се намираще на по-малко от един ден езда от Шефърд. Поне това знаеше. Много скоро Милисът откри главния път, водещ на юг и излезе от гората. Не бе изключено да срещне някой, който да я упъти как точно да стигне до Клайдън.

Когато излезе от гората, девойката разбра, че трима конници я следват. Фактът не я обезпокои, защото предположи, че мъжете са от патрула на Шефърд, видели са я в гората и сега просто изпълняват задълженията си — проверяват дали не е браконьер, или с нещо не нарушава чуждата собственост. Милисът предполагаше, че ще се върнат, след като напусне земите на Шефърд.

Почувства се малко неспокойна, когато те бавно, но сигурно съкращаваха разстоянието помежду им. Не го правеха открито и именно това я обезпокои. Ако искаха да ѝ кажат нещо, вече бяха достатъчно близо, за да ѝ извикат да спре, но вместо това непознатите се държаха подозрително, сякаш предпочитаха да я дебнат отдалече.

Тогава на Милисът ѝ хрумна, че след като бе избегнала едната опасност — отмъщението на краля — тя доста необмислено бе забравила за другата, за мъжете, които на три пъти се опитаха да я убият. Ами ако не се бяха отказали и наблюдаваха Шефърд след последното нападение? Господи, как можа да забрави за тях, когато планираше бягството си? Не че това щеше да я спре. Крал Джон бе много по-голяма заплаха, но трябваше да бъде по-предпазлива и внимателна.

Имаше няколко възможности. Да пришпори коня си и да се насочи обратно в гората, където да се опита да им се изплъзне. Това не бе най-доброто решение, защото не познаваше добре тези гори. Можеше да спре край пътя и да изчака, за да види дали те ще

продължат. Не, тази идея също не ѝ харесваше. Това щеше да им позволи да се приближат твърде близо до нея, ако наистина бяха убийците, от които се опасяваше.

Оставаше още една възможност. Да се обърне и открито да им се противопостави с опънат лък, готова да стреля. Това щеше да ги накара да спрат и да обяснят кои са. Ако бяха от патрула на Шефърд, щяха да ѝ го кажат и след като се убедят, че не представлява заплаха, да поемат по пътя си. В такъв случай, ако се опита да им избяга, сигурно щяха да решат, че върши нещо нередно и щяха да се спуснат да я преследват. А така нямаше да разбере кои в действителност бяха тези мъже.

Във всеки случай най-добре беше да се изправи смело срещу тях и да се надява, че страховете ѝ са били напразни. Милисът реши, че е най-добре да слезе от коня — ако се наложи да използва лъка, трябваше да има твърда земя под краката си. Не можеше да рискува конят ѝ неочаквано да трепне или да пристъпи настрани и по този начин да пропусне целта си, особено, когато точният прицел бе единственото ѝ предимство.

Милисът спря по средата на пътя, но мъжете продължиха към нея. Не спряха и когато тя слезе от коня си. Обаче не бе подготвена за реакцията им, когато стисна лъка и се приготви да стреля.

Те се разпръснаха в различни посоки — двамата препуснаха в галоп от двете страни на пътя, а третият се насочи право към нея. Това бе хитрост, за да я объркат и бе съвсем точно изпълнена, сякаш бе предварително репетирана. Милисът не можеше да държи едновременно и тримата под прицел.

Имаше само няколко мига, за да реши, че този, който приближаваше срещу нея, бе най-непосредствената заплаха и изкрещя: — Спри или ще ти пусна една стрела право в сърцето!

Мъжът не спря и тя стреля. Зареди втората стрела почти мигновено и се обърна към следващата цел, още преди първият мъж да падне на земята.

Последваха две стрели една след друга. Не бе сигурна дали бе успяла да ги нарани сериозно през дебелиите им пелерини, но нямаше намерение да проверява. Единият от мъжете се бе свлякъл върху седлото, а другият лежеше неподвижно на земята. За малко ги бе

извадила от строя, което бе и нейното намерение, ако наистина бяха от стражата на Шефърд.

Милисънт препусна по пътя, но в сърцето ѝ се загнезди тревога за двамината, които бе улучила. Отправи гореща молба към Бога дано не се окажат от войниците на Шефърд, а ако бяха от тях се помоли да не ги е наранила смъртоносно. Опита се да се убеди, че току-що е спасила собствения си живот, но това не ѝ донесе нужното успокоение, защото не бе съвсем сигурна, че е избягнала опасността.

ГЛАВА 34

Милисът намери Клайдън по-лесно, отколкото смяташе, понеже той се оказа доста голямо имение. Големият бял замък с високите си крепостни стени се простираше върху много декари плодородна земя. Явно имението бе най-голямото и най-добре укрепеното в околността, а това, че бе васално на Шефърд, я накара да осъзнае колко могъщ бе граф Шефърд и колко силен владетел ще бъде един ден Улфрик де Торп.

Странно, но вместо да мисли за Роланд и какво ще му каже, Улфрик бе този, който изпълваше мислите ѝ. Предполагаше, че нейната постъпка ще му донесе облекчение. Можеше да се ожени за жената, която обичаше и която сигурно също отвърщаше на чувствата му. Каква игра на съдбата — тя го мразеше и презираше, а всъщност му правеше услуга!

И двамата щяха да са доволни, а кралят щеше да си намери някой друг, в чийто живот да се меси. Вече почти бе постигнала целта си. Сватбата ѝ с Роланд бе въпрос на дни. Беше сигурна, че ще е щастлива с него. В крайна сметка двамата бяха добри приятели. Тогава защо не изпитваше въодушевление и радост? Защо се чувстваше така, сякаш бе оставила нещо недовършено?

Преди да приближи Клайдън, трябваше да намери някое усамотено местенце в гората, за да смени дрехите си, и то по-бързо. Роклята от морскозелено кадифе, извезано със златна нишка, подчертаваше светлозелените ѝ очи и навярно затова Джоун я бе избрала. Външният ѝ вид бе първото нещо, което предизвика недоволството на Джоун, когато я видя отново в старите ѝ дрехи.

— Не можеш да пристигнеш с тези дрехи в Клайдън и да очакваш, че ще ти повярват, като им кажеш коя си. По-скоро ще те нахоят и въобще няма да те пуснат да минеш през външните порти на крепостта.

Тъкмо затова Милисът бе склонила да вземе дрехите, приготвени от сестра ѝ. Стражите не ѝ зададоха почти никакви

въпроси, но я изгледаха доста озадачено. Сигурно защото лъкът ѝ все още висеше на рамото ѝ. Наистина имаше късмет — Роланд бе у дома си. Един от пазачите дори отиде да го потърси, докато другият повика един от слугите да я съпроводи до замъка.

Клайдън Касъл искрено я впечатли. Шефърд беше по-голям, постоянно шумен и оживен от многобройните си обитатели, Дънбър също понякога бе пренаселен, но не от хората, които живееха постоянно в него, а от пътници, на които никога не се отказваше подслон и храна. Но Клайдън бе чист и подреден. Във вътрешния двор цареше оживление, но атмосферата бе по-скоро домашна и изпълнена със спокойствие и уют.

Вместо с прах и мръсотия, каменният двор бе покрит с трева. Въпреки неотдавнашната буря никъде не се виждаше кал или тиня, каквито бяха нещо обичайно за Шефърд и задължително за Дънбър. Милисънт бе приятно изненадана и установи, че с радост би живяла тук.

Роланд я намери, преди да стигне до замъка. Заради високия му ръст, тя би го познала и сред най-гъстата тълпа. Дали не бе пораснал още повече след последната им среща? Господи, той наистина бе гигант, навярно почти два метра. И наистина бе красив — как бе могла да го забрави?

Приятелят ѝ бе наследил светлорусата коса на баща си и очи с цвят на теменуги — изключителна комбинация. Тялото му бе стройно, с широки рамене, тънък кръст и дълги мускулести бедра. Затова винаги ѝ бе доставяло удоволствие да го гледа как тренира с останалите рицари. Роланд бе достоен потомък на дедите си и истински воин.

Ако искаше да бъде честна, Милисънт не можеше да не признае, че макар и малко по-нисък, Улфрик също бе чудесно сложен. Но съвършенството му свършваше до тук. Освен прекрасна фигура и лице, Роланд притежаваше и чудесен характер — бе забавен, мил и любезен, и въпреки силата си, не бе лишен от нежна и чувствителна душа. Всичко това липсваше на Улфрик. Той бе груб и жесток, винаги кисел и недоволен, готов да спори и дразни и... По дяволите, тръсна глава ядосаната девойка, защо продължаваше да мисли за него, след като Роланд бе на две крачки от нея?

— Господи, кой ти е изцапал така лицето, Мили? — бе първото, което я попита, след като я прегърна и я вдигна високо във въздуха.

Милисът усети как страните ѝ пламват. Бе сменила дрехите си, за да заприлича на дама, преди да влезе в Клайдън, но напълно бе забравила за мръсното си лице. Нищо чудно, че стражата я бе изгледала толкова странно. Пфу, външният ѝ вид бе последното нещо, което я интересуваше!

Тогава защо се изчерви? Знаеше защо, макар че не ѝ се искаше да го признае. За всичко бе виновен Улфрик, който то я бе накарал напоследък да се грижи за външността си. Както и проклетите му комплименти. Начинът, по който я оглеждаше всеки път, когато приближеше към нея. За неин най-голям срам, преди да напусне Шефърд, се бе оглеждала в сребърното огледало, нещо, което никога не би ѝ минало през ума да направи в Дънбър.

— Пусни ме, глупако! — нацупи се тя, за да прикрие смущението си и добави: — Та кой пътник ще успее да пристигне, без да се изцапа от праха и мръсотията по пътя?

— Какъв прах и мръсотия? — засмя се Роланд. — Последният сняг изми всичко.

Той я пусна на земята и започна да бърше с палеца си праха от бузите ѝ — нещо твърде познато за нея, понеже Джоун постоянно правеше същото. И по навик Милисът го перна през ръцете. В този миг ѝ хрумна, че той се отнася към нея както сестра ѝ, а тя му отвръщаше по същия начин.

— Нарочно изцапах лицето си, за да мога безпрепятствено да се добера до тук — реши да си признае девойката. — Пътувах облечена с панталони и гамаша, а не с тази рокля.

— И защо? Кой би се осмелил да обезпокои една дама, придружена от ескорт, както задължително би трябвало да пътува... нали така? — Гласът му секна, понеже тя запристъпя неловко от крак на крак, отказвайки да срещне по гледа му. Следващите му думи не бяха особена изненада. — Ако ми заявиш, че си пътувала без ескорт, ще те напляскам!

Разбира се, никога нямаше да направи подобно нещо и двамата много добре го знаеха. Ала Роланд добре я познаваше и затова бе отгатнал съвсем правилно. Ала и тя и без това смяташе да му каже всичко и затова нямаше причина да се чувства засрамена. Наистина

никога досега не бе вършила нещо толкова опасно, като да пътува съвсем сама, и то из тази непозната част на страната.

— Наложил се да напусна Шефърд без разрешение — за почна младото момиче.

Фактът, че бе пристигнала благополучно, успокои тревогата му и той се усмихна и закачливо изрече:

— Знам, смяташ, че се нуждая от закрила, Мили, но не е било нужно да идваш чак дотук, за да ме придружиш лично за сватбата си. Баща ми винаги взима със себе си голям отряд войници, когато майка ми пътува с него, а аз щях да пътувам с тях... Прости ми. Изразът на лицето ти показва, че никак не ти е до шеги.

Тя поклати глава.

— Не, обичам, когато се шегуваш, затова не е нужно да се извиняваш. Просто се случиха толкова много неща и нито едно от тях не е хубаво. Искам да ти обясня всичко, но не знам откъде да започна... Всъщност знам. Причина та да напусна Шефърд тайно е, че имах неприятности с крал Джон, който пристигна по-рано за сватбата.

— Какви неприятности? — намръщи се Роланд.

— Много сериозни. Изглежда той не е доволен от годежа ми и е измислил начин да го анулира — като спи с мен. Аз възразих, и то доста красноречиво и сигурно той ще поиска да ми отмъсти, особено ако се омъжа за Улфрик от Шефърд. Единственият начин да доставя удоволствие на краля е да се омъжа за някой друг, само не и за Улфрик де Торп.

— Господи, Мили, не е нужно да правиш подобна жертва само защото крал Джон не одобрява сватбата ти. Разбирам защо иска да те причисли към многобройните си любовници, но Шефърд е твърде силен и влиятелен съюзник, за да си разваля отношенията с него. Опитал се е да те прелъсти и не е успял. Не вярвам повече да повдигне този въпрос.

Милисът отново поклати глава.

— Не е само това, което мислиш. Той не само иска да ме „причисли към любовниците си“. Той иска да даде на Улфрик основателна причина, за да се откаже от мен. Каза, че това щяло да бъде от полза и за двама ни.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че кралят има толкова високо мнение за себе си, та смята, че ще ти направи голяма услуга, като

преспи с теб? — презрително попита Роланд и добави с отсянка на отвращение в гласа: — Всъщност като се замисля, ако някой има необосновано високо мнение за себе си, то той със сигурност ще е Джон Безземни.

— Но не и в този случай — обясни Милисънт. — Аз казах на краля, че не желая да се омъжа за Улфрик. Това е услугата, която щеше да ми направи.

— Да не си полудяла? — Роланд бе искрено смаян. — Защо не желаяш да се омъжиш за Улфрик де Торп? Един ден той ще бъде господар на баща ми, а и мой също. Ако силата му не те кара да благодариш смирено за тази чест, то външния му вид със сигурност би те накарал да...

— Нито дума повече или здравата ще те цапардосам! Да благодаря смирено за тази чест, как ли пък не! — възмути се девойката. — Кога съм ти давала основание да си мислиш, че искам да бъда графиня?

— И не е било нужно да го правиш. От самото си раждане ти си предопределена да бъдеш графинята на Шефърд.

— Но не и по мой избор, Роланд — въздъхна тя. — Не сме говорили за това, докато бяхме във Фулбрей, но аз мразя Улфрик още откакто бяхме деца. При първата ни среща той ме нарани много лошо, причини ми месеци на болка и страх, когато умирах от ужас, че ще остана саката за цял живот. Никога няма да го забравя и да му го простя.

Той я привлече към себе си и заговори успокоително, с искрено съчувствие в гласа.

— Виждам, че дори споменаването на случилото се ти причинява болка, затова не казвай нито дума повече. Ела, ще те заведа да се стоплиш край някое огнище, ще ти наля чаша медовина и ще ми разкажеш защо не си казала на никой друг за коварството на крал Джон.

— Какво те кара да мислиш, че не съм казала на никой друг?

— Защото си тук, и то сама, а не си оставила баща си или лорд Гай да се справят с всичко това.

Милисънт отново се изчерви. Роланд бе твърде схватлив и умееше да отгатва и без много приказки. Поне не каза нищо повече за Улфрик, нито се опита да го оправдае с обяснението, че един възрастен

мъж не може да бъде винен за постъпката му като дете. Тя най-добре знаеше истината, но едва ли щеше да успее да убеди някой друг.

ГЛАВА 35

Нямаше да се справи, знаеше, че няма. Ако не бе толкова важно, ако от това не зависеше бъдещето на Милисът, Джоун навярно без усилие би се представила за сестра си. Ала именно защото бе толкова важно, тя се чувстваше нервна и неуверена. Затова реши да се престори на болна. Това не бе съвсем преструвка, понеже от нерви стомахът ѝ се преобръщаше и непрекъснато ѝ се по връщаше. В ролята си на Милисът Джоун заяви, че сестра ѝ е болна, а тя ще остане в стаята, за да се грижи за нея.

Би се престорила, че е обратното, ако не се боеше, че Улфрик може да пожелае да посети годеницата си. Беше го направил, когато Мили бе ранена. Освен това имаше вероятност да заподозре, че само се преструва като предлог да не го вижда. Но ако болната е Джоун, нямаше кой да настоява да я види, а като Милисът тя щеше да отпъжда нежеланите посетители, които биха искали да влязат в стаята на „болната“ Джоун.

Надяваше се, че планът ѝ ще успее и наистина бе така през деня и през по-голямата част от следобед. Тогава тъкмо този, от когото се боеше най-много, затропа по вратата. Разбра, че е той, още преди да отвори, заради силните и настойчиви удари.

Джоун пое дълбоко дъх, за да събере смелост за ролята на Милисът. Отвори вратата и се нахвърли върху Улфрик.

— Никой ли не ти е казал, че сестра ми е болна? — сърдито попита тя. — И че аз се грижа за нея? Тя най-последно се успокои и се унесе, преди да вдигнеш този невъобразим шум.

— Да, казаха ми — сопна ѝ се той, което не бе изненадващо, като се имаше предвид начина, по който го бе по срещнала. — Само че не е нужно постоянно да се грижиш за нея. Има и други, които могат отлично да се справят с тази задача.

— Не се доверявам на никой друг да се грижи за сестра ми, също както и тя винаги сама се е грижила за мен.

— И какво ѝ е? — намръщи се Улфрик.

— Непрекъснато повръща. Не усещаш ли вонята?

През този следобед Джоун бе повръщала на няколко пъти от нерви и не лъжеше. Като капак на всичко стомахът ѝ се надигна и отново усети, че ѝ се гади. Учудваше се, че не бе повърнала още като зърна смръщеното му лице. Ако не си тръгнаше скоро...

— Защо си дошъл? За да ни безпокоиш ли? — насили се да попита тя, щом видя, че Улфрик не помръдна от прага на стаята.

— За да ти кажа, че тази вечер трябва да слезеш за вечеря. Кралят може и да е приел отсъствието ти от обяд, но ако не дойдеш и за вечеря, ще го сметне за обида. Така че независимо дали сестра ти се чувства по-добре или не, тази вечер ще присъстваш в голямата зала.

— Не е необходимо аз да забавлявам краля.

— Нима? След като той е дошъл, за да присъства тъкмо на твоята сватба?

Джоун едва се сдържа да не закърши ръце.

— В такъв случай ще дойда, за да му покажа уважението си. Но няма да остана дълго — освен ако Джоун не се почувства по-добре.

Беше се съгласила да изпълни искането му и се надяваше, че той няма повече да спори с нея, но се излъга.

— Струва ми се, че използваш болестта на сестра си, за да ме избягваш. Още колко дълго възнамеряваш да страниш от мен и да не ми говориш?

За какво всъщност бе дошъл Улфрик? Защото се чувстваше пренебрегнат? Джоун се зачуди дали да не отвърне: „Завинаги!“, както би заявила Милисът. Ала този отговор едва ли ще го накара да си тръгне, тъкмо обратното — можеше да го ядоса още повече. В същото време не ѝ се искаше да каже нещо, което Мили никога не би изрекла, понеже това щеше да го накара да се вгледа по-добре в нея и да разкрие измамата им.

Затова Джоун стисна устни, както ѝ бе казала Милисът, и процеди колкото се може по-невъзмутимо:

— В момента говоря с теб, за което искрено съжалявам. Разпращаите ни може да почакаат, докато Джоун оздравее.

Улфрик схвана намека ѝ, намръщи се още веднъж и я предупреди на раздяла:

— Искам да те видя на вечеря, както и утре по време на обяда, момиче. Не ме карай да идвам и да те измъквам насила отук.

Джоун затвори вратата след него и се облегна изнемощяла на нея. Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите, а ушите ѝ бучаха. Все пак го направи! Успя да го заблуди! Но нямаше да може да го стори отново. Не притежаваше смелостта на Милисът, за да се опълчи срещу този мъж, особено след като толкова силно усещаше гнева му. В същия миг в главата ѝ отекна заплашителната мисъл: ако не се появи в голямата зала, той ще дойде да я завлече там насила!

Трябваше да слезе поне тази вечер. Не виждаше как може да го избегне. До утре имаше още време и може би дотогава Милисът щеше да успее с плана си. Джоун отново можеше да бъде самата тя, а Милисът щеше да е „изчезнала“. Щеше да мине още един ден, преди да започнат да търсят сестра ѝ извън стените на замъка. Достатъчно време, за да успее да отиде до Клайдън и да се върне в Дънбър, както възнамеряваше.

Да, тази вечер ще трябва да присъства на вечерята в голямата зала. Но да забавлява краля? След всичко, което бе направил? Господи, та те дори не бяха помислили, че може да се наложи Милисът отново да се срещне с него! Та нали именно затова тя напусна Шефърд — да не го виж да никога повече!

Ами ако той очакваше тъкмо този момент, за да обяви разтрогването на годежа ѝ? Не, очевидно кралят не бе казал никому за случилото се между него и Милисът, понеже Улфрик щеше да спомене нещо. Поради отсъствието ѝ от обяд, Джон вероятно бе решил, че тя се бои да се срещне с него.

Мисълта, че тя се страхува, може би бе поуталожила гнева на краля. Може да му подейства още по-успокоително, ако тази вечер изглежда уплашена. Това нямаше да бъде измама. След това, което се бе опитал да стори на Милисът, Джоун наистина се боеше до смърт да се приближи до него. А ако пожелае да разговаря за ужасната случка? Господи, как се остави Мили да я въвлече във всичко това?

ГЛАВА 36

Бе изгубила ценно време. Часовете минаваха, а Милисът още не бе намерила възможност да заяви, че иска да се омъжи за Роланд. Не можеше да позволи този ден да измине, без да уреди бъдещето си. Ала откакто бе пристигнала, постоянно се случваха разни неща и тя нямаше възможност нито за миг да остане насаме с Роланд.

Той я отведе в замъка и я представи на майка си, която веднага я придружи до стаята ѝ в кулата, за да се изкъпе и освежи след пътя. Милисът не се видя с Роланд чак до вечеря.

Лейди Рейна се оказа истинска изненада. Милисът познаваше бащата на Роланд и знаеше, че той е същият гигант като сина си, обаче лейди Рейна бе дребничка, макар и много красива жена. Тя още не бе навършила четиридесет години и черната ѝ коса бе лъскава както в младостта ѝ, а небесносините ѝ очи бяха чисти и много проникателни. Освен това говореше без заобикалки и понякога бе пряма до грубост.

Ето, още от прага лейди Рейна без капчица притеснение заяви на гостенката си:

— Вониш ужасно! Влизай незабавно в тази вана.

Въобще не обърна внимание на протестите ѝ, че няма време за баня.

Въпреки всичко Милисът хареса Рейна Фиц Хю. Рядко можеше да се срещне толкова пряма и откровена жена, каквато бе и самата Милисът, която винаги говореше това, което мислеше. Освен това понякога бе доста цапната в устата, което или караше събеседника ѝ да се забавлява, или да се чувства неудобно. На Милисът ту ѝ ставаше смешно, ту се сконфузваше и тази комбинация от чувства бе доста интересна и забавна.

През тези няколко часа в компанията на лейди Рейна Милисът научи за семейството на Роланд много повече, отколкото някога бе чувала от него. Той имаше по-голям брат, носещ името на граф Шефърд, който му бе кръстник. Освен това имаше и две по-малки сестри. Най-малката, сподели лейди Рейна, била проклятието на

живота ѝ. Не можела да стори нищо с това дете, което обожавало баща си и се опитвало всячески да му подражава.

Признанието ѝ смути много Милисът, която осъзна, че това момиче сигурно прилича твърде много на самата нея, а Рейна го бе нарекла „проклятие“. За пръв път ѝ хрумна, че навярно и собственият ѝ баща мислеше по същия начин за нея.

Досега не знаеше, че родът на Роланд е свързан с рода Де Аркур — друго силно семейство в кралството. Хю де Аркур, главата на това семейство, бе баща на дядото на Роланд, макар и незаконен — още едно откровение на Рейна, но тя го каза така, сякаш е нещо съвсем естествено и в реда на нещата.

Ала най-интересен ѝ се стори фактът, че Роджър де Шампен е баща на Рейна. Това име бе добре познато на Милисът, понеже лорд Роджър бе участвал заедно с Найджъл и лорд Гай в кръстоносния поход с крал Ричард преди толкова много години. Найджъл често го бе споменавал в разказите си за многобройните вълнуващи битки, станали дълго преди раждането на Милисът.

Тя се запита дали баща ѝ е знаел, че Роланд е внук на Роджър, когато го отхвърли като кандидат за неин съпруг, споменавайки само, че баща му е васал на граф Шефърд. Роджър може и да е бил васал на сър Гай, но бе силен и влиятелен благородник, а Клайдън Касъл бе доказателство за могъществото на рода му. Милисът бе сигурна, че баща ѝ не знаеше нищо за Хю де Аркур.

Изведнъж семейството на Роланд се оказа много по-добър избор за сродяване, отколкото бе осъзнавала. С богатството и силата си Роланд бе идеалният избор, липсваше му единствено графската титла, която един ден Улфрик щеше да наследи.

Девојката се почувства много по-добре. Баща ѝ трябваше да хареса този съюз. Разбира се, тя забравяше, че нейният годеж не бе заради съюзяването на две семейства, а бе продиктуван от приятелство и бе отплата за спасен живот. Все пак предполагаше, че тази нова възможност за сродяване ще смекчи удара, когато Найджъл научи, че крал Джон е против свързването на техните две семейства. Ако искаше да запази благосклонността на владетеля на Англия, дъщеря му бе по-добре да се омъжи за някой друг. А кой бе по-подходящ от Роланд?

Ала по време на вечерята поне стотина пъти изпита желание да извие врата на Роланд, понеже изглеждаше, че всички, в това число и

самият той, сякаш се бяха наговорили да не ги оставят насаме нито за миг. Макар че седеше до него по време на вечерята, тя не съумя да привлече вниманието за по-дълго, защото през цялото време той разговаряше с баща си и брат си.

Най-после вечерята приключи и изпълнената с отчаяние Милисът го сграбчи за ръката и го отведе към един от отдалечените прозорци, покрай които бяха подредени дълги пейки с възглавнички. Тя нетърпеливо го бутна да седне на една от тях.

— Трябва да поговоря за нещо много важно с теб, но изглежда твоето семейство е решило нито за миг да не ни остави насаме — побърза да заяви Милисът.

Роланд добродушно се засмя.

— Ние сме много близки. Обикновено по време на вечеря всеки споделя как е минал денят му. Какво по-добро време от това, когато всички сме събрани заедно?

— Истина е, но ти имаш гост, който се намира в изключително затруднено положение! Разполагам с много малко време, Роланд! Всъщност още утре сутринта ще трябва да потегля за Дънбър и много се надявам, че ти ще дойдеш с мен.

— Разбира се, че ще те съпровожда, Мили. Не е нужно да ме молиш...

Тя махна нетърпеливо с ръка и се отпусна на пейката срещу него.

— Нуждая се от нещо много повече от това, Роланд. Ти трябва да се ожениш за мен.

Ето, каза го. Не бе много изтънчено, но тя нямаше време за благородни превземки. Искаше й се само той да не се взираше толкова смаяно в нея. А което беше още по-лошо, навярно реши, че тя се шегува, защото избухна в смях.

— Това не е шега, Роланд — сковано заяви тя. Той нежно й се усмихна.

— Не, виждам, че наистина си сериозна. Но дори и да не бе сгодена, аз пак не бих могъл да се оженя за теб.

Тя смяташе, че най-трудната част вече бе минала. Нито за миг не си бе помисляла, че той може да й откаже.

— Да не би да си сгоден за друга?

— Не.

— Тогава защо не обмислиш предложението ми? — на мръщи се младото момиче.

— Погледни най-малката ми сестра — изрече Роланд, без да отговори на въпроса ѝ.

Тя проследи погледа му и видя само две малки момчета, вероятно не повече от десетгодишни, които се боричкаха на пода. Още не се бе запознала с най-малката му сестра, поне така си мислеше — днес я представиха на толкова много хора, че може да е пропуснала да я забележи.

— Къде? Там виждам само две момчета.

— „Момчето“ с късата руса коса, което е отгоре, е сестра ми Елинор — засмя се Роланд. — Именно затова те по чувствах толкова близка, когато за пръв път те срещнах във Фулбрей — ти толкова много ми напомняше за нея. За ужас на майка ми, тя е също като теб, предпочита да се облича в панталони и гамаша. Но когато имаме гости, Ели се облича прилично. Пристигна току-що и не подозира, че имаме гостенка. Забелязваш ли колко е вбесена майка ми, а татко, както обикновено, изглежда само леко развеселен?

Защо думите му я накараха да се изчерви? Би трябвало да бъде доволна, че и друго момиче прилича на нея, да разбере, че в крайна сметка не е толкова „странна“. Разбира се, малката Ели очевидно бе готова да отстъпи, когато я помолеха, докато Милисънт упорито отказваше да се промени дори малко...

Сърцето ѝ се сви. Нима бе грешила? Заслужаваше ли си да засрамва и огорчава баща си заради незначителната свобода, която си бе извоювала? Тръсна глава. Бе оставила Роланд да я отвлече от целта ѝ, а и той не бе отговорил на въпроса ѝ.

— Какво общо има сестра ти с моето предложение? — попита тя. Той се наведе към нея и нежно взе ръката ѝ в своята.

— Ти не ме слушаш. Винаги си ми напомняла за моята малка сестричка. Аз много те обичам, но за мен си като сестра и мисълта, че мога да споделя леглото си с теб... Съжалявам, Мили, наистина съжалявам, не искам да те обидя, но тази мисъл не събужда нищо у мен, не ме вълнува. Освен това не бих могъл да открадна годеницата на своя господар. Господи, та един ден той ще бъде граф на Шефърд, а аз ще владее имението Клайдън — и то благодарение на него.

Обяснението му би трябвало да я съкруши. Вместо това, Милисът със закъснение осъзна, че думите на Роланд бяха напълно верни и че и тя се чувстваше по същия начин. Именно затова винаги го бе смятала за свой близък приятел и никога не го бе пожелавала физически. За нея той беше братът, който никога не бе имала. Сега, когато се замислеше, осъзнаваше, че никога не би могла да си представи, че той ще я целуне, поне не и по начина, по който Улфрик го бе направил. Господи, защо не го бе разбрала още преди години, когато за пръв път ѝ хрумна мисълта да се омъжи за него?

Милисът кимна, за да му покаже, че приема обяснението му, ала не можа да сподиви въздишката си.

— Какво ще правя сега? Трябва много бързо да си намеря нов съпруг.

Той поклати глава.

— Не, единственото, което трябва да направиш, е да оставиш други да се занимават с този въпрос.

— Но това няма да ми осигури нов съпруг.

— Ти не се нуждаеш от такъв — възрази Роланд.

Милисът го изгледа намръщено.

— Забравяш, че има и други причини, поради които не желая да се омъжа за Улфрик.

— Много добре си спомням какво си ми разказвала за него. Ти го мразиш от времето, когато сте били деца и той много лошо те е наранил. Но не ми каза какви чувства изпитваш към него сега, когато вече е станал мъж.

— Аха! Знаех си, че рано или късно и ти ще стигнеш до тук!

— Искаш да се караме ли? — кротко попита Роланд.

Тя го удари по рамото, а той ѝ се усмихна. Милисът вдигна нагоре очи в престорена безпомощност, а той я прегърна през раменете.

— Отговори ми съвсем искрено, Мили. Поне веднъж опита ли се да забравиш детинските си чувства и да погледнеш на Улфрик с нови очи? Или си оставила старата болка и омраза да повлияят на сегашната ти преценка за него?

— Той все още е груб и жесток — измънка тя.

— Трудно ми е да го повярвам. Но дори да е така, въпросът е дали е бил груб и жесток спрямо теб сега?

— Той постоянно ми заповядва и се опитва да ме контролира. Сигурна съм, че ако можеше, щеше да ми нарежда кога да дишам и кога — не!

— Според мен ти смяташ за тиранин всеки мъж, който се осмели да ти заповяда нещо.

Милисът отново въздъхна.

— Роланд, разбирам какво се опитваш да ми кажеш. Но ти не можеш да си представиш какво е да си край този мъж. Ние винаги се караме. Когато сме в една стая, напрежението помежду ни е толкова голямо, че сякаш прехвърчат искри.

Той се замисли за миг.

— Доста странно, но това, което ти ми описваш, ми на помня за чувствата, които изпитах към една дама. Знаех, че не мога да я имам. Тя ни бе на гости. Ние двамата с нея постоянно се карахме, а всъщност всеки път, когато я видех, ми се искаше...

— Шшт! — прекъсна го Милисът с пламнало лице. — Това няма нищо общо с... нас двамата с Улфрик.

— Сигурна ли си?

ГЛАВА 37

„Сигурна ли си?“ Дори когато се оттегли в стаята си, Милисът не можа да се отърве от този въпрос, който отново и отново изникваше в мислите ѝ. Отговори на Роланд с: „Разбира се“, но всъщност изобщо не бе сигурна, поне що се отнасяше до Улфрик. Не го познаваше, а и за един мъж бе лесно да обича една жена и в същото време да желае друга. Толкова много бе чувала за подобни случаи.

Улфрик може би бе объркан от желанието, което тя събуждаше у него, и макар да се бе примирил с мисълта, че трябва да се оженят, това вероятно го дразнеше и го караше постоянно да се кара с нея. В такъв случай може би след сватбата недоразуменията им щяха да престанат... поне от негова страна.

Джоун бе предположила подобно нещо. Направи го щастлив в леглото и той ще ти позволи повече свобода и ще бъде много поговорчив и отстъпчив с теб, беше казала сестра ѝ. Ами що се отнася до нея? Това, че ще направи него щастлив, не означаваше, че и тя ще бъде щастлива.

Именно в това бе въпросът. След като разкаже на баща си всичко, което се бе случило, той вероятно щеше да се съгласи, че трябва да се омъжи за някой друг, дори само заради неодобрението на крал Джон. Ала това нямаше да бъде Роланд, както доскоро се бе надявала. Разбира се, нямаше да е и Улфрик и това би трябвало да я направи щастлива.

Тогава защо не беше?

На вратата се почука и Милисът се зарадва, тъй като неочакваният посетител щеше да я отвлече от мрачните ѝ мисли. Лейди Рейна влезе в стаята и приседна на леглото. Веждите ѝ бяха загрижено свити.

— Почуках тихо, за да не те събудя, ако си заспала — рече майката на Роланд. — Но не съм изненадана, че си будна, въпреки късния час.

Милисът унило се усмихна.

— Наистина още не съм заспала, макар че миналата нощ почти не мигнах. Но защо ми казахте това, лейди Рейна?

— Роланд разговаря с мен.

— Така ли?

— Синът ми е много разтревожен, че може би те е разстроил. Така ли е наистина?

— Каза ли ви защо?

Лейди Рейна кимна.

— Молбата ти много го е изненадала. Той не е сигурен, че напълно си разбрала причините за отказа му, тъй като е бил доста смутен и объркан от предложението ти.

— Разбрах го много добре и съм съгласна с него. Когато си мислех, че можем да се оженим, аз си представях нашето приятелство, близостта ни и колко чудесно би било да прекарам живота си с някого, с когото ми е приятно да бъда. Никога досега не съм се замисляла за интимността, която ще трябва да споделим. Сега думите му ме накараха да се замисля и осъзнах, че е напълно прав. За него аз съм като сестра — за мен той е като брат. Дватама никога не бихме могли да бъдем любовници.

Лейди Рейна кимна разбиращо.

— Но ти не отговори на въпроса ми — настоя тя.

Милисът се намръщи. Не бе сигурна, че разбира за какво намекуваше майката на Роланд.

— Направих го. Не съм разстроена от отказа му. Не е негова вината, че аз не съм обмислила предварително всички аспекти на брака, преди да му отправя предложението си.

— Има и още едно нещо, за което не си помислила. Роланд не може да се ожени за теб без съгласието на Ранулф, а той никога няма да го даде. Дори и годежът ти със сина на лорд Гай да се анулира — независимо по какви причини — ще бъде голяма обида за нашия господар, ако ние пожелаем да се свържем със семейство Криспин чрез теб, след като графът преди това е пожелал този съюз чрез сина си. Нима си пропуснала опасността от подобни неприятни последици след евентуалния ти отказ от брака с Улфрик де Торп?

Макар и нежно, това си бе смърчане и Милисът се изчерви.

— Баща ми се опита да ми го изтъкне, но признавам, че не му обърнах нужното внимание.

— Едва ли е нужно да те питам дали все още си разстроена. Явно е така, след като още си будна.

— Но не заради Роланд. Уверете го в това утре или аз сама ще го направя.

— Мога ли да ти помогна с нещо? Искаш ли да споделиш с мен какво те тормози?

Явно Роланд не бе разказал всичко на майка си.

— Всъщност никога не съм искала да се омъжвам за Улфрик от Шефърд. А сега знам, че и крал Джон не го желае и се питам за кого ще ме омъжи баща ми. Досега съм си представяла, че това ще е Роланд и никога не съм мислила за някой друг.

— Защо мислиш, че крал Джон е против брака ти с Улфрик?

— Той самият ми го каза.

Рейна се усмихна и поклати глава.

— По-скоро трябваше да попитам какво те кара да смяташ, че вашите семейства ще се съобразят с желанието на крал Джон. Доколкото знам, годежът ти е сключен с благословията на крал Ричард. Вие не се нуждаете от разрешението на сегашния крал. А ако е възнамерявал да забрани сватбата, щял е да го направи. Фактът, че го е споменал пред теб, а не го е заявил направо на лорд Гай, говори, че той не иска открито да се намесва. Предполагам, че няма да се осмели да си навлече гнева на един васал като лорд Гай, който е изключително лоялен, най-малкото сега, когато толкова много от бароните са се съюзили против него.

Това бе още една причина Милисът да се опасява, че щом крал Джон премълчаваше нейната съпротива, вероятно бе решил да стовари цялата вина върху нея — сигурно щеше да заяви, че тя се осмелява да го клевети и щеше да се закълне, че е невинен. Искаше да обясни всичко това на Рейна, но се поколеба. Колкото по-малко хора знаеха за опита на Джон да сложи край на годежа ѝ, като я на прави своя любовница, независимо дали щеше да го отрече, толкова по-малко вероятно бе той да търси отмъщение за начина, по който бе избягала от него.

— Може би сте права, лейди Рейна — съгласи се Милисът.

Домакинята кимна и отново заговори:

— А сега да поговорим за последната ти тревога.

— Последната ми тревога ли?

— Нямам намерение да проявявам излишно любопитство, но ти каза нещо, което доста ме изненада — че никога не си искала да се омъжиш за Улфрик де Торп. Аз го познавам откакто се е родил. Той се превърна в прекрасен млад човек — истинска гордост за своя баща. Моят съпруг е участвал в няколко военни похода заедно с Улфрик. Говори само хубави неща за този младеж, а и жените го намират за много привлекателен. Последния път, когато ни гостува, по-голямата ми дъщеря се държа като глупачка и едва не стана за смях. Какво не ти харесва у Улфрик?

Милисът ужасно се дразнеше, че всички реагираха по един и същ начин относно нежеланието ѝ да се омъжи за Улфрик. Нямахше смисъл да споменава за случката от детинство, понеже бе сигурна, че лейди Рейна щеше да я отхвърли с пренебрежение. Вместо това изтъкна друга причина за нежеланието си да се обвързва с Улфрик.

— Той обича друга жена.

— А! — разбиращо поклати глава лейди Рейна. — Е, това не е много разумно от негова страна, но едва ли е нещо сериозно и няма да е трудно да го преодолее.

— Как?

— Дай му основание да те обича — засмя се майката на Роланд. — И с всеки изминал ден му давай все нови и нови основания.

— Сигурно сте се срещали със сестра ми — изпъшка Милисът. — Двете мислите по един и същ начин.

Рейна отново се засмя.

— Чисто и просто обикновена женска логика, скъпа моя. Да, разбираемо за една жена, която никога не бе преживявала подобно нещо. Тя не подозираше колко бе трудно да се преодолее първоначалната омраза и презрение — особено когато бяха взаимни.

— Не бих искала да се боря за любовта на съпруга си — хладно изрече Милисът и надменно вирна глава.

— Би било идеално, ако не се налагаше. Но в живота не е така и повечето жени са принудени да го правят, особено когато искат да бъдат обичани. Има и доста млади дами, които не се интересуват от това. Те не очакват любов от брака си, уреден по политически или други съображения, така че не се чувстват излъгани или разочаровани, когато не я открият. Нужни са обаче и много други неща за един добър

и сполучлив брак. Любовта не винаги е сред тях. Но, когато я има... о, не можеш да си представиш...

— Разкриваш семейни тайни, а, Рейна?

Беше наистина изумителна гледка да видиш как тази жена се изчервява, особено когато острият ѝ и хаплив език неведнъж бе карал другите да пламват до корените на косите си. Лейди Рейна се извърна и погледна съпруга си, чиято огромна фигура изпълваше рамката на вратата.

— Тъкмо отивах да си легна — избъбри тя и припряно се изправи.

— Наистина ли? Не се сърди, но се съмнявам.

Лицето на Рейна придоби възмутено изражение, но Милисънт не го видя, понеже дамата бе с гръб към нея. Изплаши се, че лорд Ранулф Фиц Хю е сърдит на жена си и си помисли, че може би вината е нейна.

— Не съм се опитвала да се меся — заяви лейди Рейна, а Милисънт побърза да я подкрепи:

— Разбира се, че не.

— Нито пък ѝ досаждах — добави достопочтената дама.

— Изобщо не съм си го и помислила — енергично се присъедини Милисънт. — Лейди Рейна много ми помогна.

При тези думи майката на Роланд се извърна към нея и закачливо се засмя.

— Успокой се, дете, той не е ядосан. А дори и да беше, това нямаше да ме впечатли кой знае колко.

Последните думи бяха придружени с предупредителен поглед към Ранулф. Гигантът се ухили, показвайки, че не за пръв път чува подобно изявление.

Тъкмо в този миг Роланд избута баща си и мина покрай него.

— Не смятах, че ще държиш Мили будна през цялата нощ, майко — раздразнено рече той.

Лейди Рейна вдигна ръце и намусено заяви:

— Отивам да си легна, щом всички го желаете толкова силно.

И без да каже нито дума повече, тя излезе наперено от стаята.

— Аз ще се погрижа да го направи, без повече да се отклонява по пътя към спалнята — обади се Ранулф и добави: — Не се бави, Роланд. Всички се нуждаем от сън.

След като останаха сами, Милисънт и Роланд се изчервиха — може би защото за пръв път оставаха насаме в спалня, но по-вероятно защото и двамата знаеха какво бе обсъждано преди малко в същата стая. Роланд пръв се окопоти и приседна на леглото до Милисънт, на мястото, където доскоро бе седяла майка му.

— Съжалявам — каза той и взе ръката ѝ в своята. — Исках само майка ми да ти помогне да не се чувстваш обидена и разстроена. Тя е много добра в утешаването. Обаче не мислех, че ще те държи будна толкова до късно.

— Не е нужно да се извиняваш, Роланд. Аз не спях, иначе тя нямаше да влезе.

— А, значи наистина си била разстроена?

Милисънт въздъхна отегчено и нарочно смени темата на разговор.

— Никой ли в този дом не спи през нощта?

— Не знам за другите, но двамата с майка ми доста често се заварваме в кухнята по малките часове на нощта — обикновено, когато нещо ѝ е попречило да довърши вечерята си.

— А какво е твоето извинение?

— Не че не мога да спя, но почти винаги съм гладен, а в такива случаи не ми е до сън.

Изрече го с такова огорчение от самия себе си, че Милисънт не можа да се сдържи и избухна в смях.

— Да, никак не е лесно да заситиш това огромно тяло.

Ала смехът ѝ внезапно секна. Разнесе се някакъв шум и вратата рязко се отвори. И двамата погледнаха да видят какво става, понеже се чу звук като от изваждане на меч от ножница. И точно това се оказа.

Улфрик стоеше на прага с меч в ръка, но погледът му не бе насочен към Милисънт, а бе втренчен в Роланд.

— Това е истински позор и аз съм принуден да те убия!

ГЛАВА 38

Милисът преbledня. Не само защото Улфрик бе там, където не би трябвало да бъде. Не само защото заплашваше да убие приятеля й. Не, кръвта се отдръпна от лицето й, понеже осъзна, че само Джоун би могла да му каже, че се намира в Клайдън.

Затова първите думи, които излязоха от устата й, бяха обвинение:

— Какво си направил на сестра ми, за да я принудиш да ти каже къде съм отишла? Тя никога не би ме издала доброволно.

Сапфирено-сините му очи се насочиха към нея. Изражението им бе ледено.

— И не го е направила. Тя припадна в краката ми, когато просто я попитах.

— Просто? — подозрително присви очи Милисът. — И колко ядосан бе, когато я попита?

— Много.

Девојката облекчено въздъхна. Той не бе измъчвал Джоун. Само я бе изплашил до смърт. Но тогава...

— Как се досети да ме търсиш тук, след като не ти е казала?

— Преди няколко дни случайно е споменала пред брат ми, че мъжът, в когото си влюбена, наричаш „нежен гигант“. И аз най-последно се сетих кой може да е. Бях сигурен, че си отишла при него.

Погледът му отново се насочи към Роланд. Милисът също се извърна към приятеля си и видя, че той се усмихва. Сигурно бе полудял, щом намираше нещо забавно в цялата ситуация. Или пък смяташе, че Улфрик се шегува, когато заяви, че ще го убие? А може би наистина нямаше от какво да се страхува, защото въпреки гнева на Улфрик, те разговаряха сравнително спокойно?

Нямаше съмнение, че годеникът й е бесен, но очевидно успяваше да се сдържа. Но какво бе предизвикало гнева му. Бягството й? Или това къде я бе открил и с кого?

— Не е нужно да го убиваш — заговори Милисът. — Открих, че чувствата, които изпитвам към Роланд, са като към брат. А и той

отказа да се ожени за мен, защото ме чувства като сестра.

— Да не би да ме смяташ за глупак? Доказателството за обратното е пред очите ми!

В гърдите ѝ се надигна гняв, а заедно с това усети прилив на смелост, която ѝ бе нужна, за да му се опълчи.

— Какво доказателство? — презрително процеди младото момиче. — Ако имаш предвид това, че си заварил Роланд тук, с мен, защо първо не попиташ какво правим, а после да си вадиш заключения. Ако беше дошъл малко по-рано, щеше да завариш в тази стая и родителите му. Роланд дойде, за да потърси майка си, понеже се притеснил, че тя ме държи будна до толкова късен час. Аз наистина не бях заспала и ние двете разговаряхме. Би трябвало да проявиш малко повече здрав разум, Улфрик, преди да вадиш меча си.

— Мили, защо съзнателно го предизвикваш? — обади се неочаквано Роланд.

— Не правя нищо подобно!

— Тъкмо това правиш — рече Роланд и се обърна към Улфрик. — Милорд, това, което каза тя, е самата истина. Дори и да не бе сгодена за вас, а тя е, аз не бих могъл да се ожения за нея. Това би било все едно да се ожения за собствената си сестра, а трябва да се съгласите, че едва ли някой мъж би пожелал подобно нещо.

Роланд се надяваше да разведри обстановката, ала изглежда не му се удаде, защото мрачното изражение на Улфрик не се промени. Тъкмо обратното — когато се из върнаха към нея, тъмносините му очи блестяха още по-гневно и застрашително.

— Да не би да искаш да ме убедиш сега, че си ме излъгала, когато ми заяви, че си влюбена в него?

Милисънт предпочиташе да не бе повдигал този въпрос.

— Просто навремето си мислех, че е възможно. Винаги съм смятала, че го обичам. Изобщо не съм осъзнавала, че това не е любовта, която свързва мъжа и жената в брака. И двамата не изпитваме никакво желание един към друг. Как по-ясно да ти го кажа?

— Пак го правиш, Мили — упрекна я Роланд и я изгледа почти сърдито.

— Какво?! — гневно възкликна тя.

— Предизвикваш го. Обяснението бе достатъчно. Не е нужно да го дразниш повече.

— Върви да си легнеш, Роланд. Не ми помагаш с приказките си.

— Не мога — въздъхна младият мъж, макар че явно предпочиташе да се оттегли.

Милисът разбира, че той се страхува да я остави насаме с Улфрик, въпреки че бе достатъчно умен, за да не го изтъква. Тя също не желаше да бъде сама с Улфрик, ала в този момент се страхуваше много повече за Роланд, отколкото за себе си — особено когато годеникът ѝ все още държеше меч в ръката си.

Улфрик навярно прочете мислите ѝ или пък реши, че Роланд е твърде разумен и предпазлив, за да се опита да мине покрай него, след като не е въоръжен, и прибра мечата си.

— Заради баща ти се радвам, че не ми се налага да те убия. Върви си. — Роланд се поколеба и той добави: — Тя е моя от деня, в който е сгодена за мен. Дори не си и помисляй да ми отнемаш това, което ми принадлежи!

Двамата млади мъже кръстосаха погледи за един дълъг и напрегнат миг. Накрая Роланд кимна хладно, рязко се обърна и напусна стаята.

Милисът знаеше, че приятелят ѝ никога нямаше да си тръгне, ако смяташе, че Улфрик представлява някаква опасност за нея. И на нея ѝ се искаше да бъде толкова сигурна. Внезапно почувства страх и изпита желание да извика на Роланд да се върне. Безпокойството ѝ се усили, когато Улфрик затвори вратата и пусна резето. Двамата останаха сами в заключената стая.

— Какво правиш? — с прегракнал глас попита тя и страните ѝ, които преди малко бяха възвърнали цвета си, отново пребледняха.

Той не отговори. Приблужи до леглото и я погледна.

— Можем да поговорим на сут... — опита се да предложи с треперещ глас тя, но той рязко я прекъсна.

— Няма за какво да говорим. — Тя се надигна, за да стане от леглото. — Остани на мястото си! — изплющя гласът му.

Сега вече здравата се изплаши. Изражението на лицето му не се бе променило. Той все още изглеждаше бесен. Бе сигурна, че каквото и да възнамеряваше да направи, никак нямаше да ѝ хареса — ако въобще оцелееше след това. Никак не бе сигурна в последното. Бе в неведение относно намеренията му — засега. В следващия миг вече разбира — без

да откъсва поглед от нея, Улфрик бавно започна да сваля пелерината си.

— Не го прави, Улфрик!

Той отвърна с въпрос:

— Наистина ли си въобразяваше, че можеш да се омъжиш за Роланд Фиц Хю и че той ще остане жив достатъчно дълго, за да се наслаждава на брака си с теб?

— Ако баща ми бе дал съгласието си, ти не можеше да направиш нищо, за да ми попречиш.

Младият мъж поклати глава.

— И смяташ, че това щеше да ме спре да го убия?

Чак сега Милисът осъзна какво искаше да й каже.

Той я смяташе за своя собственост. И макар че всъщност не я искаше, тя пак бе негова, а това означаваше, че не може да се омъжи за никой друг, понеже за него това щеше да бъде измяна. Напълно нелогично и собственическо отношение! Милисът не знаеше дали да плаче, или да се смее горчиво. Не можеше да спечели. Никога нямаше да има възможност да избяга от него.

Ала тя не бе забравила за неприятната си среща с Джон Безземни. Един крал би могъл да принуди и най-силния мъж да се подчини на волята му. А Улфрик още не знаеше, че кралят е против женитбата им. Всъщност, когато му го кажеше, той би трябвало да се зарадва. Това би му дало нужното извинение, за да не се ожени за нея. А ако прекрати годежа, вече нямаше да я смята за своя. Нужно бе само да му разкаже за среднощното си посещение при краля.

— Ти все още не знаеш какво ме накара да напусна Шефърд. Това променя всичко, Улфрик. — Той захвърли колана и ножницата си на пода върху пелерината. — Слушай ме!

— Годержният договор анулиран ли е?

— Не, но...

— Тогава нищо не се е променило.

— Казвам ти, че се е променило! Лично кралят е замесен. Той е против нашия съюз. Това е извинението, от което се нуждаеш, за да сложиш край на годежа. Ще трябва само да кажем на родителите си.

— Дори и да ти вярвах, момиче, а аз не ти вярвам, това няма никакво значение за мен. Джон не е казал нищо на никого — с

изключение на теб — вместо това на всеослушание заяви одобрението си.

— Казвам ти самата истина!

— Тогава позволи ми да ти обясня защо няма значение. Това, което Джон иска, не може да се осъществи, освен ако не го заяви публично. Досега не го е направил и няма никакви изгледи да го стори. Затова сега ние двамата веднъж завинаги ще решим въпроса на кого принадлежиш ти, за да нямаш в бъдеще правото да го оспорваш. Ние вече сме обвързани с годежен договор. Сега само ще го подпечатаме. — С тези думи той я бутна обратно върху леглото и понечи да се плъзне до нея.

Тя не можеше да повярва, че той не подскочи от радост, когато му предостави нужното извинение, за да не се ожени за нея. После осъзна, че Улфрик бе твърде ядосан, за да го е грижа.

Именно гневът му ѝ даде сили да извика:

— Не! Не го прави, Улфрик! Няма да се опитам да избягам отново. Ще се омъжа за теб, кълна се! Само не ме взимай по този начин... не и когато си побеснял от гняв.

В очите ѝ блестяха сълзи. Беше толкова уплашена, че дори не осъзнаваше, че се е разплакала. Въпреки яда, това бе единственото нещо, което го спря. Той я целуна грубо, но после се отдръпна и от устните му се изтръгна неприлична ругатня. Прокара ръка през косата си и с бързи крачки излезе от стаята.

Разтреперана, Милисът се отпусна върху леглото. Постепенно собственият ѝ гняв надви уплахата и ужаса, които Улфрик я бе накарал да изпита.

ГЛАВА 39

Милисът отвори очи и не след дълго осъзна, че е проспала половината ден. Не се изненада, понеже гневът, който Улфрик бе събудил у нея, я държа будна почти през цялата нощ. Учуди се само, че никой не се бе опитал да я събуди, нито дори Улфрик. Но може би той не възнамеряваше още днес да се върне в Шефърд, както бе помислила.

Нищо чудно и самият той да е още в леглото, след като бе яздил през половината нощ, за да пристигне в Клайдън. Но каквито и да бяха причините, имаше да му казва доста неща, особено след като вече не бе толкова изплашена.

Още не можеше да повярва какво ѝ бе причинил. Преди сънят най-после да я надвие, тя бе започнала да подозира, че всъщност годеникът ѝ нямаше намерение да прекара нощта в леглото ѝ, а само бе искал да я уплаши, за да я принуди да му даде клетва за вярност, което тя наистина бе сторила твърде прибързано.

Не че това имаше голямо значение след всичко, което ѝ каза той през миналата нощ. Излизаше, че ако тя се омъжи за някой друг, това означаваше да подпише смъртната му присъда. Изобщо не се съмняваше, че Улфрик ще изпълни закана си. В крайна сметка си оставаше обвързана с него, понеже той я смяташе за „своя“, дори и след като му съобщи за неодобрението на краля.

Милисът стана и бързо се облече — предпочете мъжките дрехи, а не красивата рокля, която носеше предишния ден. Направи го напук на Улфрик. Нямаше нужда той да знае, че си бе донесла това, което той наричаше „благопристойно“ облекло. Щеше да си помисли, че няма какво друго да облече. Една малка победа за нея, въпреки че бе твърде незначителна, за да уталожить гнева ѝ.

Когато влезе в голямата зала на Клайдън Касъл, устните ѝ бяха ядно стиснати. Обядът бе свършил и дървените пейки бяха подредени край стените. Улфрик бе там, седнал край огнището с лорд Ранулф. Веднага забеляза приближаването ѝ, както и гневното ѝ изражение.

— Не ме гледай така кръвнишки, жено — бяха първите думи, с които я посрещна. — Ако си мислиш, че ще търпя киселото ти настроение, и то след всичко, което направи, дълбоко се лъжеш.

— След това, което аз съм направила ли? — невярващо избухна Милисът. — А какво ще кажеш за себе си?

— Това, което аз трябваше да направя, не го направих, но ако настояваш, много бързо можем да поправим този пропуск.

Тя отвори уста, за да възрази, но бързо я затвори, осъзнала, че той навярно има предвид един хубав пердах, а не да легне с нея. Нямахше да му прости толкова лесно тази нова обида, но засега реши да преглътне гордостта си и надигналата се в гърлото ѝ жлъч. Отправи се към издигнатата платформа, където още не бяха раздигнали масата и грабна една чаша с вино, за да отмие горчивия вкус в устата си.

Чу зад себе си смеха на бащата на Роланд. Господи, тя го бе видяла да седи до Улфрик и въобще не му бе обърнала внимание. Наистина мислите ѝ бяха заети единствено с онзи грубиян. Страните ѝ пламнаха, когато осъзна колко невъзпитано се бе държала. Гневът ѝ не бе извинение за грубите обноски — сър Ранулф все пак бе неин домакин.

Ала когато се обърна към огнището, бащата на Роланд вече си бе отишъл. Улфрик все още бе там, скръстил ръце пред гърдите си и вперил в нея присвитите си очи. Милисът предизвикателно вирна брадичка. Той повдигна вежди. Тя скръцна със зъби, питайки се дали изобщо някога ще съумее да го надвие. Без съмнение той бе сигурен, че тя никога няма да има подобна възможност.

Здравият разум ѝ нашепваше, че трябва да стои по-далеч от него, докато и двамата не се успокоят. Бедата бе, че тя нямаше да се успокои, ако поне отчасти не излееше насъбрания се в душата ѝ гняв. Освен това трябваше да разбере какво възнамерява да предприеме Улфрик срещу машинациите на крал Джон. Сега се налагаше тя да се върне в Шефърд, където неминуемо щеше да се срещне краля.

Отново приближи към Улфрик, като този път се опити да изглежда спокойна.

— Ще кажеш ли на баща си какво направи Джон? — попита тя, без всякакво предисловие.

— И какво точно е направил кралят, освен да те остане с впечатлението, че е против нашия съюз? — попита ни свой ред

младият мъж, без да отговори на въпроса ѝ.

— Беше нещо повече от впечатление. Той искаше да ти даде основателна причина, за да се откажеш от мен.

Думите ѝ го накараха незабавно да се намръщи.

— Единственото, което може да ме накара да го сторя, е...

— Точно така.

Милисът с изумление видя, че Улфрик първо пребледня, а след това лицето му пламна.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че Джон Плантагенет те е изнасилвал?

Сега бе неин ред да се изненада на себе си — никак не ѝ се искаше той дори за миг да повярва в подобна възможност, затова побърза да поясни:

— Не, нищо не ми е направил. Това не означава, че нямаше подобно намерение, но той едва ли би го нарекъл изнасилване. Според него аз трябваше да се почувствам поласкана от предложението му и дори... благодарна. А и няколко пъти повтори, че ще бъде изгодно и за двамата ни.

— За каква изгода става дума?

Думите едва излязоха от устата му. Гневът му заплашваше да избухне всеки миг, но този път Милисът не бе съвсем сигурна към кого е насочен.

— Не ми обясни в подробности, Улфрик. Предположих, че изгодата за него е да спи с мен, макар по-късно да осъзнах, че навярно има нещо много повече. А що се отнася до мен — той ме попита направо дали те обичам и аз му отговорих съвсем честно. Тогава ми каза, че в такъв случай няма да имам нищо против, когато ти се откажеш от мен. Изглеждаше доволен и дори го изрече на глас. Думите му бяха: „Доволен съм, че и двамата ще имаме полза от подобно решение.“

— Но ти си отказала?

Милисът го възнагради с един яден поглед, задето се бе осмелил да я попита.

— Той не бе склонен да приеме отказа ми. Възнамеряваше да „облекчи съвестта ми“, като вземе решението вместо мен, или поне така ми каза. Аз успях да избягам, но бях ужасена, страхувах се, че той ще ми отмъсти, задето осуетих намерението му. Главната причина да

избягам от Шефърд бе да се отдалеча колкото се може повече от краля, макар че няма да се преструвам, че е единствената.

Последните й думи го накараха да изръмжи ядосано, но не го отклониха от темата.

— И тази среща стана в деня на пристигането му?

— Същата нощ — заяви Милисънт. — Един от слугите му дойде да ме повика под претекст, че кралската двойка искала да ме поздрави насаме. Но когато влязох в стаята, вътре бе само Джон. Не губи много време, за да се опита да ме вкара в леглото си. Когато отклоних предложението му, той искаше да ме насили... и тогава го ритнах, бутнах го върху леглото и избягах от стаята. Трябва да призная, че прекарах останалата част от нощта зад барикадирана врата с опънат лък в ръка. На следващата сутрин Джоун ми помогна да се измъкна от Шефърд.

— На следващия ден кралят бе в отлично разположение на духа. Дори не отбеляза отсъствието ти.

— Отсъствие? Нима Джоун не... Няма значение.

— Какво? — многозначително повдигна вежди младият мъж. — Нима Джоун не се престори на теб? Да не мислиш, че все още не мога да ви различавам?

Милисънт стисна зъби, уязвена от самодоволната нотка в гласа му.

— Не можеш да бъдеш сигурен. Поне не напълно и не през цялото време.

— Признавам, че донякъде си права и тъкмо затова те предупреждавам за последен път — никога повече не се опитвай да ме мамаш по този начин, Милисънт, иначе ще изгоня сестра ти от Шефърд! Да, в началото бях заблуден, докато вечерта не забелязах колко е нервна — нещо твърде нетипично за теб. Тогава разбрах измамата ви.

Милисънт въздъхна. Нищо чудно, че я бе открил толкова скоро. Колкото до доброто настроение на крал Джон — със сигурност се дължеше на допускането му, че тя се страхува да се изпречи пред погледа му и е твърде уплашена, за да разкаже на когото и да било за случилото се между тях.

— Ако го бях обвинила в нещо, той със сигурност щеше да отрече. Както съм сигурна, че ако бе успял, кралят щеше да стовари

цялата вина върху мен, заявявайки, че аз съм го съблазнила или нещо подобно. Ще кажеш ли на баща си?

Преди да отговори, Улфрик се замисли за миг.

— Може би някой ден, когато реша, че е необходимо. Засега не смятам да казвам никому, още повече, че присъствието на Джон е достатъчно потвърждение на одобрението му за нашия съюз.

— Можеш ли да предположиш защо кралят е против? Може ли да има друга причина освен благословията на брат му, когото мрази?

— Със сигурност. Доскоро изобщо не подозирах колко богат е баща ти. Ако такова богатство се съчетае със силата и влиянието на Шефърд, ние ще се превърнем в непобедими съюзници, което никак не е изгодно за Джон.

— Моят баща никога не би обявил война на краля... поне аз не смятам, че би го сторил.

— Нито пък моят, ако няма основателна причина. Но не бива да забравяш каква силна армия би могло да се получи, когато рицарите на Шефърд се обединят с наемниците от Дънбър. Разбира се, подобна сила никога няма да бъде използвана против краля на Англия, но очевидно Джон се бои. Ако зад него стояха всички барони, това не би имало голямо значение. Но след като мнозина открито са се обявили срещу него, той трябва да събере доста по-силна войска, за да може успешно да им се противопостави. Всъщност бароните, които го мразят и презират, с радост биха обединили силите си с Шефърд.

— Излиза, че нашият съюз не е само незначителна тревога за краля, но източник на сериозен страх, който го кара незабавно да сложи край на годежа ни... независимо на каква цена.

— Дори и с цената на твоето убийство? — отгатна мисли те и Улфрик.

Тя кимна и смръщи вежди.

— По време на разговора ни той ми каза още нещо: „Що разбереш, че ти правя голяма услуга“. Тогава приех думи те му като намек, че за мен ще бъде чест да споделя леглото му. Но може би е имал предвид, че ако ти ме от хвърлиш, той няма да има нужда да ме убива.

— Може би — замислено отвърна Улфрик. — Но не бива да забравяш, че между моя и твоя баща съществува дългогодишно и вярно приятелство. Така че не е нужно двамата да скрепяват съюза си

чрез този брак, ако искат да се опълчат против своя владетел. Тъкмо обратното — биха могли да съберат цяла армия, ако Джон се опита да се намеси. Смяташ ли, че кралят би рискувал това?

— А нима не го рискува, когато се опита да ме изнасили? — възрази Милисът.

Киселият ѝ тон го накара да се засмее.

— Ти сама си отговори преди малко. Сигурно щеше да заяви, че цялата работа е твоя идея, а не негова, и че той е бил твърде слаб, за да устои на подобно изкушение. Не се съмнявам, че тъкмо това щеше да бъде извинението му, ако планът му бе успял и аз се бях отказал от теб... Наистина ли си ритнала краля на Англия?

Тя се изчерви и само кимна. Той отново се засмя.

— Ако не беше го сторила, може би щях да се изкуша от мисълта да... няма значение. Съмнявам се, че Джон ще повдигне повече този въпрос. Но може би е разумно след сватбата да подновим клетвата си за вяност към него, само за да успокоим страховете му. Разбира се, ако присъства на церемонията.

— И защо да не присъства, след като вече е в Шефърд? — попита девойката.

— Защото ако всичко, което ми разказа, е чиста истина, той ще е твърде вбесен, за да остане за венчавката. Сигурен съм, че ще измисли някакво извинение, за да си тръгне преди официалната церемония.

Милисът искрено се надяваше да е така. Всъщност тя се надяваше, кралят вече да си е заминал. Не гореше от желание отново да се срещне с Джон Безземни.

ГЛАВА 40

Преди да потеглят от Клайдън, Милисът установи, че все пак Улфрик бе станал рано, за да прекара сутринта с домакините си. Освен това бе решено Фиц Хю да тръгне за сватбеното тържество един ден по-рано от предвиденото и да ги придружи до Шефърд.

Явно Улфрик бе дошъл сам и сега бе доволен, че по обратния път ще го съпровожда голям ескорт. Милисът не бе сигурна дали бе тръгнал сам, за да не го забавят хората му, или за да запази бягството ѝ в тайна. Предполагаше, че е по-скоро заради второто. Едва ли би искал всички да узнаят, че тя бе рискувала живота си само и само да не се омъжи за него. Като се имаха предвид трите покушения срещу нея, пътувайки сама Милисът наистина бе рискувала живота си.

Възнамеряваше да го попита, макар и със заобикалки, дали след заминаването ѝ всичко в Шефърд е било наред. Особено се безпокоеше за онези трима мъже, които я бяха последвали и които вероятно бяха от стражата на имение то. В такъв случай тя искрено се надяваше да не им е причинила сериозни наранявания.

Но Улфрик не обърна сериозно внимание на предпазливите ѝ въпроси. Единственият му отговор бе: „Не се е случило нищо, което да те засяга“. Това не означаваше нищо. Явно на Улфрик едва ли би му минало през ума, че тя може да се интересува от войниците в Шефърд.

Каквито и искри да бяха прехвърчали миналата нощ между Роланд и Улфрик, явно бяха се разсеяли, защото сега приятелят ѝ от детинство ги поздравя с ведре усмивка. Тя се запита дали Улфрик не бе говорил с него сутринта, защото едрият младеж явно бе убеден, че с нея всичко е наред.

Разбира се, това бе доста далеч от истината, но Милисът нямаше намерение да го съобщава на Роланд. Веднъж вече го бе намесила в своите планове и това едва не му бе струвало живота. Никога повече нямаше да направи същата грешка.

Канеха се да потеглят за Шефърд, когато се появи лейди Рейна, придружена от двете си дъщери. По-малката бе напълно

благоприлично облечена. Когато видя одеянието на Милисънт, Рейна не каза нищо, само повдигна вежди, но това бе напълно достатъчно да я накара да се изчерви и да изтича в стаята си, за да се преоблече. Господи, понякога се питаше дали ако собствената ѝ майка все още бе жива, щеше да продължава да бъде толкова упорита в странните си предпочитания към дрехите, или подобно на Елинор Фиц Хю щеше да се е примирила с общоприетите норми и да прави отстъпки, когато се налага.

Когато бе малка, бе много лесно да прави всичко, което ѝ харесваше, понеже баща ѝ или бе твърде пиян, за да ѝ обръща внимание, или просто не умееше да я накара да почувства срам от държанието си, така както би го направила майка ѝ. Колко ли различна щеше да бъде днес, ако майка ѝ не бе умряла толкова рано? Дали щеше да приеме Улфрик, без да изрече нито думичка в знак на протест, знаейки, че и без това никой няма да обърне внимание на желанията ѝ?

Не че сега мнението ѝ имаше някакво значение. Тя щеше да стане негова жена. Той си бе осигурил съгласието ѝ, когато отпрати ужасяващите си заплахи, че ще убие всеки мъж, за когото се осмели да се омъжи. Така че дори баща ѝ вече не можеше да ѝ помогне да се отърве от този нежелан брак. Би трябвало да се чувства напълно съсипана. Но не беше така. Наистина ядосваше се на отношението и държанието на Улфрик, но не и на това, че бе изгубила и последната възможност да се отърве от него. Не спираше да се пита защо е така.

Когато Милисънт се върна в залата, облечена в роклята, взета назаем от Джоун, отново имаше повдигане на вежди. Този път от страна на Улфрик. Искаше ѝ се да изкрещи от възмущение. Вбесяваше се при мисълта, че бе позволила на другите да направляват постъпките ѝ — дори само с поглед. И навярно така щеше да бъде до края на живота ѝ, освен ако не последваше съвета на Джоун и не се опиташе да спечели благоразположението на Улфрик.

Обратният път до Шефърд отне два пъти повече време заради големия ескорт и товарната каруца. Пристигнаха в имението след залез слънце. Това бе добре дошло за Милисънт, понеже повечето от обитателите на замъка нямаше да узнаят за отсъствието ѝ. Успя да се промъкне незабелязано в стаята си с ниско спусната качулка, докато фанфарите тържествено известяваха пристигането на Фиц Хю.

Въпреки това Джоун я бе забелязала и влезе в стаята почти веднага след сестра си. Лицето ѝ бе бледно, а гласът ѝ — изпълнен с отчаяние.

— Как те откри Улфрик толкова скоро? Господи, Мили, наистина съжалявам. Когато онази нощ разкри нашата измама и започна да ми крещи, исках да узнае къде си, аз припаднах. Той беше наистина побеснял. Но не му казах нищо, поне си мисля, че не съм.

Милисът бързо прегърна сестра си.

— Знам, че не си му казала. Аз сама съм си виновна! Сама му го казах, макар и без да искам.

— Как така?

— Един ден през миналата седмица се престорих на теб, за да се измъкна от замъка без тези дяволски пазачи, които ме следват навсякъде. Обаче налетях на сър Реймънд, който искаше да говори с теб за мъжа, в когото „съм влюбена“. Не казах името на Роланд, защото се предполагаше, че съм Джоун, но не можех и просто така да се отърва от него, затова му обясних, че сестра ми никога не е споделяла името му, само го нарича „нежен гигант“. Улфрик, разбира се, познава семейство Фиц Хю, след като Клайдън е васално владение на Шефърд, и се е досетил кого имам предвид. Колко души знаят за заминаването ми?

— Не много. Повечето си мислят, че аз съм била болна, а ти си се грижила за мен. А днес казах, че и ти си се разболяла от същата болест, за да извиня отсъствието ти. Ако преди малко някой те е видял в залата, ще си помисли, че си оздравяла. Разбира се, в случай че са те познали. Забелязах роклята под наметката ти, иначе и аз нямаше да те позная.

Милисът кимна.

— Смятам, че Улфрик не би искал да се разбере за краткото ми бягство. Добре си се сетила да използваш болестта като извинение за отсъствието ми.

— Видях, че сър Роланд беше с теб. Нямаше ли възможност да му отправиш предложението си?

Милисът въздъхна и накратко обясни на сестра си какво се бе случило. Накрая добави:

— Искан ми се да бях осъзнала истинските си чувства към него, преди да замина за Клайдън. Вместо това можех да отида направо при

татко и... Ха, това вече няма никакво значение. Улфрик ми заяви, че ме смята за своя собственост. И дори татко да се съгласи да развали годишния договор и да ме омъжи за някой друг, моят нов съпруг нямало да живее твърде дълго, за да се наслади на жена си.

Очите на Джоун се разшириха.

— Той е казал това?

— По-скоро заплаши.

— Но това звучи невероятно... романтично.

Милисът възмутено вдигна нагоре очи.

— Звучи налудничаво, ето как звучи!

— Не, това доказва, че сега той те желае, независимо от всичко.

Ето това е романтично.

— Кълна се, Джоун, че ако те оставят, ти си способна да откриеш нещо хубаво и у една крастава жаба!

Джоун сърдито поклати глава.

— Това, че те желае толкова много е хубаво.

— Това е чисто и просто собственическо отношение. Не означава, че има някакви нежни чувства към мен.

— Не, разбира се, че не. Нито пък някога ще ги изпита, след като ти толкова упорито отказваш да ги забележиш.

— Защо се караме?

Джоун въздъхна и се отпусна върху леглото.

— Защото това е по-добре, отколкото да плачем — отчаяно отвърна тя.

Милисът приближи и приседна до нея.

— Не си струва да плачем. Знам кога да престана да си удрям главата в стената. И последната ми надежда си отиде, така че ще се омъжа за него. Но няма да му позволя да ме пречупи. Ще бъда добре, Джоун, сигурна съм.

— Преди не мислеше така.

— Не, но тогава хранех други надежди. Сега ще положа всички усилия — дори по-големи от тези, които хвърлих, за да избегна този брак — да накарам Улфрик де Торп да ме приеме такава, каквата съм или поне да не се опитва да ме променя твърде много.

— Никога не съм и помисляла, че толкова елегантно ще се откажеш от съпротивата си — усмихна се Джоун.

Милисът рязко бутна сестра си върху леглото, без да обръща внимание на възмутените ѝ викове.

— Пфу, кой е споменал нещо за елегантност?

ГЛАВА 41

Милисънт не се изненада, когато на следващата сутрин видя, че крал Джон е в голямата зала. Испита само известно разочарование, че не си бе заминал, както се надяваше. Джоун бе разговаряла с него, преструвайки се на сестра си, и по нейните думи той бил учуден и развеселен от нервността ѝ.

След като узна това, Милисънт се успокои и престана да се бои за себе си. Тя се бе ужасила от наказанието, което би могло да последва за атаката ѝ срещу краля на Англия. Ала очевидно Джон нямаше намерение да разгласява случилото се, страхувайки се да не се изложи на все общ присмех и осъждане.

Ако през онази нощ не бе изгубила ума и дума от страх, щеше да го осъзнае много по-скоро. Джоун също не бе оставала насаме с краля, така че двете сестри не знаеха какво мисли той за неловката сцена.

Джон забеляза появата ѝ в голямата зала, но изглежда не прояви особен интерес, а продължи разговора си с лорд Гай и неколцина влиятелни благородници. Те бяха насядали около масата, върху която бяха подредени хляб, вино, печени пилета и сирене. Мъжете бяха в добро настроение и шумно се смееха.

Милисънт не бе гладна, но дори и да беше, не би се приближила до развеселената група. Надяваше се, че кралят няма да пожелае да разговаря с нея, за да спести не удобството и на двамата. А самата тя щеше да го улесни, като стои колкото се може по-надалеч от него. Така че Милисънт не остана в залата, а излезе и се отправи към конюшната, за да провери как е Стомпер. Почти не обърна внимание на безмълвните пазачи, които я последваха.

Времето бе сухо и студено. Лейди Ан се безпокоеше, че снежната буря, вилняла предните дни, може да попречи на много от поканените да дойдат за сватбата и действително имаше такава опасност, ако снегът и вятърът не бяха утихнали.

Милисънт тъжно си помисли, че едва ли щеше да има късмет церемонията да се отложи заради лошото време. Обикновено сватбите

се планираха за пролетта или лятото, понеже голяма част от гостите не можеха да се поберат в църквата. По време на дългата църковна служба отвън се образуваше голяма тълпа, а никой не искаше да замръзне от студ, докато очаква младоженците да излязат от църквата.

Докато вървеше към конюшната Милисът чу звън на мечове и както обикновено това привлече погледа ѝ към двора, където тренираха рицарите. Днес обаче забави крачка и накрая спря, когато разпозна Улфрик.

Двамата с брат му се упражняваха с мечовете си, а наоколо се бе събрала шумна тълпа. След като ги наблюдава известно време, Милисът реши, че Улфрик би спечелил без много усилие. Мечът бе сякаш продължение на ръката му — толкова лесно и ловко си служеше с него.

Едно покашляне зад нея ѝ напомни, че не е сама и че мъжете от охраната ѝ не са облечени достатъчно топло, за да стоят и наблюдават двубой с мечове в такова мразовито време. Самата Милисът носеше само една тънка наметка, но бе толкова очарована от бойното умение на годеника си, че дори не забелязваше студа.

Девојката продолжи към конюшната. Не се упрекваше за възхищението, което бе изпитала към воинските умения на Улфрик. Никога не бе отричала, че той е великолепен образец за мъжественост и сила. Сега трябваше да при знае, че никога не бе виждала рицар, който така умело да си служи с меч. На времето много обичаше да гледа тренировките на Роланд. Сега изпита същото удоволствие, докато наблюдаваше Улфрик.

Докато влизаше в конюшната, на устните ѝ играеше лека усмивка. Ако не получи нищо друго в брака, поне ще се наслаждава на гледката как съпругът ѝ усъвършенства воинските си умения. Ще трябва да внимава единствено Улфрик да не разбере, че го намира за толкова забавно, защото сигурно ще ѝ забрани да присъства на тренировки те му. Не се съмняваше, че бъдещият ѝ съпруг ще наложи възбрана на всичко, което ѝ доставя удоволствие и радост.

— Дъще на Криспин... всъщност как е малкото ти име?

Милисът изохка вътрешно. Бе толкова заета с четкането на Стомпер, че не бе забелязала приближаването на Джон. Кралят беше сам, без обичайната си свита. Очевидно бе тръгнал след нея с някаква цел и не бе никак трудно да се досети каква. Искаше да разбере дали е

казала на някого за срещата им. Трябваше да го убеди, че не го бе направила.

— Милисънт, сир — леко се поклони тя.

Не се засегна от изтънчената обида. Не се съмняваше, че Джон много добре знае името ѝ, но искаше да я накара да си мисли, че личността ѝ е достатъчно незначителна, за да го забрави.

— Не очаквах да те намеря тук, в това вонящо място, което едва ли е най-подходящото убежище за една дама — с явно презрение в гласа продължи той.

Още една изкусна обида. Дали нарочно не се опитваше да я предизвика?

Реши да приеме спокойно и тази негова забележка. През зимата, когато вратите на конюшната се държаха затворени, в помещението наистина миришеше лошо и повечето от дамите не стъпваха тук, оставяйки изцяло грижата за конете на конярите.

— Боя се, че никой няма да се осмели да се доближи до коня ми, Ваше величество — отвърна Милисънт с лека въздишка. — Затова нямам избор и трябва сама да се по грижа за него.

Наистина бе доста странно, че той не бе забелязал огромния кон до този момент. Явно откакто бе влязъл в конюшната, вниманието му бе изцяло съсредоточено върху нея. Нима следеше за всяка нейна реакция? Може би се опитваше да открие страха и нервността, които Джоун, представяща се за нея, бе проявила?

Но сега погледът на краля се насочи към Стомпер и златистозелените му очи блеснаха от неприкрита изненада.

— Да не би да си луда, момиче, че се осмеляваш да приближиш до това животно? — смаяно възкликна Джон.

Милисънт успя да сдържи смеха си.

— Той ми принадлежи, тъй като аз съм го обзидила и укротила. Наистина не мога да гарантирам, че и другите са в безопасност край него.

Очите му се присвиха, сякаш обмисляше дали в думите ѝ не се крие заплаха, но внезапно избухна в смях.

— Това се отнася за всеки боен жребец.

— Но за този особено — прозвуча гласът на Улфрик, който приближи и застана зад краля.

Милисът се изненада от облекчението, което изпита от неочакваната му поява. Това бе нещо, което ѝ се случваше за пръв път. Придружителите ѝ, както обикновено, стояха надалеч от клетката на Стомпер, така че Джон можеше да каже каквото пожелае и да бъде сигурен, че никой няма да го чуе. Слава Богу, досега не го бе направил, а едва ли щеше да спомене в присъствието на Улфрик за случилото се помежду им.

Джон умело прикри разочарованието си. За да обясни присъствието си, той измърмори, че неговият кон бил някъде наблизо, после рязко излезе от конюшната, когато Улфрик го упъти към помещенията, където бяха кралските коне.

Странно, колко бързо облекчението можеше да се замени от ужас, каза си Милисът. Все пак тя бе благодарна, че Улфрик се бе появил, независимо от причината, довела го в конюшната. Затова щеше да се опита поне веднъж да не влиза в спор с него.

— С мен ли искаше да говориш? — нехайно попита девойката.

— Всъщност дойдох, за да дам бучка захар на Стомпер, преди да се върна в замъка.

Изумената Милисът видя как той наистина измъкна бучка захар от кесията си. Стомпер бързо приближи до предната дъска на клетката и лапна захарта от дланта на Улфрик, сякаш бяха стари приятели. Тя си припомни, че и първия ден той бе примамил Стомпер в клетката с бучка захар, но това не обясняваше бързината, с която нейният любимец бе привикнал към Улфрик.

— Правил си това повече от един път. — Не беше въпрос, а заключение с нотка на обвинение.

— Често — сви рамене младият мъж.

— Защо?

— А защо не?

Защото това беше мил жест, а тя не вярваше, че той е мил и добър с животните. Без съмнение го бе направил поради някаква скрита причина. Просто в момента не се досещаше каква може да е тя.

— Да не би той отново да те заплаши?

Милисът наблюдаваше Стомпер и не се извърна към Улфрик. Така ѝ бе по-лесно да събере мислите си.

Разбира се, той имаше предвид Джон, но и тя като него отговори, без да използва имена.

— Той ми подхвърли няколко незначителни обиди, може би нарочно, а може и несъзнателно. Обаче се съмнявам, че появата му тук е просто съвпадение. Забелязах, че ме видя, когато напуснах замъка, и не след дълго се появи в конюшните.

— Значи те е последвал с определена цел?

— Така изглежда. Но дали искаше да обсъдим случилото се през онази нощ?... — Милисът сви рамене. — Твоята поява му попречи да разкрие намеренията си, ако въобще е имало такива, като се изключи опитът му да ми покаже колко незначителна съм — само прах под ботушите му.

Улфрик не обърна внимание на засегнатия й тон.

— Баща ми възнамеряваше да заповяда да не напускаш дамската гостна до сватбата, понеже през последните дни в замъка непрекъснато влизат и излизат непознати. Сега си мисля, че идеята му никак не е лоша и отдавна трябваше да бъде осъществена.

Очите й гневно блеснаха.

— Значи ще бъда затворничка? — озъби се Милисът.

— Едва ли би могло да се нарече така, а освен това ще е само до церемонията. След това в замъка ще има само хора, които познаваме. Нищо чудно твоят убиец да е съвсем наблизо, а ние да не подозираме нищо и да смятаме, че е слуга на някой от гостите. Ще се погрижа повече да не оставаш сама, както преди малко, когато кралят те завари в конюшните.

— Бих искала да разбера какви са намеренията му сега. Надявах се, че той ще ме избягва. Но след като не го прави, не е ли по-добре да разберем дали се е успокоил? Разбрах, че не възнамеряваш да разговаряш за случилото се с него. Не смяташ ли, че е за предпочитане да го убедя, че никой друг не знае, особено членовете на семейство Де Торп? Така няма ли по-лесно да забрави за неудобната сцена?

— Да, би било по-добре за него, но аз нямам намерение да го улеснявам. Всъщност, притеснявам се за теб и няма да те оставя втори път сама да се разправяш с него.

— Смяташ, че следващия път може да направя нещо повече, а не само да го ритна? — изсумтя Милисът.

— Просто не желая да има следващ път. Толкова ли ти е трудно да разбереш, че искам да те предпазя от интригите му?

Значи просто я използваха от някакви съображения, също както бе сторил баща ѝ. Девојката се почувства малко неудобно от думите му, тъй като в тях прозвуча истинска загриженост.

— Ти така и не ми каза как си успял толкова бързо да откриеш, че ме няма — смени темата Милисънт. — Да не би да си си дал труда да претърсиш замъка?

— Познавам те добре, Милисънт. Не би опитвала да се скриеш, ако знаеш, че рано или късно ще бъдеш намерена. Какъв смисъл би имало?

Тя не спомена, че много пъти криенето ѝ е било съвсем достатъчно — знаеше го от опита в дома си. Просто този път не беше така.

Никак не ѝ харесваше, че за толкова кратко време я бе опознал така добре. Ако можеше да предвижда действията ѝ — дори само на половина — това ще я постави в доста неизгодно положение, особено след като бе разбрала, че не можеше да му отвърне със същото.

Улфрик отвори вратата на клетката.

— Хайде, ела. Ще те придружа до голямата зала.

— За да ме заключиш ли?

Младият мъж въздъхна.

— Докато не се уверя, че познавам всички, които се събират в залата, да, няма да рискувам безопасността ти. Не се тревожи за коня си, аз ще се грижа за него. Не е нужно през целия ден да стоиш в гостната. Ако не се отделяш от майка ми, можеш да я придружаваш навсякъде, където отива и тя. А ако си с мен...

— Няма начин да го представиш за нещо приятно, така че не се и опитвай, лорд Улф — рязко го прекъсна Милисънт и профуча покрай него. — Затворникът си е затворник, без значение дали са му позволени някои малки свободи.

ГЛАВА 42

Улфрик се раздразни, задето Милисът бе изрекла умалителното му име, сякаш бе някаква обида. Ядосваше се и на това, че явно крал Джон въобще не възнамеряваше да я остави на мира. Вбесяваше се от нейната самонадеяност, че може да се справи с краля. Ала най-много го безпокоеше фактът, че тя му се сърдеше.

Надяваше се след завръщането в Шефърд да започнат отново. След безумния гняв, който изпита щом разбра, че бе избягала в Клайдън, Улфрик осъзна, че това всъщност бе ревност. Бе принуден да признае, поне пред себе си, че чувствата му към Милисът са нещо повече от мъжка похот. Чувствата му се засилваха с всеки изминал ден. Колкото по-дълго бе край нея, толкова повече жадуваше за присъствието ѝ.

Това, което тя събуждаше у него, бе нещо ново и съвсем непознато. Младият мъж не знаеше как да го нарече. Знаеше единствено, че намира компанията ѝ за изключително възбуждаща — не само за тялото си, но и за ума си. Тя го забавляваше, объркваше и предизвикваше, а напоследък и го тревожеше. Но никога не го отегчаваше.

За щастие майка му бе в голямата зала и не се налагаше лично да придружи Милисът дотам и да повика стражата да стои пред вратата, за да ѝ попречи да излезе. Можеше спокойно да я остави с лейди Ан, ала изглежда това не укроти гнева на годеницата му, която му хвърли един изпепеляващ поглед.

Така да бъде. Безопасността ѝ бе много по-важна за него от временната ѝ ненавист и враждебност. Явно щеше да се наложи да почака за новото начало помежду им, докато мине сватбената церемония. Засега... Улфрик се запъти да открие баща си и да му напомни, че годеницата му не бива да напуска замъка.

Гай знаеше, че тя се бе измъкнала от Шефърд, но не бе уведомен за ролята на крал Джон в бягството ѝ. Беше помислил, че тя просто се е изплашила от приближаващия ден на сватбата. Миналата нощ

Улфрик му разказа за Роланд Фиц Хю и за чувствата ѝ към него. Гай го намери за много забавно. По същия начин бе реагирал и бащата на Роланд, когато Улфрик обсъди с него този въпрос, преди да тръгнат от Клайдън.

И двамата бащи бяха уверени, че това не е сериозна пречка за Улфрик. Въпреки това той не можеше с лека ръка да забрави факта, че макар и младият Роланд да не бе сред кандидатите за съпруг на Милисънт, тя все още имаше списък с предпочитани имена, сред които той не фигурираше. Очевидно годеницата му с радост би се омъжила за всеки друг, но не и за него. Единственото успокоение бе, че тя всъщност не бе влюбена в друг мъж, както бе смятал. Поне нямаше да се терзае от мисълта за някакъв неизвестен съперник. И по някаква ирония на съдбата нямаше да го узнае, ако тя не бе избягала в Клайдън.

Когато по-късно се върна в голямата зала, Улфрик огледа внимателно просторното помещение и реши, че всичко е наред. Слугите бяха подредили масите за обяд, а майка му и дамите се бяха събрали край огнището. Гостите бяха отишли да видят изложбата на лъкове, която лорд Гай бе уредил за тяхно развлечение. Дамите не го намираха за интересно, но Улфрик се досети, че Милисънт с удоволствие би разгледала изложбата и затова бе дошъл да я вземе.

Но майка му го видя и забърза да го пресрещне. Дръпна го настрана в един ъгъл, за да не би някой от минаващите слуги да чуе разговора им. Отначало Улфрик се развесели, понеже лейди Ан обикновено обичаше да си приказва със слугите и не странеше от тях.

Обаче сега кимна към една от масите и се намръщи.

— Погледни онова момиче с тъмната коса.

— Коя по-точно? Повечето са с тъмни коси, майко.

— Уличницата.

Това го изненада и заинтригува, още повече, понеже майка му рядко използваше обидни думи. Той се вгледа внимателно в жената. Дрехите ѝ ясно показваха с каква професия се занимава — деколтето ѝ бе дълбоко изрязано и разкриваше пищна гръд, а коланът ѝ бе пристегнат, за да подчертае тънка та талия и чувствените извивки на ханша и бедрата.

— И какво за нея?

— Тя не е оттук — сковано отвърна майка му.

Това бе истина. Майка му не позволяваше на подобни жени да прекрочават прага на замъка, за да не би дамите ѝ да се почувстват засегнати. И все пак момичето се държеше като една от постоянните слугини. Очевидно работеше тук, понеже в момента подреждаше табли с нарязан хляб върху масите.

— Направи ли ѝ забележка за облеклото и държанието?

Лейди Ан презрително сви устни.

— И защо ще го правя, когато тя не е от моята прислуга?

Улфрик се намръщи.

— Тогава какво прави тук?

— Оставям те ти да разбереш. Ти ме помоли да ти кажа, ако някой ми се стори подозрителен. Тъкмо това и правя. Разбира се, още щом я видях, я разпитах. Тя ми заяви, че е братовчедка на Гилбърт от селото, който я помолил да помогне в кухнята, понеже работниците не достигали. Но аз познавам нашите селяни. Гилбърт никога не ми е споменавал, че има роднини, които живеят извън Шефърд.

— А какво каза самият Гилбърт?

— Нямах време да отида до селото и да го попитам. Забелязах момичето малко преди да пристигнеш. Най-добре е да я изведеш от залата. Ако наистина е роднина на Гилбърт, ще ѝ обясниш, че нямаме нужда от нейната помощ. От доста години не съм изпитвала неудобството лично да гоня някого от замъка и предпочитам да не го правя и сега.

Разбира се, сред прислужниците в замъка имаше няколко жени с леко поведение, това бе нещо обичайно. Но ако не биеха на очи, лейди Ан предпочиташе да се прави, че не ги забелязва. Майка му не можеше да търпи само тези, които парадираха със занаята си.

Улфрик кимна и се запъти към жената, която за негово учудване се придвижи към господарската маса, за да остави последните две табли, които носеше. Това действително го стъписа. Господарската маса се обслужваше само от доверени слуги. След като доста често се случваше някой да се отърве от врага си с помощта на отрова, никой управител на замък нямаше да позволи на непознат слуга да сервира на господарската маса. Това правило важеше и за Шефърд.

Може би тази жена бе твърде глупава, за да го осъзнае. Нищо чудно наистина да е тази, за която се представя, и да е дошла в замъка, за да помогне. Може би нямаше нищо подозрително, но трябваше да се

увери. И не баща му бе този, за когото се тревожеше. Убийците на Милисът все още бяха някъде наоколо и без съмнение бяха отчаяни, понеже тя не излизаше извън крепостните стени, където лесно можеха да се доберат до нея.

ГЛАВА 43

— Видя ли това? — изсъска Милисът в ухото на сестра си.

Джоун вдигна глава от робата, която шиеше. Това бе нова одежда за свещеника, поръчана от лейди Ан специално за брачната церемония.

— Какво? — попита Джоун и проследи погледа на Милисът. Не откри нищо необичайно — поне нищо, което да предизвика зелените мълнии в очите на сестра ѝ.

— Улфрик и онази проститутка, с която току-що излезе — поясни Милисът. — Той дори не смята да изчака да мине сватбата, за да се впусне в мръсните си игрички.

Джоун се втрени невярващо в сестра си.

— Правиш си заключения, без да си сигурна...

— Видях всичко — остро я прекъсна Милисът. — Той я спря, за да се спазари за цената, а после излезе с нея — сякаш не вижда, че съм тук и не знае, че винаги го наблюдавам, когато е наблизо. Дори я прегърна през раменете, за да се притисне по-близо към нея.

— Това не означава нищо — напомни ѝ Джоун. — Може да го е направил по много причини, които нямат нищо общо с онова, за което си мислиш.

— Пфу! Този път няма да успееш да го защитиш, Джоун! — гневно възкликна Милисът. — Не съм сляпа и видях всичко.

— В такъв случай, позволи ми да те попитам какво значение има с кого е в момента Улфрик, след като двамата още не сте женени? Това не би трябвало да те засяга.

— Засяга ме, защото съвсем ясно ми показва какво смята да прави и по-късно. След като не се колебае да развратничи сега, да не би да смяташ, че и след като се оженим няма да се опита да държи любовниците си под носа ми?

— Мили, какво те интересува? Говориш като ревнива жена. Наистина ли ревнуваш?

Милисът примигна смаяно, но бързо се съвзе и отново се намръщи.

— Не ме интересува какво прави той! — горещо заяви тя. — Може да има всички жени, които му харесват. Не желая обаче всички да ме съжаляват и да ме окайват, че той предпочита леглото на други, а не моето.

— А, значи наистина ревнуваш — засмя се Джоун. — Иначе щеше само да свиеш рамене. И преди да ме засипеш с подигравките си, първо си помисли защо ревнуваш.

— Казах ти, че не ревнувам!

Джоун снизходително кимна.

— Пфу, не знам защо изобщо си правя труда да обсъждам каквото и да било с теб — огорчено проплака Милисът. — Ти си толкова обсебена от мисълта, че ще се случи някакво чудо и любовта ще намери място в брака ми, че не можеш да видиш дори това, което става буквално под носа ти.

— А пък ти толкова упорито се съпротивляваш на чувствата си, че предпочиташ да те халосат здравата с някой тежък чук по главата, отколкото да си признаеш, че дяволът не е толкова черен, колкото си мислеше.

— Е, признавам — смънка Милисът.

— Добре ли чух? — доволно се засмя Джоун.

— Само защото все още не съм видяла най-лошото, не означава, че то няма да се прояви веднага след изричането на брачните клетви! — заяви Милисът с пламнали бузи.

— Мили, престани да се тревожиш за това — вече сериозно рече сестра ѝ. — Каквото е писано да се случи, ще се случи. Но ако не таиш задни мисли и се държиш мило, ще се изненадаш от резултатите. Мъжете са отстъпчиви. Това, което не ти харесва у Улфрик, можеш да го промениш. Не го забравяй.

Милисът се замисли за миг.

— Би трябвало да стенеш игуменка. Уменията ти да убеждаваш, да помагаш и вдъхваш увереност наистина са забележителни.

Джоун се изчерви.

— Обмисляла съм тази възможност — призна си тя.

— Наистина ли?

Последва смутено кимване.

— Да, след смъртта на Уил.

— Тогава защо не си го направила?

— Защото, въпреки че тогава не исках, а и все още не искам да се омъжвам повторно, аз се наслаждавах на брака си. Знам, че не винаги ще се чувствам така, както в момента.

Милисънт разбираше, че сестра ѝ говори само за себе си, но ѝ стана ясно, че мисълта ѝ не се отнася само до нея. Животът се променяше. Чувствата също. Това, което днес намираще за ужасно, може би след година щеше да намира за търпимо, а нищо чудно и дори да започне да ѝ харесва. Обратното също бе вярно. Утре можеше да възненавиди и презре нещо, на което днес искрено се радваше.

С разума си осъзнаваше, че чувствата могат напълно да се променят поради различни причини. Ала освен това си даваше сметка, че не може да разчита изцяло на това все пак чувствата можеха да си останат същите. А нима човек не изгражда възгледите си за някого въз основа на настоящите си чувства? Мисълта или надеждата, че може някой ден да се променят, едва ли щеше да ги направи по-слаби.

В гърдите ѝ още бушуваше гняв от видяното току-що, но не каза нищо повече и остави Джоун да се върне към заниманието си. Що се отнасяше до нея, убеждението ѝ, че двамата с Улфрик никога няма да се спогодят, се затвърди още повече. Сега разбра, че това едва ли ще има някакво значение за него. Явно не му липсваха жени, които да задоволят нуждите му. Беше ѝ го показал съвсем ясно и напълно съзнателно.

Можеше да отведе в леглото си която слугиня си пожелае, ако не може да се въздържи през двата дни до сватбата. Едва ли някоя от жените ще му откаже, и то само защото е син на господаря на замъка. А вероятно можеше да намери и много по-хубави, и по-спретнати момичета от онази повлекана, с която излезе преди малко.

Милисънт вероятно нямаше да си помисли нищо, ако бе излязъл с някоя друга жена. Дори и да я бе прегърнал, пак можеше да го приеме като приятелски жест към някого, когото познава отдавна. Нямаше да забележи, нито пък щеше да я е грижа.

Но вместо това той бе избрал жена, чието държание и облекло съвсем ясно показваха лекото ѝ поведение. И защо щеше да го прави толкова очевиден, освен ако не за да ѝ покаже, че може да прави каквото си поиска, без тя да направи или каже нищо против това?

ГЛАВА 44

Гневът е непредсказуемо чувство. Странно, но понякога можеше да се завърне и да причини повече вреда отколкото случката, която го бе предизвикала. Подобно нещо стана и когато Улфрик се върна в залата малко по-късно, след като я бе напуснал с онази проститутка, и я попита дали би желала да присъства на състезанието по стрелба с лък.

Тя, разбира се, му отказа. Все още бе твърде сърдита, за да отвърне другояче. Но след това се ядоса на себе си, че бе позволила на гнева да ѝ попречи да наблюдава нещо, което знаеше, че ѝ доставя удоволствие.

Това, че я бе поканил, Милисънт отдаде на гузната му съвест. Със сигурност ако не бе така, не би си напращал труда, особено като знаеше какъв грубиян е.

Навярно беше много по-добре, че му отказа. Ако бе отишла с него, сигурно щеше да се измъчва от факта, че не може да се присъедини към състезателите.

Баща ѝ щеше да ѝ позволи, но всички в Дънбър знаеха колко умело си служи с лъка и на никого нямаше да му направи впечатление. Ала членовете на семейство Де Торп можеха да се почувстват засрамени, че бъдещата им снаха участва в едно мъжко състезание. Сигурно щяха да ѝ забранят.

Затворничеството на Милисънт продължаваше, макар че присъствието на лейди Ан го правеше по-малко мъчително. През следващите няколко дни бе принудена да прекарва по-голяма част от времето си с дамите в гостната на втория етаж и това я правеше нервна и раздразнителна.

Найджъл Криспин пристигна най-неочаквано един ден преди сватбата. Милисънт вече бе изгубила надежда, че баща ѝ ще дойде за церемонията. Имаше извинение за закъснението си — заяви, че е бил

болен. Бледото му лице и отслабналата му фигура показваха, че думите му не са лъжа.

Милисът бе принудена да признае, че е сгрешила, решавайки, че той няма да дойде, за да избегне разговора за Улфрик. Тъкмо обратното, това бе първото нещо, което той я попита, когато останаха насаме.

Двете с Джоун го накараха да си легне по-рано и отпратиха оръженосците му, за да се погрижат сами за него. Той наистина не беше достатъчно здрав, за да пътува, но въпреки това бе дошъл.

Милисът се трогна изключително много, макар че на глас доста строго го смъмри заради небрежността му към себе си. Джоун и лорд Гай също не пропуснаха да му се скарат по този повод. След толкова много упреци, бедният ѝ баща изпадна в мрачно настроение, пък и умората си каза думата.

Въпреки това я помоли да остане малко при него, след като Джоун го целуна, пожела му лека нощ и ги остави сами.

— Какво реши за Улфрик? Оцени ли, че той е дяволски добър избор? Нали е така?

Милисът нямаше намерение да разстройва баща си с истинското си мнение. Не само защото бе болен, но и защото нямаше никакъв смисъл. Дори и годещият договор да бъде анулиран, след заплахите на Улфрик тя никога нямаше да се осмели да си потърси друг съпруг.

— Сигурно ще бъде добър съпруг.

Найджъл избухна в смях. Явно бе много доволен, че се е оказал прав, а тя е сгрешила. Милисът не смяташе за нужно да разсейва заблудата му. Поне един човек щеше да бъде щастлив от брака ѝ.

— Нервна ли си? — бе следващият му въпрос.

— Малко — излъга тя.

Всъщност беше толкова нервна, че цял ден не бе слагала зальк в устата си, боейки се да не повърне. А дори не бе сигурна от какво толкова е притеснена и неспокойна. От първата брачна нощ? Или понеже окончателно ще попадне под властта на Улфрик?

— Това е разбираемо — рече баща ѝ и окуражително я потупа по ръката. — Как е рамото ти?

— Какво? О, това ли. Раната бе толкова малка и незначителна, че отдавна забравих за нея.

— А и ти не би ми казала, дори все още да те боли, нали?

— Сигурно не — усмихна се девойката.

Баща ѝ закачливо ѝ намигна.

— Приличаш на майка си, тя винаги се опитваше да ме предпази от тревоги по нея.

— Съжалявам, че не съм я познавала по-добре и по-дълго. — Гласът ѝ секна и тя въздъхна. — Прости ми. Знаем, че те боли да мислиш за смъртта ѝ.

Той ѝ се усмихна, но в очите му имаше болка и тъга.

— Аз също бих искал да я познаваш по-добре. Всъщност би ми се искало да те види сега. Щеше да бъде горда с теб, дъще.

В очите ѝ запариха сълзи.

— Не, нямаше. И тя като теб щеше да се срамува от...

— Замълчи! Мили Боже, какво съм ти причинил? Никога не си мисли, че се срамувам от теб, Мили. Истината е, че ти страшно много приличаш на майка си, във всяко едно отношение. Тя беше упорита, своенравна, избухлива, но аз я обичах именно заради тези качества, а не въпреки тях. Има жени, родени със силен характер, и вие с майка ти сте от тях. Когато веднъж свикне и го приеме, младият Улфрик ще го оцени. Знаем, че не бих искал майка ти да бъде друга.

Беше чудесно да слуша тези думи, но тя не му повярва — поне не напълно. И как би могла, когато толкова често я бе упреждал за държанието ѝ и се бе окайвал, че има такава твърдоглава дъщеря? Ами колко пъти ѝ бе повтарял, че се срамува от нея? И въпреки това...

— Щом толкова приличам на нея, защо все се опитваше да ме промениш и да пречупиш независимостта ми?

Той въздъхна.

— Когато беше по-малка, Мили, ти трябваше да осъзнаеш, че не всичко ти е позволено и да го приемеш. Трябваше да те накарам да разбереш, че ще има хора, които няма да бъдат толкова търпеливи с теб. За да ти спестя болката и мъката, трябваше да те науча да се съобразяваш с обстоятелствата. Твоята майка отлично знаеше кога трябва да отстъпи с елегантност и финес, както и кога не бива да го прави. Аз се надявах да те науча на тези неща, но...

Той не довърши и смутено се усмихна.

— Но аз се провалих — усмихна се тя.

— Не си се провалила, просто отказваше да възприемаш. Изпитваше силно желание да вършиш всичко, което умееш, макар че някои неща не бяха подходящи за една млада дама. Но ти бе решена да упорстваш и да се противопоставяш на мнението ми, просто ей така, на инат.

— Това толкова ли е лошо?

— Не, не е. Лошо бе само желанието ти да се наложиш. Ти не искаше да приемеш, че някои неща са неприемливи за една девойка и понякога е нужно да отстъпваш или поне да се ограничаваш. Знаеш ли, че умея да шия?

Тя примигна за миг, после се засмя.

— Това някаква шега ли е?

— Не, наистина умея да шия, Мили. Това ме отморява и успокоява. Обичам да го правя. И дори с тези изкривени пръсти мога да направя най-фините и равни бодове по-добре от всяка жена.

Милисът отново примигна.

— Да не се шегуваш?

Той поклати глава.

— Аз съм ушил повечето от дрехите на майка ти, макар че никой не знае, освен нас двамата. Правех го в уединението на нашата спалня. Никога не съм и помислял да шия в голямата зала, където всички могат да ме видят. Защо? Поради същата причина, която сега те кара да се смееш. Това не е нещо, което се очаква да върши един воин — освен ако няма кой друг да го прави вместо него. А това в никакъв случай не се отнасяше за мен. Но дори да бях самотен, би се очаквало единствено да кърпя скъсаните си дрехи, а не да шия елегантни рокли и туники за жена си. Истината би предизвикала само злобни насмешки и подигравки.

Милисът кимна, осъзнавайки каква егоистка е била. Винаги се бе гневил, че не е позволено да прави онова, което ѝ се иска, понеже това бяха все мъжки занимания, напълно неподходящи за една нежна и изтънчена девойка. Никога досега не бе хрумвало, че и един мъж може да се окаже в подобна ситуация.

— Наистина е ужасно — тя преглътна сълзите си, които малко смекчиха възмущението в тона ѝ — че трябва да се примиряваме и да правим отстъпки, защото никой не желае да приеме, че някои хора харесват различни от общоприетите занимания. Не ти ли се струва

несправедливо, че трябва да се криеш, за да правиш това, което ти доставя удоволствие?

— Не, изобщо не ми пречеше, че шиех в стаята си. По този начин просто избягвах подигравките. Знам, че твоите любими занимания не може да се скрият толкова лесно. Нито пък се опитвам да ти изтъкна, че между нашите хобита има нещо общо. Те си приличат само по това, че не са приети. И тъкмо затова се налагат компромисите. Мисля, че ще бъдеш много по-щастлива, Мили, ако приемеш, че на любимите си занимания можеш да се отдаваш само понякога, а не през цялото време.

— Мисля, че най-после започнах да осъзнавам тази истина, и то след като се запознах с едно момиче, което много прилича на мен. То прави отстъпки, но въпреки това не се лишава от забавленията си, макар и да ограничава понякога свободата си. А откакто съм тук, аз наистина свикнах да обличам тези тежки и неудобни рокли. Не ми се искаше лейди Ан да се мръщи при вида на старите ми парцали и затова с готовност се отказах от тях поне засега. Аз я обикнах и изобщо не желая да я разочаровам.

Баща ѝ я дари с ослепителна усмивка.

— Не можеш да си представиш колко отдавна жадувах да чуя...

— Пфу! Не съм казала, че напълно съм се преобразила — измърмори тя.

Баща ѝ се засмя. Тя му се усмихна, благодарна, че за известно време той я бе отвлякъл от мислите за утрешния ден и... за предстоящата венчавка.

ГЛАВА 45

Джоун сама изработи дрехите на Милисът за сватбата, като не позволи на никой да ѝ помогне. Резултатът беше великолепна рокля от тежко нефритенозелено кадифе — достойно одеяние за кралица. Дрехата бе украсена със скъпоценни камъни и богата бродерия със златна нишка. Към нея уши подходяща наметка, туника от златист сатен, както и широк колан, също извезан със златни конци. Целият тоалет тежеше повече от самата Милисът и затова тя не изгаряше от нетърпение да го облече. Разбира се, никога нямаше да го каже на Джоун, която бе вложила толкова любов и старание в изработването на творението си.

Ала сутринта в деня на сватбата пристигна и друга рокля, малко преди дамите на лейди Ан да започнат обличането на младоженката. Тя бе привързана с дантелени панделки към голяма сатенена възглавница, украсена с пискюли. Донесе я един млад паж с дръзка усмивка.

— Подарък от вашия баща — рече младежът. Когато Милисът развърза панделките, пред очите ѝ се разкри сребриста рокля от някакъв непознат ефирен плат, който тя знаеше, че е част от съкровищата на баща ѝ донесени от Светите земи. Тя го бе открила още като дете и тогава дълго бе гледала в захлас трептящата и блещукаща материя, мека като коприна, въздушна като утринна зора. Покрай деколтето бяха извезани два реда със ситни перли, макар че роклята бе толкова красива, че не се нуждаеше от никакви украси. Долната туника бе изработена от снежнобяла коприна с втъкана сребриста нишка, която трептеше и блестеше при всяко движение.

Джоун разочаровано местеше поглед ту към едната, ту към другата рокля, разстлани върху леглото.

— Не разбирам защо татко е поръчал тези дрехи. Той отлично знае, че няма да ти позволя да се появиш пред олтара в гамаши и панталони. А и този плат е прекалено тънък за зимата.

— Не и с подходяща дебела наметка — възрази Милисът и добави с нотка на благоговение: — Смятам, че татко сам е ушил роклята и туниката.

Джоун я изгледа подозрително.

— Струва ми се, че не те чух добре.

— Много добре ме чу! И аз миналата вечер се изненадах, когато той призна, че шиенето му доставя удоволствие и отмора. Дори ми каза, че е шиел всички рокли на нашата майка.

— Сега вече съм сигурна, че се шегуваш! — възмути се сестра ѝ. — Радвам се, че не се чувстваш нервна, щом си способна да си правиш подобни шеги, но...

— Погледни ме — прекъсна я Милисът. — Приличам ли ти на човек, който се шегува? Аз наистина съм уверена, че той е ушил роклята. Погледни бодовете. Познаваш ли някой в Дънбър, който може да си служи толкова умело с иглата, с изключение на самата теб, разбира се? А и на кого мислиш би се доверил да работи с този плат, който бе сред неговите съкровища, донесени от последния кръстоносен поход?

Джоун вдигна края на сребрилата дреха и се вгледа по-внимателно.

— Някой в Дънбър не би могъл да направи подобни бодове. Но татко би могъл да поръча изработването ѝ извън Дънбър. Не че това има някакво значение. Ти трябва да я облечеш, понеже това е неговият подарък.

— Май добре си усвоила уроците по твърдоглавие от мен, нали? — засмя се Милисът. — А и ще имам много случаи да облека твоята рокля. В крайна сметка семейство Де Торп сигурно ще трябва да забавлява кралската двойка.

Думите ѝ успокоиха Джоун и тя закачливо ръгна сестра си в ребрата.

— Все пак продължавам да смятам, че ще замръзнеш по пътя към църквата.

— Сигурна съм, че няма да го допуснеш — смигна ѝ Милисът. — Не се съмнявам, че ще ми послужиш с една от най-плътните си наметки.

— Да — кимна Джоун. — Имам една, която чудесно ще подхожда на този тоалет — изработена е от бяло кадифе, а по

краищата е украсена с разкошни кожи от сребърна лисица.

Разговорът със сестра ѝ и суетнята около обличането разсеяха за малко Милисът от предстоящата церемония. За съжаление по пътя към църквата нервността ѝ бързо се завърна. Твърде скоро щеше да се окаже свързана навеки с Улфрик де Торп.

Нямаше да си спомня почти нищо от този ден, понеже от притеснение и тревога всичко ѝ бе като в мъгла. Мисълта за завършека на деня я изпълваше с истински ужас и я караше да потръпва от страх. Бавната процесия до църквата, дългата служба, напевния глас на свещеника — всичко сякаш се случваше с някой друг. Дори празненството в голямата зала, последвало церемонията и продължило през целия ден, бе някак си далечно и нереално. Всички се забавляваха с изключение на младоженката.

Особено болезнен и смуцаващ бе обичаят, според който булката трябваше да бъде огледана от младоженеца и от всеки, успял да влезе в спалнята на новобрачните. Той изискваше да се потърсят евентуални несъвършенства на невестата, които биха накарали младоженеца да се откаже от нея. Навярно не откриха нищо, понеже най-после Милисът остана насаме с Улфрик. Единствената ѝ утеха за това, че в паметта ѝ се губеше по-голямата част от собствения ѝ сватбен ден, бе смътната надежда, че навярно няма да помни и края му.

— Казах ли ти колко красива изглеждаш днес? — попита Улфрик.

Това бяха първите думи, които Милисът чу съвсем ясно, след смътните брътвежи през този кошмарен за нея ден.

— Не си спомням.

— Всъщност аз се пошегувах, понеже ти го казах поне десетина пъти. Наистина ли не си спомняш?

— Аз също се пошегувах — излъга Милисът. Запита се какво ли още ѝ бяха казали през последните часове, за което нямаше никакъв спомен.

Чувстваше се леко опиянена, макар че не помнеше да е пила вино. Беше доста объркващо и смуцаващо, че не си спомняше почти нищо от изминалия ден, сякаш не го бе преживяла. И накрая да се намери в леглото със съпруг, при това и двамата голи. Господи, дали не помнеше и първата си брачна нощ? Нима всичко бе свършило? Искаше

й се да стане отново предишната и да бъде навсякъде другаде, само не и в това легло и в тази стая.

— Вече свършихме ли? — попита тя.

Улфрик се засмя, а Милисът се намръщи. Въпросът й бе съвсем разумен.

— Реших да почакам, докато главата ти се избистри от омаята на виното. Но в същото време открих, че не мога да чакам повече. Струва ми се, че съм чакал цяла вечност. Доста сложно противоречие, не си ли съгласна?

— Не, според мен може да се разреши много лесно — заяви Милисът. — Ще чакаш.

Той се засмя пак, а тя отново се намръщи. Какво му бе толкова забавно?

За нещастие, заедно с избистрянето на мислите й се завърнаха и чувствата й към него и тя съвсем ясно си припомни всичко, включително и неотдавнашното му приключение с онази уличница. В гърдите й се надигна гняв и тя едва не скочи от леглото, но си припомни, че е гола и затова още по-плътено се уви с одеялото.

Той навярно забеляза промяната в нея, понеже въздъхна и попита:

— Сега пък какво има?

Нямаше да му позволи да разбере, че не може да понесе мисълта той да докосва друга жена, особено онази проститутка, затова заяви почти небрежно:

— Изми ли се добре след любовната си среща с онази лека жена?

Улфрик смаяно я изгледа.

— Каква лека жена?

— Значи са били толкова много, че дори не си ги спомняш? Онази, с която вчера излезе от голямата зала.

За миг той се втренчи неразбиращо в нея, после избухна в смях.

— Ти си помислила, че съм легнал с нея? — Последна нов пристъп на смях.

Милисът разбра какво означава неговата веселост. Очевидно Джоун бе права и тя си бе направила погрешни заключения. Улфрик явно намираше ситуацията толкова забавна.

Въпреки смущението си, Милисът попита:

— Тогава защо излезе с нея?

— За да разбере коя е тя и защо през този ден прислужваше в голямата зала. Тя сервираше храната на господарската маса, въпреки че не принадлежи към прислугата на Шефърд.

— Нима не е дошла с някой от гостите?

— Не, дала на майка ми обяснение, което веднага предизвикало нейните съмнения, и тя ме помоли да я разпитам, Милисънт. Майка ми се опасяваше, че е проникнала в замъка с някаква задна мисъл и поспециално — да те отрови.

Господи, нима заради нея бе излязъл с онази отвратителна твар? Но имаше и още нещо.

— А беше ли необходимо да я прегръщаш?

Улфрик сви рамене.

— Докато я отвеждах, усетих, че е неспокойна. Искях да бъда сигурен, че няма да се опита да ми се изплъзне. Въпреки това го направи, когато излязохме на двора, и оттогава от нея няма и следа. Това, че избяга, несъмнено доказва, че има нещо нередно и нищо чудно да се опита отново да изпълни коварния си план. Затова наредих на хората си да следят да не би отново да се появи.

— Как е успяла да проникне в замъка, след като не е от Шефърд и не е дошла с някой от гостите?

— Заявила е, че е братовчедка на един от нашите селяни. Той се съгласил да каже, че е негова роднина в замяна на услугите ѝ, но когато го разпитах, си призна истината.

Милисънт нямаше повече въпроси. Чувстваше се засрамена, че го бе обвинила в нещо, което не бе сторил. Трябваше да му се извини и тъкмо възнамеряваше да го направи, когато той отново заговори:

— Ще ти позволя да дадеш воля на юмруците и гнева си, но не тук и не сега.

— Юмруци? — едва не се задави от възмущение тя.

— Или както проявяваш необуздания си и избухлив характер. Но няма да ти позволя да го сториш в леглото. Тук ще изпитваш само добри чувства и ще мислиш единствено как да ми доставиш удоволствие. От своя страна аз също ще се постарая да ти доставя наслада. Съгласна ли си? И преди да си отворила уста, за да ми възразиш, не забравяй, че имам правото да ти забраня изобщо да избухваш и да стоварваш гнева си върху мен.

Милисънт невярващо го изглежда.

— Но ти не можеш да контролираш гнева на другите!

— Така е, но мога да те накарам да не даваш воля на своя.

— Значи възнамеряваш да ме биеш?

— Не, просто ще оставаш в салона за дами всеки път, когато ми повишиш тон. Не се съмнявам, че не след дълго ще ми говориш мило и усмивката няма да слиза от лицето ти. Като се замисля, идеята никак не е лоша.

По тона му личеше, че се шегува, но въпреки това Милисът не се съмняваше, че възнамерява да я държи заключена, и то доста често. Нямах да му го позволя.

— Съгласна съм — измънка тя.

— Какво беше това?

— Казах, че съм съгласна с условията ти! — тросна се Милисът.

— Ммм, и кога възнамеряваш да започнеш?

Милисът се изчерви и затвори очи, за да не вижда усмивката му. Явно бе, че се забавлява, докато на нея ѝ се налагаше да прави неразумни отстъпки! Това бе дяволски несправедливо! Още не бе изминал и един ден от сватбата им, а той вече ѝ демонстрираше властта си над нея!

ГЛАВА 46

Тъй като Милисънт продължаваше да мълчи със затворени очи, Улфрик прокара пръст по веждите ѝ и тихо рече:

— Толкова ли ти е трудно да не си ми ядосана поне за малко?

Сърцето ѝ се сви. Искаше да отговори по навик с „да“, но знаеше, че ще е лъжа. Напоследък тя не изпитваше толкова често гняв към него. По една или друга причина той понякога я караше да се смее, а имаше и случаи, когато... е, когато я объркваше и смущаваше толкова много, че дори не знаеше какво да мисли или чувства.

В момента гневът ѝ бе заличен от обяснението му за онази проститутка. Беше наистина малко раздразнена, че Улфрик вече определяше правила за поведението ѝ, но предполагаше, че може после да се занимае с проблема.

Отвори очи. От него се излъчваше някаква особена топлина. Той я бе гледал, докато бе лежала със затворени очи и навярно бе мислил за удоволствието, за което спомена преди малко. Гневът ѝ бе попречил да се замисли над думите му, но сега си ги припомни с отчетлива яснота: „От своя страна аз също ще се постарая да ти доставя наслада.“

Стомахът ѝ се сви на топка. Господи, той искаше да ѝ достави наслада? Знаеше, че може да го направи, защото вече го бе доказал.

Тя се бе старала толкова много да не мисли за удоволствието, което бе изпитала през онази нощ, да не копнее за него. Донякъде бе успяла да изтласка спомена от мислите си, но не ѝ бе никак лесно. Беше толкова хубаво, толкова истинско. Мечтаеше да го изживее отново. Той я бе накарал да забрави за всичко останало и тя се страхуваше от това, ала това бе много малка цена за удоволствието, което си спомняше... което би могла отново да изпита.

Внезапно се смути. Той търпеливо очакваше отговора ѝ.

Обаче не ѝ бе никак лесно да отстъпи. А гордостта ѝ нямаше да позволи да го стори открито.

— Да, доста трудно — изрече накрая тя, но побърза да добави с плаха усмивка: — Но не е невъзможно.

Улфрик се засмя.

— Не съм и очаквал друг отговор от теб. Ще оценя всяко твое усилие да запазиш мира в нашето легло. От своя страна ще се постарая да не съжالياваш за това.

— Това звучи... обещаващо.

— Може би се нуждаеш от доказателство?

Милисънт внезапно осъзна, че Улфрик сякаш не беше предишният мъж, когото познаваше. Държанието му бе съблазняващо, да, не можеше да го определи по друг начин. И колкото и да бе странно, този нов Улфрик много ѝ харесваше.

Май в крайна сметка нямаше да се окаже толкова трудно да забрави за гнева си, когато двамата бяха заедно в леглото. Усети, че скоро ще се увери в това, тъй като пръстът му се плъзна надолу и леко повдигна брадичката ѝ, за да приеме целувката му.

Това бе удивителна целувка — първо нежна, после настойчива, пак нежна и накрая толкова гореща, че устните ѝ се възпламениха под неговите. А това, което я правеше още по-изумителна, бе бързината и всеотдайността, с които Милисънт откликна на нея. Сега, когато желаше или може би по-скоро приемаше и дори... очакваше с вълнение, че най-после ще стане изцяло негова, тя забрави за страха си и се отдаде на новите усещания. Искаше докрай да изпита сладостта им.

Отвърна на целувката му, макар бавно и нерешително в началото. Внезапно изпита нужда да познае вкуса му, да усети устните му, да почувства горещия му език. Беше невероятно. Колкото повече го целуваше, толкова повече ѝ се искаше.

Тя бе опряла гръб на възглавниците, притиснала завивките до гърдите си. Но сега завивките се бяха смъкнали, а ръцете ѝ обвиха врата на Улфрик. Дори не го бе забелязала. Той бавно я придърпа надолу, за да легне върху леглото, а той се наведе над нея.

Дългата му коса я погъделичка по шията, горещият му дъх опари лицето ѝ, а устните му се плъзнаха по-надолу.

Езикът му лизна ухото ѝ. Тялото ѝ се разтърси от неочаквани тръпки и тя простена от удоволствие. Той леко и ухапа по шията и Милисънт се изви и изохка. Тя чу как от гърдите му също се изтръгна стенание и тялото му се напрегна, за да обуздае напирещите желаниа.

Всички мисли я напуснаха. Останаха само чувствата, прекрасните усещания, неговият вкус и мирис, милувките му... Струваше ѝ се, че няма да издържи на това сладко мъчение. Ръката му обхвана едрата ѝ гърд и нежно започна да я милва. Внезапно устните му се озоваха там, поеха набъбналото зърно и го всмукаха, докато неуморният му език чертаеше влудяващи кръгове.

Тялото ѝ пламтеше, а слабините ѝ изгаряха. Ръката му се плъзна там, сякаш бе почувствал жаждата ѝ и искаше да я утоли, ала в докосването му нямаше нищо успокояващо, тъкмо обратното. Страстното желание, което ръцете и устните му бяха събудили, напираше и заплашваше да я разкъса. Тя се извиваше и гърчеше под него, отметнала глава назад, молеща за още и още... Ала Улфрик сякаш бе решил да я подлуди. Самият той изгаряше в огън, ръцете му бяха като нажежени жезла, които жигосваха, но не с болка, а с най-сладкото удоволствие.

Пръстите му я галеха ненаситно, откривайки най-чувствителните ѝ кътчета, карайки я да стене от наслада. Усещанията бяха невероятни и неописуеми. Споменът за краткотрайното удоволствие, което я бе накарал да изживее преди, скътан дълбоко в съзнанието ѝ, сега изплува на повърхността — чакащ, нетърпелив, искащ.

Всичко в нея отмаля, превърнало се в пулсиращо желание. Той разтвори бедрата ѝ, но пръстите му продължаваха да я докосват съвсем леко. Тя се изви, не знаейки как да му каже какво иска. Езикът му се плъзна в падината на пъпа ѝ, после прокара влажна пътечка покрай гърдите ѝ, шията и накрая стигна до устните ѝ. Разтвори ги и проникна вътре, а едновременно с това пръстите му навлязоха в най-съкровеното ѝ кътче.

Тялото ѝ се надигна и се притисна към неговото, молещо за пълно сливане. Той сякаш най-после отстъпи и тръпнещата ѝ плът се прилепи към неговата. Ала онова пулсиращо удоволствие, което тя помнеше, не идваше. Беше близо, много близо, но всеки път, когато си мислеше, че го е достигнала, той забавяше движенията си и Милисът едва се съдържаше да не закрепци.

Не изкрещя, ала нетърпението ѝ бе толкова силно, че започна да го удря с юмруци първо по гърба, а после по раменете. Тъкмо се насочи към главата му, когато той дрезгаво се засмя, хвана я за

китките, придвижи тялото си върху нейното и най-сетне ѝ даде това, което искаше. И все пак... не бе това, което тя очакваше.

Той бързо проникна в нея. Тя бе гореща и влажна, готова да го посрещне. Внезапно главата ѝ се избистри и мислите ѝ се завърнаха.

Невероятно, но Милисът съвсем бе забравила за болката, която трябваше да изпита при първото сливане на телата им. Тя бе толкова незначителна, че по-скоро я стресна, отколкото нарани. Объркването продължи само няколко мига, после горещите вълни на възбудата я пометоха в прегръдката си. Тялото му бе толкова плътно притиснато към нейното, че тя не можеше да се движи, не знаеше какво да прави.

Той знаеше как...

— Обвий бедрата си около кръста ми, сякаш ме заключваш до себе си — с напрегнат глас прошепна Улфрик. — Не ме пускай. Без значение колко буйна е ездата, Мили, не ме пускай.

— Няма — обеща тя, повече на себе си, отколкото на него. Инстинктът и първичната страст я водеха, когато той започна да се движи. Ето го невероятното усещане, за което жадуваше, пълнотата на сливането и извиращата топлина. Ето, появи се и онова удоволствие, което бе запомнила, нахлу с първите му тласъци, но сякаш не беше същото. Беше много по-дълбоко, по-задоволяващо, по-дълго и много, много по-прекрасно. Тялото ѝ все още се разтърсваше от сладостните тръпки, когато той простена, навлезе още по-дълбоко в нея и сетне се отпусна изнемощял. Остана да лежи неподвижно върху нея, само гърдите му се повдигаха и спускаха.

Милисът осъзна, че все още го държи плътно в прегръдките на ръцете и бедрата си. Не искаше да го пуска, но предположи, че трябва.

Когато понечи да отдръпне нозете си от кръста му, той се размърда и промълви:

— Не още.

На устните ѝ се появи лека усмивка. Дали не бе прочел мислите ѝ? Или също като нея искаше да останат слети завинаги, а това блаженство да продължи вечно.

ГЛАВА 47

От седмици Милисът не бе спала толкова добре. Събуди се с усмивка на устните, но не го осъзна, докато Улфрик не подхвърли:

— Навярно си сънувала приятни сънища.

Тя се сепна. Извърна се и го видя да лежи до нея. Не очакваше... е, не мислеше... Изохка вътрешно. Последните дни бе прекарала в безпокойства за първата си брачна нощ, за ограниченията, които ще ѝ бъдат наложени след сватбената церемония. Ала нито веднъж не бе помисляла за такива прости и обикновени неща, съпътстващи брака — като например да се събужда всяка сутрин до Улфрик.

— Сънищата ми бяха... всъщност не си ги спомням, толкова дълбоко съм спала.

— Е, в такъв случай ще си позволя дързостта да го сметна за своя заслуга. Би трябвало да видиш моята усмивка, съпруго. Беше по-ярка и от слънцето.

В един миг Милисът осъзна няколко неща. Той се шегуваше с нея. Той бе доволен от нея. Хвалеше се... макар и да имаше защо, но все пак... И освен това току-що я бе нарекъл „съпруго“. Всичко това я накара да се изчерви, а Улфрик се засмя и потърка рамото си. За неин ужас, младата жена осъзна, че той ѝ напомняше как в забравата на страстта го бе ударила.

Зарови глава под възглавницата. Съпругът ѝ отново се засмя и я потупа отзад.

— Хайде, трябва да ставаме, за да изпратим гостите. Повечето си тръгват днес.

Тя се изправи, доволна от новата насока на разговора.

— И кралят ли? — попита с надежда.

— Че каква причина има да остава? Нали не те е притеснявал отново?

И как би могъл, след като през последните дни бе пазена толкова строго и почти не бе излизала от гостната на втория етаж? Но

Милисът не каза нищо, само поклати глава. Не искаше да се кара с него, особено след изминалата нощ.

Споменът отново я накара да се изчерви. Това не му убягна и Улфрик се усмихна, сетне се наведе и устните му нежно докоснаха нейните.

— Толкова си сладка, като се изчервяваш — подразни я той. — Толкова е необичайно за теб.

— Ще се постарая да не се случва повече — тросна се тя, опитвайки се да прикрие смущението си.

— Наистина ли?

Погледът му се задържа на голите ѝ гърди. Младата жена отново се изчерви.

За неин най-голям ужас и притеснение през целия ден Милисът не спря да се изчервява. За съжаление вцепенението от предишния ден бе изчезнало и тя съвсем ясно чуваше всяка подхвърлена шега или неприлична откровеност. Испита огромно унижение, когато чаршафите от първата брачна нощ бяха изложени на показ от дамите на лейди Ан. Бе принудена да изслуша самохвалството на мъжете относно уменията им в леглото, в това число и за тези на собствения ѝ съпруг, описвани в подробности.

Улфрик приемаше спокойно всички закачки и дори се присъедини към тях, а и никой не можеше да отрече доброто му настроение и да не забележи задоволството, изписано на лицето му. Милисът се питаше защо изглежда толкова... щастлив. В крайна сметка нали обичаше друга жена и надеждите да се ожени за нея бяха пропаднали завинаги. Като се има предвид това, той би трябвало да изглежда много нещастен днес, както и самата тя.

Господи, защо не се чувстваше нещастна? А би трябвало да бъде. Само защото толкова много се бе насладила на начина, по който я бе любил, не означаваше, че всичко помежду им ще бъде наред. И как би могло, след като той продължаваше да си бъде все същият грубиян? Беше достатъчно само да излезе от стаята си, облечена в панталони и обута в гамаши, за да се увери отново що за тиранин е той. Или пък да вземе лъка си и да отиде на лов, занимание, което през последните дни отчаяно ѝ липсваше.

Беше задължително всички да присъстват на отпътуването на краля и свитата му и да се сбогуват с него. Милисът наблюдаваше как

Улфрик пожела на Джон безопасно пътуване. Беше много официален и нито с жест, нито с интонация издаде, че е осведомен за мръсните му тайни.

Питаше се дали и тя ще съумее да бъде толкова благо разумна и внимателна. Скоро щеше да го разбере. Крал Джон се метна на коня си, но преди да потегли, я потърси с поглед в тълпата и съвсем очевидно — поне за нея бе така — ѝ даде знак да приближи.

Нима пак щеше да се изчерви? Всички погледи се из върнаха любопитно към нея, а Милисът толкова много мразеше да е център на внимание.

Разбира се, Улфрик много добре знаеше защо кралят пожела да размени няколко думи насаме с нея. Той стоеше зад гърба ѝ, бе положил ръце върху раменете ѝ и много ясно видя поканата на краля.

— Не е нужно да отиваш, ако не желаеш — прошепна ѝ той. — Кралят няма да го направи на въпрос.

Напрежението в гласа му ясно си личеше. Ненавиждаше подобни ситуации, в които се налагаше да отстъпи пред по-висшестояща воля. Всеки друг на мястото на Джон, щеше да си плати за стореното, ала не можеше да се опълчи срещу краля на Англия, ако не искаше да бъде обвинен за предател и изменник на родината.

— Знам, но в такъв случай ние, особено аз, ще умра от любопитство, ако не разбере какво си е наумил. Позволи ми да отида, Улфрик. Това ще бъде от полза и за двамата ни.

И без да даде възможност на съпруга си да я спре, младата жена пристъпи бързо напред, прекоси двора и приближи до краля. Той не слезе от коня си, а се наведе напред, така че никой да не чуе какво ще ѝ каже.

— Знам, че това не е необходимо — започна Джон, изглеждайки леко смутен от това, което възнамеряваше да каже, — но ние ви дължим извинение, лейди Милисът де Торп, за малкото недоразумение помежду ни. Проведох няколко разговора с Гай след... нашата среща. Доволен съм, че той ми е изцяло верен и занапред ще остане такъв. Твоят баща също ме увери в същото. Така че пази в тайна това, което всъщност няма никакво значение.

По заобиколен начин той ѝ казваше, че вече не е против женитбата ѝ с Улфрик. Освен това я предупреждаваше да пази в тайна всичко, отнасящо се до тяхната среща.

Той предполагаше, че тя не е казала на никого или поне се надяваше да е така, след като никой не бе споменал нищо пред него. Милисът нямаше намерение да разсейва заблудата му.

— Разбира се, Ваше величество — увери го тя и му се усмихна. — Никога няма да позволя някой да узнае, че съм ритнала краля на Англия.

Това бе доста рисковано — споменаването на нападението ѝ можеше да предизвика прочутия гняв на Плантагенетите. Ала не стана така. Вместо това кралят се засмя от все сърце.

— Харесва ми твоя неукротим дух, момиче! Точно това ще кажа и на моя човек, когато го повикам. Трябва да сложи край на лукавите си кроежи. Дух като твоя не бива да бъде прекършван.

След тези думи той ѝ кимна, смушка коня си и препусна към портите, следван от многобройната си свита. Тя остана загледана в тях. После усети, че Улфрик отново бе застанал зад гърба ѝ. Той обвини ръка около раменете ѝ и я поведе към замъка.

Не каза нищо, а и нямаше намерение да го прави, след като бяха заобиколени от толкова много хора. Те първи влязоха в голямата зала, докато останалите все още се суетяха на двора.

— Е? — нетърпеливо попита Улфрик, когато се увери, че са сами.

— Смятам, че който и да е бил замесен в тези покушения срещу мен — а вече не съм сигурна, че това е само работа на краля, въпреки че той знае за нея, — ще му бъде наредено да се оттегли — отвърна младата жена и простря ръце към огъня, за да ги стопли. — Той ми го каза, макар и по доста заобиколен начин.

— Сигурна ли си?

— Може и да не съм го разбрала правилно, но не ми се вярва да се заблуждавам. Той ме предупреди да не говоря с никого за случилото се. И ме увери, че всичко е приключило, поне доколкото зависи от него.

Улфрик облекчено въздъхна. Милисът също се почувства в безопасност. В съзнанието ѝ се зароди един въпрос, който нямаше да ѝ даде мира, докато не получи отговор. До сега никога не бе мислила да го пита, но след последната нощ... — особено след тази въздишка — трябваше да знае.

— Нямахте ли да бъде в твоя полза, ако крал Джон или който и да е друг бе успял да предотврати сватбата. Защо ме защитавах толкова усилено? Ако те бяха сполучили, ти можеше да... имаш...

Не успя да довърши, понеже той я погледна с пламнали от гняв очи.

— И откъде, в името на всички светии, ти хрумна всичко това? Нима наистина мислиш, че бих желал да ти причиня зло? А и каква причина бих могъл да имам?

— Съществува една, и то съвсем очевидна! — рязко го прекъсна тя, ядосана, че той избухва и при най-обикновения ѝ въпрос. — Щеше да получиш възможност да се ожениш за жената, която обичаш!

Той я погледна смутено. Гневът в погледа му се стопи, изместен от пълно объркване. Само миг по-късно гневът се завърна, макар и не с такава сила... поне тонът му не бе толкова остър, а по-скоро леко наскърбен.

— Ако имаш предвид онази глупава забележка, изрекох я в отговор на твоето заявление, че обичаш друг. Очевидно ти си по-глупава, отколкото бях аз, след като още не си разбрала, че няма нищо вярно в нея. Нима ти приличам на мъж, който желае друга жена? И ако е така, искам да ми кажеш в какво точно се изразява това, след като няма никаква друга жена в моя живот! И няма да има! Никога!

С тези думи той се отдалечи от нея със странно скована походка. Милисът почти не забеляза излизането му — толкова бе обърквана и изумена от изявлението му.

Той не обичаше никоя друга! Беше ѝ казал това само защото тя бе твърдяла същото? И... какво ще прави сега? Любовта му към друга жена бе в основата на възраженията ѝ срещу него. Тъкмо това убеждение я бе възпирало да се замисли над предложенията на сестра си и да се опита да спечели любовта на Улфрик. Но след като не обичаше друга жена, значи бе свободен да обикне... нея.

Обля я топлина, която нямаше нищо общо с огъня в огнището, а по устните ѝ се разля замечтана усмивка.

ГЛАВА 48

На вечеря, а и след това Милисънт наблюдаваше доста внимателно Улфрик. Той все още изглеждаше обиден, макар доста усилено да се опитваше да прикрие огорчението си и страничен наблюдател никога не би го доловил.

Ала Милисънт знаеше какво изпитва, бе го усетила. Той все още й бе ядосан. Самата тя се чувстваше обърквана и през целия ден не бе спряла да мисли за признанието му и за новите възможности, които се откриваха пред нея.

Младата жена прекара следобеда с Роланд в приятни спомени за отминалите дни във Фулбрей. Той и родителите му щяха да си тръгнат на следващия ден, а тя не бе имала време да си поговори със стария си приятел и затова се възползва от предоставената ѝ възможност.

Разбира се, с него не би могла да обсъди нещата, които най-много я вълнуваха в момента. По-късно успя да издебне Джоун насаме. Със сестра си можеше да говори за всичко. Въпреки че предпочете да не споделя с нея това, което бе източник на най-голямата ѝ загриженост.

— Е, хареса ли ти сватбената нощ? — я бе попитала Джоун и лицето на Милисънт отново бе пламнало. Изглежда това изчервяване, едно от многото, съпътствали я през днешния ден, бе задоволителен отговор за Джоун. Тя искрено се зарадва, но продължаваше да бъде загрижена за сестра си и затова побърза да попита:

— Мислиш ли, че ще можеш да живееш, без постоянно да се чувстваш отчаяна и нещастна?

— Струва ми се, че това ще зависи от това в коя стая съм — многозначително се усмихна Милисънт.

— Но защо?...

— Няма значение, просто се пошегувах. „Постоянно отчаяна и нещастна“... ми прозвуча толкова окончателно. Обаче научих нещо, което може да направи живота ми много по-щастлив и спокоен.

— И какво е то?

— Той не обича никоя друга.

— Но това е най-прекрасното, което може да се случи на една жена! — възбудено възкликна Джоун. — Всъщност означава, че много скоро Улфрик ще те обикне, ако вече не го е сторил.

— Вече? — недоверчиво изсумтя Милисът. — Има още нещо, което говори, че не ме харесва... Или си забравила колко години той избягваше срещите с мен? Освен това той дойде в Дънбър без желание и сам ми призна, че се е опитвал да сложи край на нашия годеж. След като не е заради друга жена, тогава защо е бил толкова недоволен от перспективата да се ожени за мен?

— Това е било преди и вече няма значение. Откакто те опозна по-добре, всичко е съвсем различно, Мили. Вчера го наблюдавах внимателно. Той изглеждаше много щастлив.

— Улфрик умее да заблуждава околните и да прикрива истинските си чувства.

— Смяташ, че е нещастен ли?

Милисът неспокойно се размърда.

— Не, не съвсем, но в момента ми е сърдит.

Джоун я погледна учудено.

— И защо?

— Само му зададох един най-обикновен въпрос за жената, която обича — въздъхна Милисът. — А той се нахвърли върху мен и заяви, че няма такава и че отдавна е трябвало да го разбере. Бил казал, че обича друга, само заради думите ми, че съм влюбена в друг.

— Не ти ли казах същото? Нищо чудно той да те е излъгал, също както и ти него? На мен не ми прилича на мъж, който желае друга жена.

Милисът се изненада, понеже и Улфрик бе казал подобно нещо.

— Да, но той много умело прикрива чувствата си. Ти не си била свидетел на многобройните ни караници. Аз нямам никакво доказателство дали това, което твърди, е истина или лъжа. Единственото, което знам със сигурност, е, че обича да ме целува, А нашите постоянни разправии доказват, че всъщност лъже.

Но Джоун понякога можеше да бъде не по-малко твърдоглава от сестра си.

— Или по-скоро са потвърждение на това, което ми каза преди — че възраженията му срещу теб се основават на нещо съвсем друго.

Ти попита ли го какво е то?

— Не.

— А би трябвало. Може да не е нищо важно, може да е някакво недоразумение, което много лесно може да бъде отстранено. А ти какво още имаш против него?

— Много добре знаеш отговора — намуси се Милисът. — Той възнамерява да контролира всяко мое действие.

— Разбира се, че ще го прави. Та той е твой съпруг. Ти ще трябва да решиш дали да го приемеш, или да се опиташ да направиш нещата много по-леки и приятни за себе си. Просто трябва да спечелиш любовта му. И преди те попитах — не смяташ ли, че по този начин ще съумееш да си извоюваш много повече свобода?

В този момент ги прекъснаха, а след това не им се удаде възможност отново да си поговорят насаме. Ала Милисът имаше достатъчно време, за да разсъждава върху думите на сестра си. Мисълта, че Улфрик би могъл да я обикне... никак не бе неприятна. Наистина все пак оставаше първоначалното му нежелание да се ожени за нея.

Все още не знаеше каква бе причината, но реши да го попита, когато останат насаме в тяхната спалня. Тяхната...

Да, всичките ѝ вещи — без изобщо да я питат — бяха преместени в спалнята на Улфрик, с изключение на домашните ѝ любимци. Животните бяха оставени в предишната стая, която споделяха с Джоун. Дали бе по нарежда не на Улфрик? Или просто слугите не смееха да се доближат до любимците ѝ? Риска понякога изглеждаше доста заплашително, особено за хора, които не бяха свикнали с ловни соколи. А ръмженето на Гроулс можеше да уплаши всеки.

Когато след вечеря се оттегли в спалнята им, Улфрик не беше там. Милисът не бе забравила последното му желание. Въпреки че сега той бе този, който се сърдеше. Явно продължаваше да ѝ е ядосан, защото когато влезе, лицето му бе намръщено. Започна да се съблича, без да каже нито дума.

Милисът настръхна. Нима възнамеряваше да не ѝ обръща внимание? И да си легне гневен при нея? Е, в такъв случай ще се постараете да получи отговор и на последния си въпрос, независимо че предишният го бе разгневил толкова много.

Тя приближи зад гърба му, потупа го по рамото и зачака да се обърне. Той го направи и въпросително повдигни вежди. Милисът остана с впечатлението, че очаква извинение от нея. Затова, че го бе накарала да си признае, че я е излъгал? Младата жена с мъка сдържа недоволното си изсумтяване.

— Бих искала да довършим разговора си — рече Милисът.

— Ние го довършихме.

— За теб може и да е приключен, но аз имам един въпрос, който се нуждае от отговор. След като няма друга жена... Не, не ме прекъсвай! — заяви тя с остър тон, когато той отвори уста, за да понечи да ѝ възрази. — След като няма друга, тогава защо пристигна в Дънбър с такова нежелание? Знам, че беше бесен, не се опитвай да го отречеш. Сигурна съм, че си предпочитал да се ожениш за друга.

— Може би защото единствения спомен, който имах за теб, жено моя, беше... че си същински дявол в женски образ. А кой мъж би желал да има опърничава и зла съпруга? Може и наистина да съм искал да се ожена за друга, но не защото съм обичал някоя.

Отговорът му би трябвало да я задоволи. Ала описанието му за нея я вбеси. В гърдите ѝ се надигна гняв, но Милисът го потисна, припомняйки си какво му бе обещала предишната нощ.

Постъпи така, както всяка разумна жена би постъпила на нейно място: хвана го за ръката и се опита да изведе навън от спалнята.

Той обаче не изглеждаше склонен да я последва и затова тя успя да го накара да направят само няколко крачки.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Искам да те изведа оттук, за да довършим... разговора си — сърдито отвърна тя.

След като осъзна какво има предвид, Улфрик се засмя и я придърпа към себе си.

— Не, не мисля, че искам да говорим повече.

Тя се отдръпна, но без особено желание. Топлината на тялото му и споменът за изминалата нощ я накараха да се изчерви.

— Значи в леглото трябва само аз да забравя за гнева, но не и ти, така ли?

Улфрик принудено се усмихна.

— Не, не е така и аз ти благодаря, че ми го напомни. Всъщност глупаво е да продължавам да ти се сърдя. — Шепите му обхванаха

лицето ѝ, а устните му се доближи ха до нейните. — Надявам се, че и ти мислиш така.

— За какво? — задъхано попита младата жена.

— Ако не знаеш, ще бъде много глупаво от моя страна, да ти го напомням.

ГЛАВА 49

Два дни след сватбата всички гости си бяха замина ли, с изключение на един граф от околността, който се канеше да остане още поне една седмица. Присъствието му не притесняваше Милисът, макар че забраната да напуска замъка все още не бе отменена. Тя вече бе омъжена и двамата с Улфрик решиха, че опасността за нея не съществува повече. Нали самият крал Джон бе заявил, макар и по заобиколен начин, че не е против съюза ѝ с Улфрик?

Поне тя бе останала с впечатлението, че двамата са постигнали съгласие по този въпрос. Скоро обаче установи, че съвсем не е така. Съпругът ѝ тъкмо говореше колко много харесва прозорците с амбразури в Клайдън Касъл и споделяше, че ще предложи на баща си да направят същи те и в Шефърд.

Милисът почти не го слушаше, страхувайки се, че вече знае отговора на въпроса, който смяташе да зададе. Същата сутрин бе открила, че ако лейди Ан или Улфрик са заети, тя ще трябва да остане заключена в гостната. Сутринта бе дошла в залата, за да се сбогува с Роланд и родителите му и се опита да излезе навън, за да ги изпрати на двора.

Улфрик вероятно вече бе на двора, също и лейди Ан. Ала на самата Милисът не ѝ позволиха да направи и крачка навън. Всъщност, когато забелязаха, че е останала сама в залата и се кани да излезе, мълчаливите ѝ стражи я придружиха до гостната и тя отново се оказа заключена, също както преди сватбата.

Вече бе късен следобед. Двамата стояха до голямото огнище, доста далеч от лейди Ан и дамите ѝ, така че спокойно можеха да поговорят, без да се опасяват, че някой ще ги чуе.

Милисът изчакваше, докато Улфрик изчерпи темата за прозорците. Бе успяла да овладее гнева си. Тя наистина се опитваше да запази мира между двамата, особено след като искрено се наслаждаваше на добрите им отношения. Но настоящият ѝ повод за оплакване бе твърде важен, за да го пренебрегне и да го премълчи.

— Не помисли ли, че тази сутрин ще искам да пожелаая лек път на Роланд? — не се стърпя младата жена накрая.

Той повдигна учудено вежди.

— След като вчера прекара толкова време с него?

В тона му се долови съвсем леко негодувание, ала Милисънт предпочете да не му обръща внимание, поне за момента.

— Какво общо има това с обикновената любезност?

— Имаше предостатъчно време да се сбогуваш със семейство Фиц Хю тук, преди да излязат на двора — изтъкна съпругът ѝ.

Тя стисна зъби, понеже той очевидно не разбираше или се правеше, че не разбира същността на оплакването ѝ.

— Аз исках да ги изпратя на двора, ала установих, че е невъзможно. Вместо това разбрах, че нарежданията са да стоя заключена в тази проклета гостна, ако ти или майка ти не сте наблизо. Защо тези стражи се нахвърлиха върху мен...

— Нахвърлили са се? — едва не се задави Улфрик и смаяно я изгледа.

— Бутнаха ме вътре — поправи се тя.

— Бутнали са те? Те са си позволили да те докоснат?

Милисънт повече не можеше да се сдържа и избухна:

— Не, искам да ти кажа нещо съвсем друго, Улфрик! Престани да подскачаш при всяка дума. Те настояха! Е, това по-добре ли ти звучи? Всичко това не е важно. Защо аз все още съм затворничка? Сега сме женени. И мен вече не ме грози заплаха.

— Аз ще реша дали те грози или не — хладно заяви Улфрик в отговор на нейния гневен тон. — А след като в замъка все още има гости, заобиколени с цели тълпи от слуги, наоколо могат да се промъкнат хора, които не бих ме могли много лесно да разпознаем.

— Ами какво ще стане, когато пристигнат нови гости, или не си си дал труда да мислиш толкова занапред? Нима аз завинаги ще бъда заключена, подобно на дете, извършило някоя пакост и наказано да не излиза навън?

— Защо гледаш по този начин на нещата? Всичко това се прави заради твоята безопасност и защита.

— Повече не се нуждая от защита! Достатъчно умна съм, за да разбера, че вече няма никаква заплаха!

Тази последна обида бе изречена съвсем съзнателно. Милисът бе толкова ядосана. И улучи в целта. Сините му очи станаха още по-наситени. Един мускул заигра на бузата му, а когато заговори, тонът му прозвуча заплашително.

— Понякога си мисля, че ме предизвикваш с надеждата, че ще ме накараш да те набия, за да имаш основание да ме мразиш. Е, този път най-сетне ще получиш това, което толкова силно желаеш!

С тези думи сграбчи ръката ѝ, повлече я навън от залата, после нагоре по стълбите и я бутна право в спалнята им, като тръшна вратата зад себе си. Тя нито веднъж не се опита да го спре, твърде смаяна, че това бе резултатът от последната размяна на остри думи помежду им. Всъщност тя винаги бе знаела, че рано или късно ще се стигне до нещо подобно, както и че ще го ненавижда с цялото си сърце и душа. Не можеше да очаква нищо друго от грубиян като него и тъкмо заради това не искаше да става негова жена. „Но толкова скоро след сватбата?“

Когато не усети върху нея да се посипват удари, тя все пак се осмели да го погледне. Дватаматая стояха в средата на стаята. Той все още държеше ръката ѝ и се взираше в нея, но изражението на лицето му бе някак си различно. Милисът се чувстваше толкова напрегната, като че ли всеки миг щеше да се пръсне на парчета.

— Какво чакаш? — през зъби попита тя, но не получи отговор. — Ще ме биеш ли или не?

Улфрик продължи да мълчи още миг-два и накрая въздъхна.

— Не става въпрос дали ще го направя, а дали мога. Струва ми се, че не мога.

— Защо?

— По-скоро бих отрязал собствената си ръка, отколкото да ти причиня и най-малката болка, Милисът.

Младата жена се загледа в него с разширени очи, носле сълзите започнаха бавно да се стичат по страните ѝ. Думите му достигнаха до дъното на сърцето ѝ. Никога досега в живота си не бе чувала нещо толкова... нежно и трогателно. И го бе казал тъкмо Улфрик?

— Щеше ли да постъпиш по същия начин, когато си бил по-млад? — с треперещ и отпаднал глас попита тя.

— И защо чувствата ми трябва да са били по-различни и преди? Аз никога не бих те наранил, Милисът. Дори веднъж бях наказан

доста тежко, само и само да не те нараня.

Милисът се намръщи и избърса очи, засрамена, че се бе разплакала. Ала последните му думи я изумиха и тя не можа да се сдържи да не попита:

— И кога е било това? Аз не си спомням да съм те срещала освен един-единствен път, още когато бяхме деца.

Съпругът ѝ тъжно се усмихна.

— Да, и трябва да признаеш, че нито един от двамата ни няма да забрави онази първа среща. Искам да ти се извиня, Милисът, задето през онзи ден съм убил сокола ти. Узнах за това съвсем наскоро от майка си. Не знаех, че птицата е умряла. Със сигурност никога не съм имал намерение да я убивам. Искях само да я отблъсна от себе си, когато ти нарочно я пусна срещу мен.

Той се извиняваше за първия Риска, но не и за това, че едва не я осакати за цял живот? Но разбира се, той не знаеше за счупения ѝ крак. Никой не знаеше. Той я бе бутнал толкова злобно и силно, че при падането глезенът ѝ се бе счупил. Нима не го смяташе за нараняване?

Когато заговори, за да поправи заблудата в последните му думи, Милисът не успя да прикрие горчивината в тона си.

— Не съм пуснала Риска нарочно срещу теб.

— Разбира се, че го направи.

— Не, аз исках да оставя птицата върху пръта, за да повикам стражата да те изхвърли, понеже не се подчини на заповедта ми. Соколът е усетил гнева ми и сам те нападна. Аз го бях опитомила съвсем наскоро и той още не бе добре обучен, така че не можех да му заповядам да се махне от теб. Пристъпих към теб, за да го взема, но ти побърза да го захвърлиш към стената, в резултат на което го уби.

— Не знаех, че съм го убил, Милисът, в противен случай още тогава щях да ти се извиня. Предполагам, че тъкмо болката и мъката по убитата птица те е накарала толкова ожесточено да се нахвърлиш върху мен? Или е било, защото разбра, че ще се оженим? И с какво това те вбеси толкова много?

Онези спомени не бяха никак приятни, но последният му въпрос бе свързан с тях и затова тя бе принудена да му отговори.

— Точно през онази седмица един от селяните бе пребил жена си до смърт. Всички смятаха, че тя сигурно си го е заслужавала и че смъртта ѝ никак не е важна. Единствената грижа на всички беше кой

сега ще му приготвя вечерята. Тя била мъртва и толкова, но на бедния човек се налагало сам да си готви.

— Селяните не приличат на нас и имат друга представа за живота — изтъкна Улфрик. — Нещата, които са важни за тях, не са съществени за нас двамата.

— Може би, но аз бях толкова ужасена от тази бездушна и жестока реакция, че се заклех никога да не се омъжвам. Не знаех за годежа, нито за решението, което вече е било взето вместо мен. И тъкмо в този момент се появяваш ти и ми заявяваш, че ще бъдеш мой съпруг.

— Наистина, това обяснява първоначалния ти гняв. Не знаех, че не са ти съобщили за нашия годеж. Аз бях осведомен и предположих, че ти също си наясно.

— Баща ми все още оплакваше смъртта на майка ми и дори не си е и помислял да обсъди тези неща с мен. Минаха още две години, преди да го направи и още две, преди да узная кой си бил ти. През онзи ден ти беше само един непознат, нахлул в света, към който не принадлежиш и в който никой не те е канил. И това напълно непознато момче ми заявява, че един ден ще се ожени за мен, убива моя сокол и ми причинява толкова...

Тя не довърши, не можеше. Сълзите ѝ напиреха и едва се сдържаше пак да не се разплаче. Мразеше се за слабостта си и затова, че и сега, както тогава, имаше толкова малко контрол над чувствата си.

— Причинил съм ти толкова... какво?

Не биваше да я пита точно сега. Спомените я душаха и не можеше да ги сдържа повече.

— Болка! Цели три месеца живях в ужас, че завинаги ще остана саката!

— Саката?

— Когато ме блъсна, ти не си направи труда да видиш резултата. Просто си тръгна.

— Какъв резултат?

— Счупих крака си. Сама наместих костта. Не помня как съм го направила, но явно ужасът, че ще остана саката е замъглил съзнанието ми и не съм разбирала какво правя. Не можех да плача... нито да крещя, дори един стон не можех да си позволя...

Той мигом я дръпна към себе си и силно я стисна в прегръдките си. Лицето му бе преbledняло. Видя го, преди да зарови глава на гърдите му.

— Господи — пресипнало прошепна младият мъж, — нищо чудно, че си ме мразила толкова. Но през онзи ден аз нямах друг избор, Милисът. Това бе единственият начин, за да те отстраня от себе си. Направих го, за да не те нараня, а не за да ти причиня болка и страдание!

— Да не би да се опитваш да ме убедиш, че едно малко дете е било заплаха за теб? И че си нямал друг избор? Може и да съм била полудяла от мъка и да не съм осъзнавала какво правя, но ти още тогава беше голям, Улфрик, голям и силен. Как така не съм ти оставила друга възможност, освен да ме блъснеш толкова жестоко?

— Искаш ли да видиш белезите, които зъбите ти оставиха от вътрешната страна на бедрото ми? Захапала си ме толкова силно, че следите още личат. Удари ме в слабините и ми причини такава жестока болка, че всичко пред погледа ми се замъгли. Освен това твоят сокол бе откъснал парче кожа от ръката ми. Искаш ли да видиш и този белег? Не можех да използвам наранената си ръка, за да те възпра. Ти ме свали на колене с удара, който ми нанесе. Издра лицето ми с ноктите си. Да, с цялото си същество исках да се отърва от теб. Ти не ми остави друг избор. Но вместо да те ударя, за да те накарам да спреш, което щеше да бъде най-бързият начин да сложа край на всичко, аз се опитах да не те наранявам и затова те отблъснах по-далеч от себе си. Господи, съжалявам, че вместо да ти спестя болката, съм ти причинил много голяма.

Милисът не каза нищо. Опитваше се да проумее всичко, което той току-що ѝ бе казал, да си представи ситуацията от негова гледна точка, да го сравни с онова, което вече бе научила за него, и... накрая разбра, без никакво съмнение, че той ѝ бе казал истината. Не бе възнамерявал да я нарани. Случилото се не бе нищо друго, освен лошо стечение на обстоятелствата, ужасна злополука, но случайна и нежелана от никого.

Улфрик продължаваше да я притиска толкова силно, че тя едва успяваше да си поеме дъх, камо ли да говори. В този миг той бе много по-разстроен от нея. Странно, но единственото ѝ желание бе да го успокои и утеши. Наистина се чувстваше глупаво, но...

— И аз съм направила всичко това? — попита накрая тя.

— Точно така.

— Направо не е за вярване.

Улфрик застина за миг. После се отдръпна от нея, погледна упорито вирната ѝ брадичка и... избухна в смях. Милисът се присъедини към него.

Беше толкова прекрасно да усети как напрежението и сковаността в гърдите ѝ изчезват. В този миг Милисът осъзна, че споменът за онзи ден повече никога няма да ѝ причинява болка и че за това трябва изцяло да благодари на Улфрик. Наистина какви шеги си прави понякога съдбата с нас!

ГЛАВА 50

— Вземи си лъка.

Милисът се извърна към Улфрик, за види на кого говори, сигурна, че едва ли се обръща към нея. Обаче съпругът ѝ се взираше тъкмо в нея и тя го чу съвсем правилно... Това събуди подозренията ѝ и я накара да попита:

— Защо? Уверявам те, че от него няма да излязат добри подпалки за огъня.

Той се засмя.

— Защото ми се ходи на лов и си помислих, че може би ще поискаш да ме придружиш.

Сега вече Милисът се загледа напълно неразбиращо в него. Току-що се бяха наобядвали и все още седяха до високата маса, дълго след като останалите бяха станали. През целия ден той беше във весело настроение и така беше от момента, когато двамата най-сетне изясниха недоразуменията помежду си. Оттогава Улфрик почти не се отделяше от нея и тя откри, че няма нищо против.

Самата тя имаше време напълно да осмисли заключенията, до които стигна предишния ден, и още не можеше да повярва, че вече не храни никаква неприязън към Улфрик. Имаше, разбира се, някои неща, които не ѝ харесваха у него, ала те бяха толкова незначителни, че дори нямаше смисъл да ги споменава. Освен това младата жена искрено се наслаждаваше на промяната да не бъде постоянно ядосана, радваше се на компанията му, доставяше ѝ удоволствие начинът, по който се закачаше с нея, но най-вече начинът, по който...

— Не се шегуваш, нали? — внезапно попита тя. — Наистина ли знаеш как да ловуваш с лък?

— И защо да не знам?

— Защото от дълги години ловът със соколи се смята за единственият, достоен за знатните благородници. Дори по дозирам, че мнозина въобще не знаят как да си служат с лъка...

— Уверявам те, че не съм от тях, Мили! — гръмко се засмя съпругът ѝ. — В интерес на истината и аз, също като теб, предпочитам да ловувам сам, вместо да оставя това на обучените птици. Можеш да бъдеш сигурна, притежавам доста умения, така че не ми се налага често да вадя меча си.

— В това число и стрелбата с лък?

— Да. А сега, какво чакаш още? И облечи нещо... подходящо за лов.

Нима ѝ казваше да си обуе панталоните и да си сложи гамашите? Младата жена не можеше да повярва на ушите си, но нямаше да му даде възможност да се разколебае и да промени решението си. Толкова бързо се прехвърли през пейката, че полите ѝ се закачиха, тя изгуби равновесие и едва не се строполи по лице. Ръката на Улфрик я хвана навреме и я задържа да не падне.

Той не се засмя, както Милисът очакваше, но чу смеха на баща му някъде наблизо и се запита дали пък той не бе предложил на Улфрик да я изведе на лов. Не я бе грижа откъде бе дошла идеята; фактът, че той се бе съгласил с нея, бе достатъчно изумителен.

Тя хукна нагоре по стълбите и връхлетя върху Джоун. Едва не я събори в бързината си. Сграбчи я за ръката и я затегли след себе си — нямаше намерение да се спира нито за миг, за да си поговорят, но въпреки това изгаряше от нетърпение да сподели вълнението със сестра си.

— За какво е това бързане? — сърдито попита Джоун, когато двете се озоваха в стаята на Милисът. Видя, че сестра ѝ се запъти право към един сандък и започна да вади дрехите и да ги хвърля на пода. — Да не би да си полудяла?

— Улфрик ще ме вземе със себе си на лов.

Това би трябвало да обясни всичко — поне така смяташе Милисът, но Джоун попита:

— Е, и?

— Ами аз се страхувах, че никога повече няма да имам възможност да отида на лов... поне така, както аз обичам. А ето че още на втория ден след сватбата ни той ми предлага да ме заведе на лов. Нима не разбираш колко е важно това събитие?

— Хм... Да, струва ми се, че разбирам — самодоволно отвърна Джоун. — Въпросът е дали ти разбираш?

Милисът радостно се засмя, докато набързо смъкваше роклята и туниката си.

— Сега не е ли време да ми натякваш с нещо от рода на: „Нали ти казах“? Имаш много лошия навик, Джоун, винаги да си права, а след това да злорадстваш.

— Не злорадствам — възмути се Джоун. — Сигурна ли си, че трябва да облечеш тези дрехи?

Милисът тъкмо посягаше да вземе гамашите и панталоните. Спря и широко се усмихна.

— Да, той ми нареди.

Джоун ококори очи, но помогна на сестра си да при стегне гамашите, след това намери и по-широка туника, която да облече отгоре.

— Той каза ли ти, че те обича? — след кратко колебание попита Джоун.

— Не още.

— Може би днес ще ти каже.

— Мислиш ли?

— Аз ли? — изсумтя Джоун. — Какво знам аз, след като толкова рядко се оказвам права?

Сестра ѝ се засмя, прегърна я, после грабна лъка и колчана със стрелите и изхвърча от стаята.

— Почакай! — извика Джоун след нея. — Забрави си наметката. Ако случайно не си забелязала, навън все още е зима! — Но Милисът не се върна и Джоун поклати усмихната глава. — Съмнявам се, че той ще те остави да замръзнеш — рече на себе си.

Милисът от години не се бе чувствала толкова въодушевена и... щастлива. Да, щастлива. То бе изписано на лицето ѝ. Не можеше да го скрие. А мъжът до нея също не спираше да се усмихва, сякаш знаеше, че именно той е виновникът за радостта и вълнението ѝ — и наистина бе така. Невероятно, нали?

Когато миналия месец той изненадващо се появи в Дънбър, за да я отведе завинаги със себе си, Милисът смяташе, че е дошъл и краят на света. Никога вече нищо нямаше да бъде както трябва за нея, освен ако по някакъв начин не успееше да избегне брака с Улфрик де Торп.

Сега бе омъжена и му принадлежеше телом и духом и внезапно откри, че не вижда нищо лошо в това. Тъкмо обратното. Тя беше щастлива! Беше очарована да бъде с него! Той правеше всичко възможно, за да ѝ достави удоволствие и наистина го постигаше — при това по най-различни начини.

Дали това означаваше, че я обича? Подобно на Джоун, и тя бе склонна да мисли така. Но искаше да го чуе от него, за да бъде сигурна. Ами ако наистина ѝ го каже? Трябваше ли да излъже и да му отвърне със същото, за да го направи щастлив?

Както Джоун бе изтъкнала, неговата любов ѝ бе нужна, за да ѝ осигури свободата, за която толкова жадуваше. Днешният ден бе неоспоримо доказателство за това. Но собствените ѝ чувства... Тя беше щастлива — не можеше да го отрече. Беше доволна да е с него в този миг. Дали това би било достатъчно за него? Или щеше да поиска любовта ѝ в замяна? Би ли имало значение за него, дали го обича след като се разбираха така чудесно, както в настоящия миг?

Тя се движеше пред него сред гората. Бяха оставили конете си в началото ѝ, привързани за едно дърво. Милисът се боеше, че поради високия си ръст Улфрик ще подплаши дивеча, но той я изненада. Почти не долавяше стъпките му зад себе си. Тогава чу свистенето на стрела.

Извърна се и го видя да сваля лъка си. Погледна в посоката, в която гледаше и той, и видя един гълъб на земята. Лицето ѝ засия и тя се запита дали го бе застрелял още във въздуха. Изтича напред, за да прибере птицата.

— Можеш ли да го оскубеш? — попита, понеже гълъбът бе едър и тлъст. — Ще бъде много вкусен, ако го опечем сега.

— Аз ли? — Съпругът ѝ погледна към гълъба и се засмя, което бе достатъчен отговор. — Ами ти? Умееш ли да скубеш птици?

— Никога не съм го правила. Винаги съм носила улова си вкъщи и съм го оставяла в кухнята.

Той кимна, пъкна птицата в ловната си торба и я привърза към колана си.

— Ако пак ти се прииска да си хапнеш по време на лов, следващия път ще трябва да водим с нас някоя от кухненските помощнички. Съгласен съм, че идеята за вкусна печена птица край буен огън е много примамлива в момента.

Следващият път...

Тя бе толкова доволна да разбере, че ще има и следващ път, че изпита желание да го целуне. За миг застина и впи поглед в него. Внезапно осъзна, че нищо не може да ѝ попречи да го стори. И наистина го направи.

Реакцията му бе мигновена — той я привлече в прегръдките си, приемайки с радост и жар целувката ѝ. Торбата падна на земята и лъкът я последва. След малко Улфрик се отдръпна и се взря в лицето ѝ, а очите му бяха пълни с толкова нежност. Не по-малко нежна бе и дланта, която погали бузата ѝ.

— Ти ме обичаш? — смаяно прошепна младата жена.

— Доста време ти трябваше да го разбереш, нали?

— Да — леко се изчерви тя. — Умът ми бе зает с други неща.

Той кимна и се усмихна.

— Да се надяваме, че нищо повече няма да те безпокои и отсега нататък мислите ти ще бъдат заети само с неща, като... тези.

Улфрик отново я целуна. Носът му бе студен, но ръцете му бяха топли, а устните — горещи. Макар да бе малко поизмръзнала, усети, че бързо се затопля. Дори си представи, че ако двамата продължат, много скоро от тях ще се вдигне пара.

Тя чу удара — едно силно тупване — после почувства как Улфрик се накланя към нея, сякаш загубил опора. Той падна, повличайки я със себе си и я затисна с тежестта си. Милисът не можеше да помръдне и едва успя да си поеме дъх под отпуснатото му тяло.

Внезапно осъзна, че той бе напълно неподвижен. В също то време видя струйката топла кръв да се стича надолу по врата му.

От гърлото ѝ се надигна писък, когато някой рязко го отдръпна от нея. Милисът скочи на крака, преди викът да излезе от устните ѝ. Втренчи се с ужас в Улфрик — кървящ и смъртно бледен, какъвто никога не го бе виждала, и... той не дишаше. После погледна към мъжа, стискащ китката ѝ с желязната си хватка. В другата си ръка държеше голям и дебел клон, с който явно бе ударил Улфрик.

— Господи, да не би да си полудял? — ахна ужасено младата жена.

— Не — отвърна мъжът и устните му се изкривиха в усмивка. — Просто съм късметлия. — Тя все още го гледаше неразбиращо, но

бавно проумя, когато той добави: — Хайде ела, лейди. Нашата среща доста позакъсня.

ГЛАВА 51

Милисът не успя да види накъде я отвеждат. Сълзите замъгляваха погледа ѝ, а ръцете ѝ бяха завързани на гърба и тя не можеше да ги избърше. Когато пред очите ѝ се проясни, установи, че се намира в някаква колиба с покрив от тръстика.

Можеше да е в селото, близо до него или някъде сред гората — Милисът не бе сигурна. Някаква възрастна двойка живееше в нея. Жената, жестоко бита, лежеше полумъртва в единия ъгъл. Старецът седеше до нея на покрития с тръстика под — по него нямаше белези от побой, но изглеждаше уплашен до смърт.

От случайно дочута забележка Милисът разбра, че са нахлули в дома му със сила, бяха пребили жена му, за да го принудят да изпълнява желанията им и да се преструва, че няма нищо нередно, ако някой надникнеше вътре.

Колибата не бе голяма — състоеше се само от една стая — и вътре бе доста тясно. Освен мъжа, който я доведе, имаше още двама и една жена — онази същата, за която Милисът бе решила, че има нещо с Улфрик.

Именно нейния глас чу първо, когато грубо я натикаха в помещението.

— Най-после! Сега мога ли да се върна в Лондон? И без това имаше много малка полза от мен тук, след като онзи благородник ме заподозря.

— Подценяваш се, Нел. Имаш и други таланти, не само отровителството — обади се мъжът зад гърба на Милисът.

— Да, Елъри, но ти не пожела да се възползваш от тях — обидено подсмъркна жената.

— Обаче Алджър и Кътред ги оцениха по достойнство — ухили се Елъри. — Благодарение на теб прекараха приятно, докато чакаха.

— Така е — потвърди седналият до масата мъж и се опита да привлече Нел в скута си, но тя го шляпна през ръката.

— Да — продължи водачът им, — вече можеш да си тръгнеш. Но внимавай никой да не те види.

— Изобщо не искам отново да привлека вниманието на онзи лорд. Имах си толкова добро прикритие в селото, но щом господарят започна да ме разпитва, всичко отиде по дяволите. Имах късмет, че си спасих кожата. Изглежда всички тук са много бдителни и подозрителни.

— Но това не им помогна особено — самодоволно заяви Елъри. — Изгубиха скъпоценното си съкровище и сега то е в наши ръце.

— Търпението ни бе възнаградено — рече другият мъж.

— Ти каза, че така ще стане, и както обикновено излезе прав.

— И бдителността — добави другият и додаде: — Къде я намери? Пак ли бе излязла на лов? — последният въпрос бе придружен с доволно хихикане.

— Точно така.

Разнесе се смаяно подсвирване.

— Аз си мислех, че не е толкова глупава.

— Този път не беше сама — поправи го Елъри.

— А, значи не е толкова глупава... само достатъчно да се хване, така ли? — засмя се мъжът.

— Правилно — съгласи се Елъри. — Очаквах, че ще предприеме някое друго пътуване, като последното. След като е успяла да избяга веднъж, щеше да го направи отново и затова продължих да наблюдавам портите на замъка. Открих ги по време на обичайната ми обиколка.

Никой не попита какво е станало с придружителя ѝ, изглежда всички бяха сигурни, че Елъри се е погрижил за него и човекът вече е мъртъв.

Сълзите отново потекоха от очите ѝ. Нима Улфрик бе мъртъв? Само ако бе имала време да разбере! Но сега се страхуваше от най-лошото. Не успя да види дали диша. Беше толкова бледен... смъртно бледен.

Дори мисълта за това я убиваше. Едва ли горкият Улфрик щеше да преживее страшния удар, който Елъри му бе нанесъл. И как можа толкова късно да осъзнае, че го обича. Той не я бе помолил да му го каже, но, Господи, как ѝ се искаше да го бе сторила, а той да го бе чул,

преди да... Сълзите се стичаха по страните ѝ и попиваха в парцала, затъкнат в устата ѝ.

— Ако се опиташ да викаш, ще пострадаш много лошо — може дори да отрежа езика ти. Предпочитам да не го правя и да чуя гласа ти, но тихичко. Разбрахме ли се?

Елъри шепнеше с мек глас в ухото ѝ, докато вадеше парцала от устата ѝ. По време на разговора с хората си, бе развързал въжетото, омотано около китките ѝ. Вратата на колибата бе залостена, а и те бяха толкова много, че сигурно се чувстваха в безопасност.

Пленницата не отговори, надявайки се, че това ще бъде достатъчно за него. Ако вярваше, че ще има полза да се развика, веднага щеше да го направи, въпреки заплахите му. Ала не виждаше смисъл да му казва каквото и да било.

Тя остана изненадана, че нападателят ѝ се оказа висок и красив мъж, но това трая само за миг. В крайна сметка по грешната земя се срещаха най-различни злодеи...

Другите двама разбойници — набити и яки, с дълги бради — приличаха на обикновени наемни убийци. Те се смееха и шегуваха един с друг и може би изобщо не се замисляха за работата, която вършеха, а дори и да го правеха, сигурно бе доста рядко. Но този тип, Елъри, бе съвсем различен и нещо в погледа му я караше да изтръпва от ужас.

Милисът имаше чувството, че той не би направил разлика между това да смачка досадна муха и да извие врата на беззащитно новородено. Нито пък щеше да позволи на някакви си чувства да го възпрат. Това не бе човек, а звяр — без капчица съвест, способен да убива безжалостно, да троши костите на жертвите си, да ги осакатява с наслада, да изнасилва девизи, да плюе с пренебрежение на законите и морала. Това го правеше много по-опасен от всеки обикновен наемник, много по-страшен от двамата му помощници.

Кътред и Алджър седяха около разнебитената маса в средата на стаята и я зяпаха с любопитство. Възрастният мъж в ъгъла изглежда се страхуваше изобщо да я погледне. Нел сръчно пъхаше някакви вещи в една торба. Явно бързаше час по-скоро да се махне оттук. Значи тя бе искала да я отрови? Излиза, че Улфрик е бил прав и за това...

Все пак Милисът не разбираше защо тези хора бяха тук, защо искаха да я отвлекат и... убият. Вече не се съмняваше, че трябва да

бъде убита, след като бяха довели Нел, за да я отрови.

Нима бе разбрала съвсем погрешно намеците на крал Джон? Ако това не бяха убийците, които трябваше да бъдат отзовани, то тогава кои бяха тези хора? Или пратеникът на Джон още не ги бе намерил, за да им съобщи желанието на краля? Господи, нима Улфрик е загинал заради закъснението на някакъв немарлив куриер?

— Това е грешка — със задавен глас изрече Милисът.

— Нима? — усмихна ѝ се Елъри. — Аз никога не греша.

— Но този път си сгрешил — настоя младата жена. — Не знам какво правиш тук, но нима никой не ти е казал, че кралят отменя възложената ви задача? Той повече не желае да ми причини зло.

Елъри сви рамене.

— Ние не работим за краля — небрежно отвърна той.

— За кого тогава?

Вратата се отвори и от прага се разнесе непознат глас.

— Те работят за мен!

ГЛАВА 52

Непознатият беше или благородник, или богат търговец — поне така подсказваха дрехите му. Ръцете му бяха обсипани с пръстени, на врата му висеше златна верига, тесните панталони бяха изработени от фин вълнен плат, а туниката — от плътно кадифе. Стоеше изправен гордо, с надменно изражение на лицето, сякаш очакваше всички да му се поклонят до земята. Погледът, който хвърли към Милисът, бе изпълнен със злорадство.

Но непочтителният глас на Елъри сложи край на високомерното му самодоволство.

— Де Рогтън, как успя да ни откриеш?

Лордът застина на мястото си.

— Да не би това да означава, че си се крил от мен?

— Да, и защо не?

Лицето на благородника се обагри в пурпурно, особено когато видя изумлението на Милисът, че някой се осмелява да му говори по този начин.

— И как очакваш да ти се плати, ако не искаш да бъдеш намерен? — с усилие попита той.

— Аз щях да те намеря — презрително го изгледа Елъри. — Но как се озова тук точно сега, когато я намерихме?

— Може би, докато ти си я наблюдавал, аз пък съм следил твоите действия и твоя успех... малко позакъснял, между другото.

Сега бе ред на Елъри да се изчерви. Тонът на благородника бе язвителен, но Милисът не можа да открие обида в самите думи. Обаче Елъри явно я бе открил, каквато и да бе тя. Внезапно й хрумна една мисъл...

— Да не би времето да е било решаващо за моето отвличане? — попита тя, макар че не се надяваше да получи отговор. — Можете поне да ми кажете за какво е всичко това.

Лордът не й обърна никакво внимание. Тя щеше да умре. Нямаше смисъл да си губи времето за обяснение.

— Всъщност, тя заслужава да узнае защо — рече Елъри. — Аз самият също бих искал да чуя отговора, така че дайте ѝ го, лорд Уолтър.

Милисът бе сигурна, че нито един благородник не би приел на драго сърце заповеди от някакъв наемник, и този тук не беше изключение. Но той, също както и Милисът, съвсем ясно бе доловил заплахата в тона на Елъри.

Де Рогтън се опита да не ѝ обръща внимание и гневно попита:

— Тя защо е още жива?

Елъри измъкна кинжала си. Милисът усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Но оръжието не бе предназначено за нея — поне не още. Наемникът много спокойно и много бавно изчисти нокътя на пръста си с върха на острието. После вдигна глава към Де Рогтън и втренчи продължително поглед в него.

След няколко напрегнати мига лордът най-сетне отговори на въпроса ѝ, като преди това я изгледа свирепо.

— Ти трябваше да умреш, преди да се омъжиш. Съюзът между Криспин и Де Торп не биваше да се осъществява.

— Защото крал Джон е против него? Значи това е негов замисъл, а вие сте просто един слуга?

Не биваше да се опитва да го засегне. Думите ѝ накараха Елъри да избухне в смях, който разгневи още повече Уолтър де Рогтън. Не успя да го прикрие, когато се обърна към Елъри. Омразата между двамата мъже бе съвсем очевидна. И въпреки това единият работеше за другия?

Уолтър де Рогтън преглътна яда си и отговори:

— Не, идеята беше моя, но получих одобрението на краля. Той щеше да препоръча дъщеря ми за съпруга на наследника на Шефърд.

— Но аз вече съм негова законна съпруга — изтъкна младата жена. — Закъснели сте.

— Не, не всичко е загубено, макар и да не стана така, както го бях замислил. Но младият Де Торп пак ще се нуждае от съпруга — след като ти умреш. А крал Джон може да прояви благосклонност и да препоръча дъщеря ми, особено като се има предвид, че след твоята смърт съюзът между Криспин и Шефърд вече няма да е толкова силен.

Тя поклати глава, неспособна да повярва на чутоето. А и освен това нали крал Джон бе променил намеренията си...

— Заблуждавате се — възрази Милисънт. — Ще разберете, че крал Джон е оттеглил одобрението си от вашия план. Графът и моят баща потвърдиха клетвите си вярност към него и той безрезервно одобри брака ми. Изпрати свой пратеник да намери тези, които са били наети да ми сторят зло, за да им предаде заповедта му да престанат да ме преследват. Значи вие сте човекът, когото неговият пратеник още не е намерил?

— Лъжеш — озъби се Уолтър, но тя видя съмнението в очите му.

— И защо да го правя? А каква ще бъде реакцията на краля, когато научи, че сте отказали да изпълните заповедите му? Мислите ли, че ще ме преживеете с много? И за какво? Аз трябва да умра, за да може вашата дъщеря да се омъжи за Улфрик. Толкова ли е трудно да й намерите съпруг, че трябва да убивате за това?

Обидата ѝ го засегна право в сърцето.

— Нещата са много по-дълбоки и сложни, жено. Ан трябваше да бъде моя. Изгубих цели месеци, за да я ухаждам. Богатството ѝ трябваше да бъде мое. Но избраха Де Торп вместо мен.

— А, сега разбирам. Значи това е още един опит да се докопате до нечие чуждо богатство, след като не сте могли да си спечелите свое.

Тази обида му дойде твърде много. Той пристъпи към Милисънт и я удари през лицето. Тя го очакваше и съзнателно го бе предизвикала. Какво я интересуваше, след като Улфрик бе мъртъв? Каква жестока ирония на съдбата! Надменният благородник изобщо не подозираше, че разбойникът, нает да я убие, бе убил и мъжа, когото възнамеряваше да направи свой зет.

Щеше да му го каже, да го хвърли в лицето му, да му изкрещи, че всички отвратителни и гнусни неща, които бе замислил и извършил, са били напразни. Целият му план бе унищожен от един дебел клон. Щеше да му го каже, веднага щом успееше да преглътне заседналата в гърлото ѝ буца, предизвикана от мисълта за гибелта на Улфрик.

Но не успя. Елъри, неизвестно защо, се оскърби от това, че благородникът я удари. Извъртя се рязко, удари го с опакото на ръката си — просто за удоволствие — сетне заби кинжала си дълбоко в корема му. Наистина е била права. Нито един мускул не трепна върху красивото му лице, докато убиваше.

Съучастниците му изглежда никак не останаха във възторг от действието му. Тъкмо обратното. Те скочиха на крака: единият —

невярващ, а другият — ужасен.

— Да не си полудял? — изкрещяха в един глас и двамата.

— Едва ли — равнодушно отвърна Елъри, наведе се и избърса кинжала си в туниката на мъртвия, после го пъкна обратно в ботуша си.

— Но ти току-що уби нашия работодател!

— И благородник!

— Кой ще ни плати сега?

— Да, можеше поне да почакаш, докато ни плати.

— Елъри, той е благородник — промълви Нел. — Ще те преследват за това.

Убиецът я погледна и се засмя.

— И как някой ще узнае какво се е случило с това надменно копеле? Да не мислиш, че някой от присъстващите тук ще разкаже нещо?

Намекът бе толкова многозначителен, че ръцете на Милисът се изпотиха от страх. Това означаваше, че възрастната двойка щеше да бъде убита. Както и самата тя. Приятелите му нямаше да кажат нищо и той бе сигурен в това, а и имаше добри основания да им вярва. Вероятно се страхуваха от него не по-малко от самата Милисът.

— А какво ще стане с парите ни? — сърдито изръмжа единият от мъжете. — Цял месец се трепем за тази работа. Нима всичките ни усилия ще се окажат напразни?

Елъри го изгледа с отвращение.

— Стига си хленчил, Кътред. Ще ти платя от джоба си. Нямам нужда повече от теб, така че можеш да се връщаш в Лондон. Вземи Нел със себе си, както и тялото на лорда. Отърви се от него някъде по пътя.

Думите му изглежда поуспокоиха мъжете, а Нел вече се бе запътила към вратата. Единият от мъжете повдигна Де Рогтън за краката и го измъкна навън.

Другият изгледа недоброжелателно Милисът.

— Мога ли да я фрасна поне веднъж заради това, което ми стори? — обърна се той към Елъри.

— Не, не искам да има кръв по нея, освен тази, която аз ще й пусна. Върви и ти. Ще довърша тук и ще се срещнем в Лондон. Не се страхувай, тя ще си плати за твоите рани.

Това изглежда задоволи мъжа, понеже не след дълго вратата се затвори зад него и Елъри се извърна към Милисът. Стариият човек се бе сгушил в жена си, бе скрил лицето си на гърдите ѝ и трепереше от страх. Беше съвсем ясно, че очаква всеки миг да умре. Но очевидно Елъри го смяташе за твърде маловажен и изобщо не поглеждаше към него. Погледът му бе впит в Милисът и не се откъсваше от лицето ѝ.

Кръвта се смръзна във вените ѝ, дъхът заседна в гърло то ѝ. Единствената ѝ надежда бе да се опита да се разбере с него. Но човек не би могъл да се разбере с човек без съвест, с мъж, на когото плащаха, за да убива, и който го вършеше съвсем хладнокръвно. В тези студени очи, които сезираха в нея сега, нямаше никаква следа от човешко чувство... Не, за нея нямаше никаква надежда.

ГЛАВА 53

Тишината, която се проточи, опъна нервите ѝ до скъсване. Елъри стоеше до вратата, вирайки се в нещо. Милисът реши, че щом се раздвижи, тя ще изкрещи. Ако не помръдне скоро, пак ще се разкрещи. Беше толкова напрегната, че така или иначе щеше да изкрещи...

— Доста дълго чаках за това.

Тонът му бе изпълнен със задоволство. Сякаш почти изпитваше облекчение, че най-после ще сложи край на всичко това. Почти.

— Нима толкова ти харесва да убиваш? — попита Милисът.

— Да убивам? — Мъжът изглеждаше леко изненадан. — Не, досега можех да те убия много пъти. Вместо това, аз те оставих жива.

— Защо?

— Как защо, милейди? Първо искам да вкуся от сладостта ти. Това е единствената причина, поради която си още жива.

Милисът почувства как ѝ прилошава. Това „първо“ означаваше, че той щеше да я убие, след като я изнасили. Но мъжът, който бе поръчал смъртта ѝ, току-що бе извлечен за краката от колибата. Мъртъв. Нима не се сещаше за това?

— Аз сама бих убила онова измамно копеле и съм ти благодарна, че го направи. Няма да кажа на никого за смъртта му. Защо тогава трябва да умра?

— Хм, да, ще трябва да си помисля по този въпрос. Моята гордост е, че винаги довършвам започната работа, а бях нает да те убия. Разбира се, след като Де Рогтън не може вече да ми плати... Да, ще трябва да си помисля, но засега няма защо да бързаме. От доста време си мисля само за теб и все ми се струва, че само едно вкусане май няма да ми е достатъчно...

Последните му думи биха могли да събудят надеждите ѝ, ако мисълта този мъж да я докосва не бе по-ужасна от смъртта. Милисът предпочиташе просто да я убие. Той наистина бе красив мъж, но след Улфрик и неговите нежни ласки тя не можеше да понесе мисълта, че някой друг ще я докосва, особено този хладнокръвен убиец.

Мъжът направи една крачка към нея. Тя не изкрещя. Беше го накарала да говори и искаше да продължат разговора. Не за да отложи неизбежното, но за да се опита да открие нещо, което би променило намеренията му. Не знаеше какво би могло да е то — дума или някоя фраза — нямаше никаква представа. Но трябваше поне да опита.

— Твоят човек каза, че съм го ранила. Как и кога е станало?

Елъри разтри рамото си и се усмихна. Когато се усмихваше, бе трудно да се повярва, че е убиец.

— Ти рани всички ни със стрелите си. Нима не си спомняш?

— О, тогава ли...

Той се ухили.

— Или изобщо не умееш да си служиш с лъка, или си отличен стрелец. Склонен съм да вярвам в последното, но защо тогава само ни рани, вместо да ни убиеш? Това бе доста глупаво от твоя страна.

Много по-глупаво, отколкото някога бе допускала.

— Помислих, че може да сте от стражата на Шефърд.

— А, в такъв случай трябва да съм ти благодарен. Ние не очаквахме да ни нападнеш и не бяхме подготвени. Някои си заслужават раните.

— Искаш да ме накажеш заради това ли? — възмутено попита тя.

— Не, раните зарастват, но мъртвите тела — не се съживяват. Наистина съм благодарен за глупостта ти.

Нима това бе струната, която трябваше да дръпне? Милисът се вкопчи с две ръце в неочакваната възможност.

— Щом си ми благодарен, върни ми услугата. Остави ме да си ида.

Той се засмя, погубвайки и малката искрица надежда.

— Вече ти се отплатих. Все още си жива, нали?

— Истината е, че предпочитам да не бях — горчиво от върна младата жена. — Ти уби съпруга ми! Аз нямам причина да продължавам да живея, така че свършвай по-бързо с мен.

Мъжът протегна ръка и прокара пръст по студената ѝ буза. Устните му отново се извиха в усмивка — явно малката ѝ страстна реч не го бе впечатлила.

— Искам да почувствам плътта ти, лейди. Съблечи дрехите си.

Тя отблъсна решително ръката му.

— Не!

Елъри сви рамене и отново измъкна кинжала от ботуша си.

— Така да бъде. Няма значение как ще те имам. Важното е да си моя.

Трябваше да отстъпи, когато още имаше възможност. Той бе твърде близо и бе прекалено бърз. За миг върхът на острието се притисна до гърлото ѝ, а устните му смазаха нейните, заглушавайки писъка ѝ. Тя се опита да се притисне към металното острие, но кинжалът не се бе озовал там, за да я нарани, а за да разреже туниката ѝ.

Платът се раздра под острието. Звукът прозвуча като погребален звън в ушите ѝ. Милисът почти не чу драскането, което последва.

Но той го чу, пусна я и се загледа във вратата. Тогава и тя го чу съвсем ясно — сякаш животно драскаше по дървото...

Вратата се отвори с такава сила, че за малко не събори колибата, когато се удари в стената. Вълкът врълетя вътре, преди мъжа, който изпълваше рамката. Звярът подуши страха в стаята и светкавично реагира. Оголи дългите си остри зъби, изръмжа и се приготви за скок.

— Заповядай му да се укроти, Мили! — извика Улфрик от вратата. — Искам го за себе си.

— Гроулс!

Вълкът приближи към нея, скимтейки радостно, но зъбите му все още бяха застрашително оголени. Инстинктът му да убива се бе събудил и сега бе трудно да бъде овладян.

Улфрик не бе облечен подходящо за двубой. Беше взел меча си и Гроулс, за да открие следите ѝ, но нищо повече. Дори не бе превързал раната на главата си. Кръвта се стичаше по врата му и попиваше в туниката. Но, о, Господи, какво щастие! Той беше жив!

Елъри очевидно не бе доволен от нахлуването, но изглежда го приемаше като малко неудобство, с което много бързо щеше да се справи. Хвърли кинжала си, но не се изненада, когато Улфрик ловко го избягна. После измъкна меча си. Улфрик вече го очакваше със своя в ръка.

— Значи отново се срещнахме, милорд — нехайно заяви Елъри, сякаш се бяха срещнали на чаша бира в кръчмата.

— Да, но за последен път.

— Напълно съм съгласен — ухили се Елъри. — Ще се възползвам от предимството да се бия в тази тясна стая, докато ти си свикнал да се сражаваш на бойното поле.

— Възползвай се — отвърна Улфрик, — макар че те предупреждавам, че единственото ти предимство е времето, което ми е нужно, за да те достигна.

С тези думи той се хвърли напред и мечовете им се кръстосаха. Звънът на оръжията накара Улфрик да потръпне. Милисът разбира, че раната в главата му причинява остра болка и именно това бе предимството на Елъри, както и дебелията кожена броня, която разбойникът носеше.

Двамата мъже бяха еднакви на ръст и равностойни по сила... поне така си помисли Милисът. Тя бе забравила двубоя, който бе наблюдавала между Улфрик и брат му в двора на замъка. Тогава бе видяла, че воинските му умения са изключителни и почти ненадминати. Улфрик веднага го доказа, а сега и Елъри го разбираше с всеки изминал миг.

Оказа се, че убиецът все пак бе способен на някакви чувства — изпитваше страх като този, който я изпълват и от който навярно бе обхванат съпругът ѝ, идвайки в съзнание и откривайки, че е изчезнала. Очевидно и Елъри най-сетне бе обзет от същият ужас, тъй като противникът му ловко отбиваше всеки удар и ожесточено нападаше. Елъри отпаднаше все повече и повече — мечът на Улфрик го бе пронизал на няколко места — кръвта се стичаше по ръката му и отслабваше хватката му. Бдителността му изневери за миг и той видя как мечът се насочи към него. Разбра, че този път няма да успее да го спре...

ГЛАВА 54

Оказа се, че колибата не е чак толкова далеч. Тя не бе много навътре в гората, а достатъчно близо, за да се вижда от селото. С течение на годините дивите храсти бяха избуяли и сега я скриваха от любопитни погледи. Именно заради това Елъри я бе избрал за свое убежище, понеже можеше незабелязано да идва и да си отива.

Улфрик отнесе възрастната жена в селото при дъщеря ѝ, която щеше да се погрижи за нея. Обратният път към замъка им отне повече време. Заради силните болки в главата Улфрик не можеше да язди, затова двамата с Милисънт тръгнаха пеша, хванати ръка за ръка. И доста често спираха, за да се прегърнат.

Милисънт все още не можеше да повярва, че и двамата са живи. Тя отново и отново даваше израз на радостта си. Съпругът ѝ изглежда нямаше нищо против.

Щом пристигнаха в замъка, тя веднага изпрати да по викат Джоун, сетне нареди да донесат топла вода и превръзки, а накрая постави двама яки стражи в подножието на стълбата, за да бъде сигурна, че лечителят и пиявиците му няма да приближат до спалнята на съпруга ѝ.

Младата жена много се измъчваше, че може да стори толкова малко за него — внимателно съблече туниката му, настани го в едно кресло до огъня, наля му чаша вино и почисти косата му от засъхналата кръв.

Скоро спалнята им се изпълни с посетители. Първо дойдоха разтревожените родители на Улфрик. Последва ги брат му и още десетина от хората му, които искаха да се уверят, че всичко с него ще бъде наред. Лейди Ан не оста на дълго, понеже не можеше да гледа кръв. Гай крачеше неспокойно наоколо, докато Улфрик му разказваше какво се бе случило.

Самата Милисънт отчаяно кършеше ръце, заради болката, която пронизваше Улфрик при всеки бод на иглата на Джоун, заета със зашиването на раната му. Тя постоянно напомняше на сестра си да

бъде много внимателна и нетърпеливо я питаше дали съпругът ѝ ще се оправя.

Накрая поведението ѝ толкова дотегна на Джоун, че тя спря да шие, посочи с пръст вратата и заповеднически процеди:

— Излез оттук!

Оскърбената Милисънт излезе, но след миг отново се върна и продължи да досажда на сестра си. Всяко потреперване на Улфрик я караше да полудява от страх и тревога. Накрая коленичи пред съпруга си, сложи глава на гърдите му и го прегърна. Това бе единственото, което можеше да я успокои в момента.

Така ги завари и Найджъл, когато влезе в спалнята, за да види зет си — Улфрик бе подпрял бузата си върху главата на Милисънт. Джоун вдигна очи нагоре, когато баща ѝ я изгледа въпросително. Милисънт не го бе чула да влиза и не подозираше, че той наблюдава внимателно работата на Джоун.

— Аз със сигурност бих направил по-гладък шев... ако въобще можех да шия при всичката тази засъхнала кръв — сериозно заяви лорд Найджъл.

Джоун остана с отворена уста и слисано се втренчи в баща си. Всъщност не бе повярвала на Милисънт, че баща им наистина шие, но сега...

— Струва ми се, че ще ми прилошее! — проплака Милисънт, като чу коментара за засъхналата кръв.

— На мен също... — обади се Улфрик.

Това накара Милисънт да настръхне.

— Виждаш ли какво направи с приказките си? Престани веднага! — извърна се тя към баща си.

— По-скоро му помагам да забрави за болката — ухили се Найджъл, отдръпна се и застана до Гай.

Двамата бащи се усмихнаха един на друг и като стрелкаха с доволни погледи децата си, си зашепнаха, но толкова тихо, че се чуваха само неясни откъслечи като: „...знаех си аз“, „толкова са твърдоглави...“ и „...беше само въпрос на време, нали?“

Най-после Джоун свърши и превърза раната. Улфрик се облече, но отказа да си легне по средата на деня заради някакви си два-три бода. Все пак се съгласи да седне в леглото, ако Милисънт се присъедини към него. Тя отпрати всички, залости вратата и се сгуши

до съпруга си — главата ѝ почиваше на рамото му, а ръцете ѝ обвиваха кръста му.

Не искаше да говори за случилото се, въпреки че Улфрик все още не знаеше цялата истина. Той бе разказал на баща си за премеждието, но разказът му не включваше Уолтър де Рогтън, понеже трупът на убития благородник бе извлечен от колибата, преди появата на Улфрик.

Имаше време и по-късно, когато той се почувства по-добре, щеше да му разкаже всичко. Милисът не се съмняваше, че съпругът ѝ ще се съгласи с нея и ще спести на майка си историята за един стар неин обожател, който едва не бе съсипал живота им с ревността и болните си амбиции.

— Казах ли ти колко много те обичам? — попита Милисът, след като изминаха няколко мига на блажена тишина.

Тя вече се бе успокоила напълно. В стаята бе топло и приятно и Милисът си мислеше дали да не донесе вечерята в леглото му. Макар той да не смяташе, че се нуждае от почивка, тя не бе съгласна с него. Освен това бе сигурна, че отсега нататък ще излиза победител поне в половината от споровете им, ако въобще имаха такива.

— Струва ми се, че ми го каза поне стотина пъти по пътя от онази колиба до Шефърд Касъл.

Младата жена се усмихна.

— Ще трябва да ми простиш, но това чувство е съвсем ново за мен.

— Да, за мен също, но вярвам, че заедно ще успеем да се оправим през този лабиринт от чувства.

Тя го целуна леко по гърдите, сгуши се по-близо до него и едва чуто прошепна:

— Искам да имаме бебе.

Улфрик избухна в смях, последван от силно изпъшкване, понеже раната отново го заболя.

— Предполагам, че ще имаш търпение да изчакаш нужното време, докато това стане, както природата е отредила? — попита след малко той.

— Щом се налага... — въздъхна Милисът.

Улфрик внимателно я изгледа.

— Не се шегуващ, нали, скъпа? Наистина ли искаш бебе?

— Да, ако прилича на теб.

— Можем да го изхвърлим, ако не прилича, но аз бих желал то да бъде като теб.

— Можем да си имаме две — засмя се Милисът.

Улфрик впи изумен поглед в нея, после вдигна нагоре очи.

— Господи, досега не ми бе хрумвало, че е възможно да имаме близнаци — изрече той и нежно добави: — Ти ми донесе много повече щастие в брака, отколкото изобщо очаквах.

— Близнаците са изненада и щастие, макар понякога да създават доста неприятности — отбеляза тя.

— Аз имах предвид любовта.

— О!

Младата жена се изчерви, но сърцето ѝ се изпълни с безкрайна радост. Прегърна го по-силно. Струваше ѝ се, че няма да може да понесе толкова много щастие и ще се пръсне от блаженство.

— Можем да започнем сега — обади се след малко Улфрик.

— Да започнем какво?

— Да правим бебето.

Милисът се надигна, усмихна му се, но поклати глава.

— О, не, мили, не, първо ще трябва да оздравееш. Не бива да се напрягаш, докато раната не заздравее и не се махнат конците.

— За мен да те любя не е напрягане.

Каза го с толкова засегнат тон, че Милисът едва успя да сподави кискането си. Отново отпусна глава на рамото му.

— Тогава ще изчакаме болката ти да утихне — отстъпи тя.

— Каква болка? — недоумяващо попита Улфрик.

Този път не се сдържа и високо се засмя. Целуна го леко и нежно, но с безкрайна любов. Бързо скочи от леглото, преди съпругът ѝ да спечели в поредния им спор. Трябваше да се погрижи за здравето му. Може би по-късно вечерта, когато той се почувства по-добре...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.